

Granotari 1

Testimonis de uoquis

anys en el món de la UOC

EDITORIAL UOC

Primera edició: abril 2005

© 2005 Editorial UOC
Av. Tibidabo, 45-47, 08035 Barcelona
www.editorialuoc.com

Realització editorial: Eureka Media, SL
Impressió: Gráficas Rey, SL
ISBN: 84-9788-274-1
Dipòsit legal:

Cap part d'aquesta publicació, incloent-hi el disseny general i de la coberta, no pot ser copiada, reproduïda, emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà, tant si és elèctric, com químic, mecànic, òptic, de gravació, de fotocòpia, o per altres mètodes, sense l'autorització prèvia per escrit dels titulars del copyright.

Presentació

La Universitat Oberta de Catalunya celebra aquest curs 2004-2005 el seu desè aniversari. L'any 1995 va començar la seva activitat amb un curs pilot de dues titulacions i 200 estudiants. Actualment, ja ofereix disset titulacions oficials i té prop de 35.000 estudiants, 1.600 professors, consultors i tutors, i més de 9.500 graduats i graduades.

El creixement i l'evolució de la UOC durant l'última dècada han estat una constant gràcies a la implicació i l'esforç de totes les persones que formen part de la seva comunitat universitària.

Amb motiu d'aquest aniversari, el desembre de 2004 es va obrir el web dels deu anys al Campus Virtual de la UOC, dedicat a recollir experiències i records d'estudiants, graduats i graduades, professorat i personal de gestió, amb l'objectiu d'explicar entre tots la història de la Universitat al llarg d'aquest temps.

Ara, ens plau presentar-vos en aquest llibre el recull d'aquests testimonis. Us animem a llegir-lo i a reviuir la història de la Universitat!

ELS INICIS

Marta Fuentes Agusti
Graduada del grup pilot de
Psicopedagogia

Quan els ordinadors començaven a entrar a la majoria de les cases, quan la connexió a Internet era escassa, quan l'ús del correu electrònic era puntual, quan la formació virtual era un somni, quan els CD-ROM no existien, quan treballar en grup virtualment amb les dimensions actuals era impensable... Gabriel Ferraté i el seu equip van apostar, aprofitant les possibilitats emergents que oferien les tecnologies de la informació i la comunicació, per apropar als ciutadans un nou model pedagògic que trenqués les barres de l'espai i el temps tenint al centre l'estudiant.

Arrelada a la realitat cultural, social i lingüística de Catalunya, ara fa deu anys neix la Universitat Oberta de Catalunya permetent reunir-nos professionals i estudiants de característiques molt diverses (edats, professions, nivells econòmics, llocs de residència, situació personal, experiència professional, competències intel·lectuals...), tots nosaltres amb un denominador comú: compartir coneixements i obrir un nou món de possibilitats.

Amb gran il·lusió (estudiants, professorat i personal de gestió), l'1 de setembre de 1995 vam entrar al Campus Virtual, un nou entorn d'ensenyament - aprenentatge que tots desconeixíem, i més encara la seva espectacular evolució. Tots vam haver d'aprendre nous sistemes de comunicació i transmissió de coneixements i, per fer-ho, les nostres aventures vam haver de passar.

Cal dir que en aquells moments la familiaritat amb la tecnologia telemàtica tendia a ser escassa i l'habilitat en l'expressió escrita havia de millorar.

Amb el Campus de "boletes" i l'assignatura de Multimèdia i comunicació vam iniciar els nostres estudis. Des d'aquell entorn tindríem accés als consultors, tutors... Un dels espais més visitats per tots era el "Bar", que juntament amb les trobades presencials va generar simpàtiques confusions. En aquells inicis es desconeixia el perfil del nostre interlocutor, aquest podia ser un company d'estudis, un professor, personal de gestió... o fins i tot el mateix rector. Enmig de la conversa (virtual o presencial), de sobte s'observava un canvi de tema, to, lèxic...: algun professor o autoritat havia entrat al "Bar" (o vés a saber l'estona que feia que hi era sense que fos reconegut per nosaltres). .../...

Un mes més tard, a la primera trobada presencial gairebé vam assistir tots els estudiants. Portàvem penjat el carnet d'estudiant que ens permetia identificar-nos i saludar presencialment els que fins aleshores havien estat els nostres companys virtuals. Però... aquest identificador va desaparèixer a l'hora del sopar i noves confusions es van donar. Confusions que van permetre adonar-nos que l'estudiant era un membre més d'aquell projecte que tot just s'iniciava.

Passada la primera trobada presencial, els canvis de tema, to i lèxic comentats van anar desapareixent, tots formàvem part d'una gran família i al "Bar" tot hi tenia cabuda. És més, d'aquelles converses van sorgir grans innovacions i millores.

La il·lusió per aquest nou repte i les sorpreses obsequiades per la institució eren tan grans que no ens adonàvem de la feina que ens esperava en arribar a casa. A partir d'aquell dia, familiaritzats ja amb l'entorn, les hores d'estudi anaven en augment, les entrades al Campus en busca d'una bandereta vermella eren constants, la rebuda de missatges encoratjadors dels tutors ens feien seguir endavant, les orientacions dels consultors ens marcaven el camí d'estudi, el pla docent de cada assignatura ens permetia no perdre el fil, l'avaluació continuada ens facilitava l'estudi del material en suport paper que tots teníem a casa, les dates de lliurament de les activitats ens ajudaven a planificar-nos i portar els nostres estudis al dia, el servei d'ajuda informàtica ens assessorava amb els disquets que no funcionaven... Tots sabíem que calia ser constants i rigorosos en el nostre estudi i que tot plegat ens permetria anar adquirint nous coneixements que aviat hauríem de mostrar en els exàmens presencials. Quins nervis!!!! Sort que dies abans vam tenir la trobada de síntesi (segona trobada presencial).

Però el més important: no estàvem sols!!! Hi havia tot un seguit de companys d'estudi i noves amistats amb qui compartir diàriament les nostres angoixes i inquietuds. A més dels professionals (novells també en matèria virtual) que avalaven la confiança dipositada. En el fons tots sabíem que els esforços realitzats i les hores sense dormir tindrien el seu fruit.

Gabriel Ferraté ens havia parlat d'una revolució en el món universitari, però no va ser una revolució única i exclusiva del món universitari sinó que va significar una gran revolució en el món familiar dels estudiants. On la

Universitat va passar a ser un membre més de la família. Imatges inèdites d'infants en braços dels seus pares davant la pantalla, adolescents explicant als seus pares el funcionament d'un determinat programari, dinars amb un portàtil sobre la taula, avis interessats pel silenci de casa trencat només pel soroll de les tecles... Tecles que sense deixar enrere el caliu humà van permetre trencar les barreres del temps i de l'espai amb un model pedagògic innovador, eficaç i eficient centrat en l'estudiant.

A les aules es respirava una gran formalitat però fora d'elles la distensió era tal que a partir de l'acudit dels "ous al microones" i molt d'enrenou va sorgir la necessitat de crear un nou espai, el que tots coneixem avui com a "Fòrum". Tots junts vam anar creixent, humanament i professionalment.

Pocs dies després de la primera trobada presencial, la institució ja ens va demanar les nostres primeres valoracions centrades especialment en aspectes tècnics sobre l'entorn, però no vam tardar gaire a rebre diverses enquestes, aquesta vegada centrades en els materials, professors, model pedagògic, etc. Tots sabíem que formàvem part d'un grup experimental i, per tant, havíem de dedicar un esforç addicional als nostres estudis per avaluar-los, com a mínim cada sis mesos. Però el més important del cas és que les nostres experiències, valoracions, interessos i aportacions no es deixaven en un calaix sinó que eren preses com a referent per ajudar a consolidar i fer créixer la UOC.

La petita família que el 1995 es va crear amb només dos-cents estudiants (de Psicopedagogia i Empresarials) va anar creixent donant la benvinguda a nous companys, nous estudis (primer Humanitats i Dret), nous canvis en l'entorn, noves gestions, nous contactes, nous accessos... Tot plegat, l'inici d'un nou trajecte de canvis i innovacions que ens ajudarien a tots a mantenir-nos al capdavant de l'evolució cultural, intel·lectual i tecnològica de la societat.

Tots recordem aquell dia en què, acostumats al nostre entorn, se'ns va comunicar que amb l'inici del nou semestre el Campus canviava substancialment. No es tractava de petites millores com les viscudes el semestre anterior (incorporació de la data d'enviament als missatges electrònics, l'accés dels tutors a les aules, la creació de noves seccions –per ex. Nulla dies sine linea–...) o les que actualment, dia rere dia, es duen a terme (millores de les àrees de fitxers, incorporacions de noves funcionalitats,

innovacions en la biblioteca virtual...), sinó d'un canvi més substancial, deixàvem les nostres estimades "boletes".

Amb l'objectiu de facilitar la tasca diària de la comunitat universitària, al segon curs acadèmic es va redissenyar i redefinir el Campus Virtual tot incorporant importants avenços tecnològics. Era un canvi important que va significar reubicar-nos de nou. En un principi hi érem una mica "reacis", però no vam tardar a adonar-nos que els canvis en aquesta universitat serien constants.

En aquells inicis, a més d'enviar missatges personals, era possible enviar missatges a grans col·lectius com ara a les bústies personals de tots els estudiants d'uns determinats estudis o a tots els membres de la comunitat UOC o a... D'aquesta manera, missatges íntims van arribar a orelles desconegudes ;-) i van arribar a crear grans especulacions. Però tot tenia els seus pros i contres, i cada canvi calia mesurar-lo molt bé. Ja que si els *àlies* ens podrien omplir les bústies de missatges "brossa", també podrien ser de gran utilitat en altres moments. Com per exemple, quan el rector juntament amb Francesc Noguera i Toni Rius des d'Estocolm van comunicar-nos a la bústia personal de "tothom" que la UOC havia rebut el premi Bange-mann Challenge de mans del rei de Suècia.

Tres anys després dels seus inicis, la UOC ja tenia els seus primers graduats. En un emblemàtic acte intern, els dotze estudiants, juntament amb el rector i Climent Giné (padri de la graduació), vam donar per finalitzats els nostres estudis de Psicopedagogia, mostrant que era possible combinar els estudis amb una vida personal i laboral molt activa.

Però aquesta titulació no va significar un adéu a la UOC sinó una nova benvinguda. La nostra col·laboració no va acabar, s'obria una nova etapa amb noves possibilitats laborals i formatives (formació continuada, Aula Oberta, cursos, seminaris, projectes de recerca, nous serveis, formació de postgrau, formació a mida de les empreses, Club UOC...).

Els vincles i amistats creades s'han mantingut amb el pas del temps. Ara fa dos anys, estudiants, professorat i personal de gestió pioners en aquest projecte vam retrobar-nos. Aquest dia no van faltar imatges i textos de la primera etapa de la UOC, vam recordar el primer Campus Virtual, les primeres trobades presencials, les primeres anècdotes, etc.

Ara fa deu anys, ningú es podia imaginar, ni de bon tros, la transcendència que podria arribar a tenir un projecte tan ambiciós com el que tots junts iniciàvem. Els anys passaven i la Universitat anava creixent a passes geganteres. La vinguda de nou personal de gestió, nous consultors, nous tutors, nous centres i punts de suport (Manresa, Salt, Barcelona, Reus, Lleida) era eminent. Aviat van quedar enrere les emblemàtiques trobades presencials de dos o tres dies cada vegada en un indret diferent. Trobades que ens van permetre crear un gran caliu humà entre tots els presents. A més dels seus actes més acadèmics, tenim en el record la cantada d'havereres amb rom cremat a Mataró, els castellers de Reus, la nit de Salt, l'actuació musical d'un grup de jazz a Manresa. I... tot un seguit d'àpats, organitzats virtualment, que ens permetien compartir experiències entre autoritats, professorat, estudiants i personal de gestió. Però sempre mantenint la il·lusió i el tarannà inicials que han caracteritzat aquest gran projecte.

Luis Esteban Soravilla

Graduat del grup pilot
d'Humanitats

La *Tuna* Virtual

Era aquell temps indeterminat entre la fi del primer semestre i l'inici del segon semestre, quan l'hivern *apreta* i els dies comencen a anunciar que aviat floriran els ametllers. Era de nit, l'hora de les conxorxes.

Un grup d'escollits, tots del grup pilot d'Humanitats. Veníem d'un sopar i fèiem petar la xerrada. Aviat, inevitable, la conversa va girar al voltant de la universitat. Xerrant, xerrant, algú va recordar que d'aquí a no res hi hauria nous alumnes, pobres i desvalguts innocents, i que calia recuperar una d'aquelles tradicions no escrites del món universitari, una bona innocentada.

- Vols dir?
- Sí, home, sí.

El lloc més adient per fer-la era el llavors famós i venerat "Fòrum d'Humanitats". Sí, sí, sí... Vam decidir convocar els alumnes per apuntar-se a la *tuna* el dia de la trobada. Una bajanada.

- La *tuna*? Quina *tuna*?
- La *tuna* de la UOC?
- La UOC té una *tuna*?

- Mira que ets bèstia.
- Ningú s'ho creurà.
- Si ja no es porten, les tunes.
- Per què no?
- Serà divertit.
- Ha, ha, ha! Amb les cintes i les bandúrries.
- Segur que s'hi apunta algú.
- *Clavelitos, clavelitos...*

No va passar de ser un comentari idiota.

Però els comentaris idiotes mouen el món.

Al dia següent, vaig penjar en el "Fòrum" una primera convocatòria per formar la *Tuna Virtual*, la *Tuna d'Humanitats* de la Universitat Oberta de Catalunya. *Olé. Clavelitos* i tot plegat. Apunta't a la *tuna*!

Tot seguit, una allau de missatges va omplir el "Fòrum" d'indignació. Els irritats i ofesos protestants es queixaven, bàsicament, de l'anacronisme de la *tuna* –que som una universitat per Internet, *cagu'n-l'olla*, i no la de Salamanca– i, majoritàriament, de donar pas a l'imperialisme cultural d'una tradició forana, dit suaument. Els sentiments que aviat esclataren en el "Fòrum" eren d'una unanimitat espantosa, semblants als que aixecaria una *corrida* de toros per celebrar un aniversari de la Societat Protectora de Plantes i Animals. La meva bústia es va omplir de missatges violents i malsonants que, menys guapo, em deien de tot.

- Òndia, la cosa se'ns ha escapat de les mans.
- Vols dir?
- Però tu t'has llegit això?

Va ser llavors que una deessa va venir a veure'm, va tocar-me amb la punta del dit i va inspirar-me la sortida cap endavant més brillant de totes les que es recorden al "Fòrum d'Humanitats", que han estat moltes i molt celebrades.

No es tracta, amics meus, d'organitzar una *tuna* universitària qualsevol. Ah, no. Nosaltres farem la reivindicació de la *tuna* catalana.

- De què?
- De la *tuna* catalana. Que no n'havies sentit a parlar, d'ella?
- Eh...
- T'has tornat boig. La *tuna* catalana?

Dit i fet.

La *tuna* catalana va néixer, doncs, en circumstàncies força complicades, en forma de manifest, de crida, de pregaria per a la salvació d'una de les tradicions més preuades, més volgudes, més nostres, etc., de la nostra cultura.

El cas va ser que... que la gent s'ho va creure!

- Sí, s'ho han empassat.
- No pot ser, no s'ho poden creure.
- Que sí.
- Però si tot això que dius és...
- Ja ho sé, ja ho sé, però s'ho han cregut.

És a dir, que, de cop i volta, tothom reivindicava la valenta iniciativa dels estudiants d'Humanitats de la UOC. Els antics protestants eren ara fervents partidaris d'aquesta recuperació de la nostra pàtria mitjançant la cançó tradicional estudiantil. La *tuna* ja no era anacrònica, ah, no! Ara era una valuosa contribució a l'enriquiment de les arrels culturals del nostre poble.

Quina miraculosa metamorfosi!

Vaig rebre cartes i cartes d'ànim, de tot arreu. Les altes instàncies universitàries em felicitaven per la idea i em proposaven fer servir aquest o aquest altre local per als assajos. Els consultors i professors que coneixia descobrien una vocació musical que havia passat desapercebuda i es meravellaven. Vaig rebre cartes de músics i cantants que s'oferien a fer de *tunos*. Força persones em van escriure per disculpar-se personalment: havien interpretat malament les meves intencions i es comprometien a defensar, ells també, la catalana *tuna*.

- Ai, las!
- S'ho han cregut.
- No!
- Sí!
- No m'ho puc creure.
- Doncs, mira aquesta altra carta.
- Oh!

Les víctimes de la innocentada van ser nombroses. De tota classe i condició. De lletres i de ciències. De qualsevol sexe, ja que era una *tuna* mixta. De totes les edats. Fins i tot antics *tunos*, *tunos* de veritat, amb cintes i bandúrries, s'apuntaren a la *Tuna Virtual*. No van ser només

els pobres nouvinguts els que hi van caure de quatre potes, no. Va ser una amplíssima representació dels coscos universitaris, des de la part de dalt, de dalt de tot, fins a l'últim estudiant, l'últim de tots. Una allau d'innocents.

El dia de la trobada presencial, la plaça Cívica del campus de Bellaterra es va omplir de potencials *tunos* i d'un munt de curiosos. Però l'organitzador de la *Tuna Virtual* no va aparèixer mai.

Mai.

Ai, innocents...

**Ester Fernandez
Matalí**
Estudiant

L'any 1998 vaig decidir estudiar des d'una universitat no presencial. En aquella època poca gent tenia Internet o, fins i tot, ordinador personal a casa. Vaig veure una propaganda de la UOC amb les tres o quatre llicenciatures que oferia llavors i m'hi vaig matricular.

A Terrassa encara no hi havia centre de suport i havia d'anar a Sabadell per arreglar el paperam, ja que jo provenia d'una altra universitat.

Quina va ser la meua sorpresa en descobrir que encara em relacionava amb més gent que als anys passats a Bellaterra. Els estudiants col·laboràvem més entre nosaltres que a la universitat tradicional.

Em passava hores davant l'ordinador. La mateixa UOC ens ensenyava a navegar per Internet perquè tots érem inexperts.

I, vuit anys després, aquí estic de nou...

Montse Plana Bassols
Estudiant

Maig 1995

Un dels primers records que em ve al cap ara és quan a finals de maig de 1995 vaig saber per casualitat que una universitat –UOC– estava a punt de finalitzar un procés de selecció de dos-cents estudiants pilot (cent per a Empresarials i cent per a Psicopedagogia). Recordo que vaig anar com un bòlid a buscar un certificat acadèmic a FP La Garrotxa i el vaig presentar a correus el darrer dia. Quina fou la meua sorpresa quan a principis de juliol vaig rebre una carta de la UOC dient que havia estat seleccionada. Gràcies UOC per deixar-me formar part d'aquest GRAN I MERAVEL·LÓS PROJECTE.

Martin Piqueras Caro
Gestió

Després de més de cinc anys tractant de fer Informàtica a la universitat presencial mentre treballava, frustrat pels pobres resultats deguts a la incompatibilitat d'hòraris, vaig decidir abandonar el meu somni de ser llicenciat.

Al 1996, un company de feina em va comentar l'existència de la UOC, la seva filosofia, i vaig "descomptar" els mesos fins que es va obrir el grup pilot d'informàtica, al qual vaig pertànyer.

Al 2002, després de moltes, moltes PAC, vaig finalitzar els estudis: la joia va ser total!

Aquests estudis m'han ajudat molt en el meu àmbit professional i personal, gràcies a tot l'equip de la UOC per fer possible aquest projecte, especialment al rector per la seva visió preclara i el seu caràcter trencador.

Alfred Benavent i Vallès
Gestió

Rondava l'estiu de 1995, recordo que vaig emocionar-me en rebre la comunicació que estava acceptat a la UOC. El primer estudiant de Vilanova i la Geltrú i el primer de la comarca del Garraf (títols que no són ni progressius ni res de res!).

Recordo el rom cremat de Mataró (primera trobada), quina bufa! També hi era en Gabriel Ferraté, "nodrint-se de rom cremat", érem una família de dos-cents cinquanta membres. Un caliu com el dels grups pilot no es tornarà a repetir.

Recordo la M. Àngels Gil, primera rectora d'Empresarials.

Recordo el darrer dia del Campus de "boletes", el tançàvem, entre d'altres, l'Archi, l'Antoni Roure i jo.

Recordo el lliurament de l'orla al rector, una orla "provocada" per la Montse Font.

Recordo que vaig començar a sortir amb la meua dona actual tot just quan vaig començar a la UOC, en acabar la diplomatura (gener de 2004) vam quedar prenyats i ara ja tenim una nena preciosa.

Recordo, recordo, recordo...

Petons a tots.

Anna Pagès Santacana
Professorat propi - curs pilot de Psicopedagogia

El primer Campus Virtual, l'any 1995, fou excepcional. Aquells de nosaltres que tinguérem la sort d'iniciar el projecte amb l'equip del rector i els vicerectors vam constatar que la virtualitat no deixava de ser una modalitat

diferent de presència... més sòlida del que ens podíem imaginar...

Hi havia un espai que es deia "Petits anuncis", on la gent hi posava el que volia, una mica de tot, del tipus "es venen uns esquis nous", "qui vol un cadell de pastor alemany" i coses per l'estil. En aquest espai, a l'època d'exàmens, una colla d'estudiants del grup pilot de Psicopedagogia va engegar una discussió que no tocava.

Els nervis, a l'època d'exàmens, poden amb tothom! Ben cert.

Un dels estudiants d'aquell grup magnífic, l'honorable Jaume Carbonell, va decidir engegar una discussió sobre un afer intrigant. La pregunta fou: "què passa si fiques un ou al microones?"

La xerimola estava assegurada. A veure qui la deia més grossa.

Una de les companyes d'en Jaume, noia dolça i atrevida, va gosar dir-li "ai, que n'ets de dolent!", i, sense saber-ho, el féu entrar a la història de la UOC, per a la posteritat, per als nostres descendents uoquis. A partir d'aquell dia, en Jaume ja no fou més Carbonell, fou en "Jaume dolent". Ningú no va recordar mai més com es deia.

Els informàtics, esverats, van comunicar al grup que l'espai "Petits anuncis" no era el més adequat per a l'afer dels ous. Els estudiants reclamaren... i així fou com nasqué, al Campus, l'espai de "Fòrum".

Un espai per als estudiants... i la gresca que els anima. Una gresca eterna, immutable, absoluta... que es perd en la nit dels temps de la universitat.

Jaume Prat García

Estudiant i graduat en
Ciències Empresarials

Vaig rebre una trucada per entrevistar-me amb el tutor el juny del 1996. I em vaig matricular a Ciències Empresarials.

Era al·lucinant tot el sistema. Les trobades, cada vegada en un campus diferent (Bellaterra, UPC, UB Vall d'Hebron, etc.), els viatges amb els companys en un mateix vehicle, tot un món nou que t'enganxava. Només sentir la cantarella dels primers CD que rebies per instal·lar el Campus (encara els guardo)...

Veia lluny el dia que podria finalitzar uns estudis oficials. La veritat és que vaig acabar Empresarials i em vaig "reenganxar" amb ADE.

Per fi aquest semestre finalitzo i n'estic molt satisfet.

Ha durat uns vuit anys (a tres assignatures cada semestre), però paga la pena. Estàs al dia en informàtica i ofimàtica, aprens, coneixes gent virtualment i presencialment, i un llarg etcètera de punts positius. En la part “negativa”, el temps robat a la família per dedicar-lo als estudis, però al final tots ens en sentim orgullosos.

Gràcies a tot el món UOC.

Continuaré al Club UOC i qui sap!

Albert Vergés

Graduat en Ciències
Empresarials i estudiant de
Comunicació Audiovisual

Vaig començar amb el curs pilot del 1995. Windows 95 acabava de sortir, Internet Explorer no existia o no es portava, es portava el Netscape 1.0. Els fundadors de Google es van conèixer aquell any, Yahoo era la referència en aquells temps. I el Campus de la UOC no anava amb navegador, sinó amb un altre programa que ara no recordo. Vaig acabar Empresarials i aquest any m’he matriculat a Comunicació Audiovisual.

Quan vaig a una trobada i veig la quantitat de gent que gràcies a la UOC es pot formar, penso que és una sort, com a societat, que tinguem el que tenim.

**Joaquim de Toca de
Ciurana**

Gestió

Ara farà deu anys. A Psicopedagogia hi havia cent estudiants i quatre tutors. Jo, un d’ells. Iniciàvem una aventura amb la consciència que vivíem quelcom important. Mai havíem intuït el que seria deu anys després.

Ha estat, i és, una experiència humana i d’aprenentatge excepcional. Amb els primers vint-i-cinc alumnes vàrem construir una xarxa d’alt contingut relacional i amb intensa participació a la vida de la UOC... La “passió per la UOC” feta experiència vital per estudiants i docents ha donat pas a una gran UNIVERSITAT OBERTA DE CATALUNYA.

Gràcies a tots.

**Laura Solanilla
Demestre**

Consultora, llicenciada en
Humanitats i doctoranda

1996. Vaig començar com a membre del grup pilot d’Humanitats sense poder ni tan sols imaginar com aquesta decisió canviaria la meva vida. No puc resumir en només 4.000 caràcters totes les vivències que he viscut en aquest campus. Les trobades presencials i els sopars, la llicenciatura en Humanitats, l’inici com a consultora procurant abocar en la tasca tota la meva experiència com a estudiant, el doctorat... Impossible resumir-ho. Però de tot això, el millor sens dubte han estat les persones, els com-

panys de la carrera, els meus alumnes que cada dia donen sentit a la meva feina, els consultors, els professors, els tutors dels Estudis que m'han ajudat a aprendre. No puc dir tots els seus noms, però cada dia penso com n'he estat, d'afortunada, de conèixer-los. Un veritable privilegi.

Núria Rodríguez Bodelón
Licenciada

Vaig ser una afortunada, en formar part del grup pilot de Psicopedagogia. Afortunada de gaudir i patir el naixement d'una nova i apassionant aventura. Afortunada de poder redefinir el meu concepte de formació, fa deu anys, des de la perspectiva i l'obertura de noves propostes i nous enfocaments. Guardo dins meu moltes imatges compartides amb professors, companys i fins i tot el rector. En guardo excel·lents records virtuals i amistats reals.

M. Mercè Mata Padros
Gestió

Amb quaranta-dos anys em vaig endinsar en el que per mi va ser com una gran "aventura". Formo part del grup pilot que va començar (i acabar!) Psicopedagogia ara ja fa deu anys.

Gràcies al meu fill, que sabia més informàtica que jo, tinc el goig de dir que vaig ser la primera alumna que es va connectar al Campus Virtual.

Ara, segueixo "uocaddicta", perquè el vincle que es va crear és molt important. M'agrada constatar que aquesta universitat és avui tan gran i capdavantera en metodologia i qualitat. Em sento orgullosa d'haver-hi contribuït amb el meu granet de sorra... Endavant i per moooolts anys!

Núria Arís Redó
Consultora

Vaig començar a estudiar Psicopedagogia el febrer de 1997 i des del primer moment vaig connectar molt bé amb el plantejament de la UOC. Recordo que llavors encara no tenia ADSL i les connexions eren lentes..., també que algunes trobades es van fer al campus de la UPC i que el format del Campus Virtual era més limitat..., però el sistema d'estudi ja ofería un gran potencial. He conegut molta gent, he fet bones amistats i ara em sento molt satisfeta de poder aplicar la meva experiència com a consultora... i poder dir als meus alumnes que puc entendre'ls i posar-me en la seva perspectiva!!!

Estudiar a la UOC ha estat una experiència molt interessant i enriquidora... vull animar-vos a tots a seguir-la.

Xavier Sanchez
Estudiant

L'any 1997 la UOC em va permetre cursar els estudis universitaris que de forma presencial no vaig poder engagar quan vaig acabar el COU.

Montse Plana Bassols
Estudiant

Ara, aquest maig farà deu anys que vaig enviar la sol·licitud per a formar part del curs pilot de la Universitat.

Durant aquest temps, sí que n'han passat, de coses. Algunes de bones i d'altres, no tant.

Recordo el divendres que vam enfilar amb el cotxe cap a Mataró buscant l'hotel Ciutat de Mataró on ens allotjaríem jo i la meva amiga Anna. Com que no sabíem molt bé de què es tractava, vam anar a sopar pel nostre compte i fins l'endemà no ens vam trobar cara a cara amb tots els que havíem conversat al nostre "petit bar" de la Universitat. Recordo el rom cremat i les havaneres de la nit del dissabte..., recordo..., quantes coses que em vénen al cap: el diumenge al matí, allà a Manresa, amb la cara de son que fèiem tots, consultors i estudiants, per haver anat de marxa la nit abans... I a Reus, quan a la plaça del Mercadal ens vam trobar amb l'amiga Anna de Psicopedagogia, i a partir d'aquí vaig començar una bella amistat amb ella, compartint anades i tornades a les trobades, les nits d'hotel, els sopars al Tapa-Tapa... I qui no recorda la nit abans del casament de la infanta Cristina! Aquell dia no ens vam poder quedar a l'hotel del campus de Bellaterra i vam haver d'anar a una pensió de Cerdanyola... Quan vam anar a recollir la germana de l'Anna de Blanes a l'estació de Sants, que venia d'Alboraia, ens vam quedar a veure el castell de focs..., però després vam agafar un taxi i, per fer 500 metres, ens van cobrar més de 1.000 pessetes, i al capdavant vam fer el recorregut fins al passeig de Gràcia a peu... era impossible, de gent i gent que hi havia. Recordo quan vam anar a Campdevànol, a casa la Lídia Casademunt, a fer un treball de l'assignatura de lliure elecció Dinàmica de grups... Però molt especialment recordo les "trobades clandestines" amb la nostra estimada tutora Isabel Vidal, els esmorzars a la Cooperativa de la Vall d'en Bas, el dinar a Can Planes de la Vall del Bac, el dinar a Can Xifre de Castellar a prop de Sant Gregori (Girona)... També recordo el sopar i la nit de marxa a Barcelona quan vam acabar els exàmens del juliol del 1996..., i que vam pagar més de 5.000 pessetes per una nit d'hotel de dues hores, ja que, renoi, vam aprofitar bé el dia!

Un altre record que em ve al cap ara és quan, en els exàmens del segon semestre del 1996, que vam fer al Centre de Suport del Gironès (els primers van ser a Barcelona), el professorat propi que venia a Girona a vigilar-nos, portar-nos les etiquetes i els exàmens, el darrer dissabte (Organització i administració d'empreses I i Direcció de la producció I) no va portar les meves etiquetes i, per tant, no em podia examinar... Però suposo que com que només érem dos (l'Anna i jo) i tots érem una família, ho vaig poder fer sense cap problema.

D'altres records no han estat tan bons. El juliol del 1996 van ingressar el meu pare a Girona fins al setembre, li van fer una operació que es va complicar i, per culpa d'una infecció, es podria haver mort... Després, la mort de dos oncles (germans del meu pare) en menys de set dies, de càncer, a finals del gener de 1997... Després, jo vaig agafar meningitis el juliol del mateix any (un cop acabats els exàmens)... Després, em van operar el febrer de 1998 de la matriu i els ovaris... I al final, van operar la meva neboda, que tenia tres anys en aquells moments, al Trueta... Va ser el període gris d'aquests anys, però el període negre va venir quan, havent acabat Empresarials, vaig decidir fer Documentació i, en mig d'un canvi de pis (pintant, instal·lant mobles...), el juny de 2002 van diagnosticar càncer d'estómac al meu pare i, tot i que l'operació va anar bé (li'n van treure més de dues tercers parts) i que va estar quasi nou mesos molt bé, se li va reproduir al tub de sortida del fetge i el pàncrees, no va poder tirar endavant i va morir a finals d'agost de 2003. Ha estat una falta molt sentida per tot però, a més, en aquells moments que jo començava la nova carrera, em vaig trobar sola, sense l'única persona que em recolzava en tot allò que feia..., de manera que ningú de la meva família (mare, germà, cunyada...) sap que estic estudiant i, per tant, haig de complir amb les obligacions de filla i germana, i estudiar i treballar sense que ells ho sàpiguen.

Però, si tot va bé, aquest semestre (tindrè els crèdits suficients per a llicenciar-me) o el següent (si em decideixo a fer, a més a més, el Pràcticum I-II) acabaré els meus estudis... No puc dir que acabaré la meva relació d'estudiant amb la UOC, ja que no se sap mai i els que em coneixen més bé que jo mateixa diuen que no, que seguiré fent una cosa o una altra..., per tant, millor que els escolti i no digui res sobre això ara per ara.

Deu anys donen per a molt, però especialment per a conèixer gent d'arreu del país. Per això vull acabar aquesta pàgina dedicant un sincer agraïment a tots els que vam formar part del primer any, però molt especialment:

A la direcció d'estudis d'Empresarials: M. Àngels Gil Estallo, Jordi Martí i Mireia Aparicio.

Als consultors Ramon Alemany, Joaquim Martí i Gemma Rubio.

A la meva estimada tutora: Isabel Vidal Martínez (una abraçada molt i molt forta).

Als meus amics estudiants d'empresarials: Anna Costa, Lúdia Casademunt, David Claramunt, Xavier Planas, F. X. Verdalet, Raquel Masnou, Anna M. Segarra, Marta Santamaria, Mercè Molina, Maria Lluïsa Piñol, J. Francesc Miró, Montserrat Font, Mercè Esteve, Jaume Colell, Òscar Campoy i Afred Benavent.

Als meus amics de Psicopedagogia: Núria Pont (tutora), Anna Egea, Manel Torrente, Àgata Gallifa i Jaume Carbonell.

Jaume Plens Porta

Estudiant

Realment, deu anys han passat molt de pressa. La meva relació amb la UOC va començar el curs 1993-1994 al Saló de l'Ensenyament. Vaig sol·licitar l'accés al grup pilot de Psicopedagogia per al curs 1995-1996... però em van dir que no podria ser. Vaig continuar insistint i el curs 1996-1997 vaig iniciar els estudis de segon cicle en Psicopedagogia, que vaig acabar el febrer de 2003. En aquests sis anys i mig, molts moments per a recordar: la primera trobada presencial, a Bellaterra; les trobades presencials a l'aulari de la UPC a Barcelona (trobar aparcaament, per als que veníem de comarques, era com una quimera); els exàmens a Lleida (recordo que he fet exàmens a quatre llocs diferents de la ciutat: al Rectorat de la UdL, al Centre d'Adults als Camps Elisis, al Centre de Suport i al campus de Cappont, que és on els fem ara).

A més, com que el meu interès per l'estudi encara no ha decaigut, he decidit aprofitar les ganes i començar el segon cicle d'Humanitats. L'aventura continua!

**Montserrat Caparó
Pujol**

Simpatitzant - membre del
Club de Graduats

Vaig decidir matricular-me a la UOC l'any 1997 per continuar la meva formació en el camp de l'ensenyament. Per aquest motiu vaig triar el segon cicle de la lli-

cenciatura en Psicopedagogia i la veritat és que m'ha enriquit molt!

Ara continuo connectant-me al Campus de tant en tant.

Us animo a tots a continuar amb la vostra tasca!

Salutacions cordials!

**Francesc Xavier
Verdalet Gelpi**
Exalumni de Ciències
Empresarials

Jo vaig ser un dels cent alumnes que va cursar el primer curs de Ciències Empresarials de la UOC i, em podeu creure, va ser una experiència inoblidable. Sis anys i escaig més tard vaig acabar la diplomatura, però de ben segur que no oblidaré mai aquell primer curs. La conferència inaugural d'en Joan Majó va ser magistral, en tots els aspectes. Va apuntar, amb una clarividència sorprenent, com els mitjans de comunicació, el treball i l'educació convergirien, al cap de pocs anys, en el món digital d'Internet. I no es va equivocar.

Què puc dir d'aquells primers anys? Ens sentíem a la vegada com a "conillets d'Índies" (per allò de ser els primers en el món en cursar estudis universitaris mitjançant Internet) i privilegiats, en haver estat seleccionats entre un munt de peticions per fer-ho.

Només vull apuntar-vos, finalment, que l'experiència va valer la pena, i que, com que el coneixement es va adquirint al llarg de la vida, tan bon punt pugui, m'hi torno a apuntar. Animeu-vos-hi.

PS: Un petit record pel company d'estudis d'aquell primer any Felip Puig, que injustament està essent el blanc de les crítiques infundades d'alguns mitjans de comunicació.

L'ATZAR

Sònia Capellà
Estudiant

Vaig matricular-me a la UOC per casualitat i sense saber-ne quasi res. No sóc de Barcelona i hi vaig anar uns dies a fer un curs de formació. Quan era al pati dels tarongers de la Biblioteca de Catalunya vaig rebre una trucada dient-me si m'interessava encara matricular-me a la UOC (havia demanat informació per Internet un dia i ja no ho recordava). Si m'interessava, havia d'anar

el mateix dia a Drassanes; vaig demanar on era i, de cop i volta, ja estava matriculada. Ara estic a punt d'acabar.

Bernabè Cayuela Nieto
Estudiant

Com vaig conèixer la UOC? Doncs jo havia perdut una gosseta *Husky* i em van aconsellar “Vés a preguntar als brossaires. Sí, home, a l'escorxador, al costat de la Universitat. Que hi tenen el dipòsit.” I sí, era la UOC. Ara l'escorxador és la Biblioteca Central de Reus Xavier Amorós, un clar exemple de “recuperació” del modernisme industrial a Catalunya.

RECORDS

Júlia Costa
Graduada del grup pilot
d'Humanitats

Aquells primers temps...

Fa ja uns quants anys, una tarda de primavera, vaig passar pel centre de Drassanes. Em volia informar sobre els estudis de Psicopedagogia, però vet aquí que s'iniciaven, a la UOC, els estudis d'Humanitats. Els continguts i objectius d'aquesta carrera s'adeien d'allò més amb les meves afeccions personals, així que em vaig decidir a emplenar la sol·licitud.

Feia ja algun temps que em ballava pel cap la idea d'estudiar alguna cosa, més per gust i per passar-m'ho bé que no pas de cara a possibles sortides professionals. Vaig omplir papers, em van seleccionar per al grup pilot i va començar una etapa molt important de la meva vida que ara, quan la contemplo en perspectiva, des del present, encara em sembla més apassionant que aleshores.

Em vaig haver d'enfrontar al repte informàtic. Com a contrapartida, el sistema era ideal per a la meva situació personal, ja que em permetia estudiar al meu aire, des de casa. Em feia il·lusió anar a les trobades, a les sortides que es programaven més enllà de les tasques obligatòries, una gran majoria del professorat em va semblar sempre molt bo i entusiasta, els companys i companyes, excel·lents. Podria explicar un feix d'anècdotes i de records entranyables. Alguns punts negatius, ja que al món res no assoleix la perfecció, de caire organitzatiu, sobretot, han quedat esborrats o matisats pel valor de tota la resta de vivències.

De tot plegat destacaria aquells fòrums d'Humanitats, amb el contingut dels quals es podria editar una enciclo-

pèdia. De les moltes coses que vaig arribar a enviar a aquells fòrums, algunes d'elles en vers i tot (!), us n'ofereixo una petita mostra que he trobat remenant velles carpetes. Començaré amb un sonet vinculat a un debat filosòfic sobre agnosticisme, en el qual mai no hi va mancar el sentit de l'humor. És de novembre de 1997, o sigui que ja fa set anys de la cosa:

“En aquest fòrum escrivim la crònica
Intranscendent, profunda, dia a dia,
I, doncs, amb una grisa filosofia
He d'admetre humilment que sóc agnòstica.
Si no volem mutar en ovella clònica
I pertànyer a escollida minoria,
Practiquem la virtut de l'empatia
I desenvolupem la veta irònica.

Així doncs, amb empena i a poc a poc
Cerquem resposta a grans qüestions vitals
Al mateix temps que fem volar pardals.
Posem-hi pebre, i optimisme, i foc,
I per rimar els darrers versos virtuals
No se m'acut res més que fer 'uoc, uoc'.”

En una altra ocasió vaig enviar un plany, a l'estil d'Ausiàs Marc, que va merèixer una llarga i elaborada resposta del professor Busquets, també en vers. Em limitaré a copiar-ne un trosset, per tal que en valoreu el contingut:

“Com viure ja sens uoc ni ordinador?
Com reeixir sens cent-quaranta endolls?
Mes prou sabent que acabarem tots folls
Esmercem temps en folla connexió.
Ai, mos amants, qui engrunen los segons
En llit glaçat, d'oblit dolent-se tant,
Mentre jo so en vetlla i navegant
Per mars perduts d'encanteris pregons.

Per sempre més en va repòs cercant,
Rodolaré per fòrums i debats
Car és aquest camí d'èssers orats.
Oïu mon plany, planyeu-vos, navegants.”

I moltes coses més, encara. Els Nècnums organitzats pel Lluís Soravilla, aquell projecte de *tuna* –en una altra ocasió us puc fer arribar una versió catalana de *Clavelitos* que vaig escriure per a l'esdeveniment–, els sopars d'Humanitats a la

Barceloneta, els sopars interestudis a altres llocs, les excursions culturals... I, sobretot, aquell primer moment, quan a la pantalleta del meu ordinador, nou de trinca, va aparèixer una frase màgica que va ser l'inici de tot: , JÚLIA COSTA, BENVINGUDA AL CAMPUS VIRTUAL...

ESFORÇ

Daniel Javierre Servet

Estudiant

Un dia vaig sentir a la ràdio publicitat d'"Estudia a la UOC". Volia fer Empresarials i se'm va ocórrer provar sort. Pensava que seria estudiar amb el cap dins de l'ordinador, però no és del tot cert, perquè el format paper, tot i que som a l'era de les noves tecnologies, encara ens és necessari per a estudiar. Doncs, de mica en mica s'ha omplert la pica, i ara estic a segon, cosa que no podria dir si no m'hagués decidit.

HUMOR

Jaume Carbonell
Graduat del grup pilot de
Psicopedagogia

Primer Campus Virtual, entorn First Class (el Campus de les "boletes" que encara no s'havia implementat en WWW).

Tots estàvem una mica farts de l'únic espai obert a l'escriptura col·lectiva fora de les aules virtuals. En els "Petits anuncis" sempre hi havia les mateixes galindaines penjades: "venc moto", "necessito mòdem"... Es va arribar a fer famós un anunci sobre unes botes d'esquí de segona mà que no recordo bé si es venien o es compraven.

De cop i volta algú hi va començar a penjar acudits i al seu darrere sempre venia una allau de missatges aplaudint la idea amb complicitat. Fins i tot es va afegir a la gresca el mateix Norman Coe (professor d'anglès). .../...

Tot seguit, vaig decidir iniciar un concurs, la primera prova del qual consistia a endevinar per què les vaques angleses havien embogit (1995-1996, primera crisi de les "vaques boges" al Regne Unit) i la segona a respondre la qüestió "Què passa si fiques un ou al microones?".

Norman Coe va ser el guanyador de la primera prova. Més o menys va contestar que en haver-se prohibit les *corridas* de braus al Regne Unit..., les vaques s'havien tornat boges!

Després de molts intents per part d'estudiants i consultors, Concepció Rossich (Psicopedagogia) va encertar la segona qüestió, sempre des d'una perspectiva masculina: "si fiques un ou al microones, t'enganxes l'altre amb la porta".

La resposta va desencadenar set o vuit missatges aplaudint l'acudit, reclamant el premi o animant els "Petits anuncis" amb altres bromes, però la mà de la censura no va trigar més de tres o quatre dies a esborrar tots els missatges de l'espai que no fessin referència estricta a la seva intencionalitat primigènia.

Ens trobàvem a les portes d'una trobada presencial (Girona o Manresa?) i era un moment de molta activitat acadèmica. La gent es connectava molt al Campus i seguia totes les qüestions per banals que fossin. Es veu que aquella "retallada de llibertats" no va ser gens ben païda per l'alumnat i a "Petits anuncis" no va trigar a aparèixer una tirallonga de missatges de protesta (alguns de durs) davant del fet monstruós de la censura. Jo recordo haver rebut també missatges de solidaritat a la meua bústia personal.

Després, a la trobada, hi va tornar a haver protestes (aleshores les trobades duraven de divendres a diumenge, amb sopars, actuacions i balls inclosos). Vaig rebre moltes de solidaritat, però també algun sermó sobre la inconveniència d'explicar acudits en un espai propi d'una universitat virtual (de l'única universitat virtual del món!) i no tot venia de l'àmbit institucional: també hi havia companys a qui els havia semblat malament la meua manera una mica "barroera" de comportar-me). He de confessar que en aquells moments no vaig saber gaire què fer i vaig decidir callar per començar a considerar seriosament la possibilitat de demanar disculpes... un cop a casa. Mentrestant, però, em consta que a les reunions de tutories es va parlar del tema i que el malestar general va ser transmès a la institució.

Així mateix, va començar a córrer la veu que l'acte de censura no s'havia ordenat expressament des de la institució, sinó que havia estat producte de l'excés de zel d'algun tècnic informàtic que en aquells moments s'encarregava del manteniment de l'espai "Petits anuncis".

Crec que va ser cap al final del sopar del dissabte de la trobada que el rector es va dirigir a tota la comunitat universitària (unes dues-centes cinquanta persones entre estudiants, professors, consultors i personal de gestió) i, alçant la bandera de la llibertat d'expressió, ens prometia un espai públic de debat obert per a tota la comunitat universitària.

Al cap de tres dies, tots els missatges esborrats a "Petits anuncis" tornaven a aparèixer sortits del no-res, i no vam tardar a sumar una altra "boleta" (el "Fòrum") a la interfície personal del First Class. El curs següent s'inauguraria en plataforma WWW i cada estudi (Empresarials, Psicopedagogia i Humanitats) tindria el seu fòrum propi.

Més o menys va anar així, però estic segur que es pot filar encara més prim (i esmenar alguna imprecisió de la meua memòria) si es repassen els arxius. Sé que estan ben desats (Toni Roure?, el mateix rector?..).

REINCIDÈNCIA

Isidre Plancheria Coll
Estudiant i graduat

Sempre havia tingut ganes de fer una carrera en l'àmbit de l'economia. Vaig decidir-me pel primer pas i fer Empresarials. D'això fa ara cinc anys, i ja l'he acabat.

No he pogut resistir la temptació i ara he començat la meua segona carrera a la UOC. Les coses han canviat molt, i no m'és tan fàcil seguir el ritme d'estudis que requereix una carrera universitària.

N'estic molt content, de l'experiència viscuda a la UOC, i he animat molts companys perquè la visquin també.

Salut, i ànims per a tothom.

Àngel Jiménez Leseduarte
Gestió

Ja fa dies que volia participar en aquest espai commemoratiu dels deu anys de la UOC, i em sembla que he triat el pitjor moment, ja que estic immers en la matrícula presencial i a vint-i-quatre hores de la trobada presencial on faig el debut com a tutor d'inici, tasca que he començat fa poc més d'un mes, després de finalitzar el juliol passat els meus estudis d'Humanitats al cap de gairebé set anys com a estudiant.

Podríem dir que sóc un "producte" genuïnament UOC. Diguem que sóc un entusiasta del model i que, un cop finalitzats els estudis d'Humanitats, vaig sentir aquella

mena de buit que em va portar a demanar d'incorporar-me com a tutor, tot just d'Humanitats, perquè pensava que podia aportar la meva experiència als nous estudiants.

Potser més endavant em decidiré per fer alguns estudis de tercer cicle, un postgrau, ja que un cop recuperat l'hàbit d'estudiar i estar en contacte amb el món universitari, això es fa difícil de deixar.

Salutacions per a tots els companys i consultors, i especialment per a la meva tutora, la M. Mercè Sanosa, que ha contribuït molt al fet que la meva estada a la UOC hagi estat una gran satisfacció.

Sort, salut i un bon Nadal a tothom, i que es compleixin els somnis que tots siguem millors.

Cordialment.

Jorge Eyre Lorenzo
Estudiant

Yo empecé en el año 2001 Derecho con mucha ilusión y poco tiempo, pero lo aparqué para iniciar Ciencias del Trabajo, que ahora en este segundo semestre de 2004 acabo, y como estoy totalmente comprometido con la UOC el próximo semestre continuaré con Derecho hasta finalizarla y cuando la acabe seguiré con... vamos, una locura sin fin.

La UOC significó para mi la esperanza y el deseo de superación, también el cumplimiento de mis sueños.

Gracias al invento y a sus inventores.

Joan Maria Vidiella Parera
Estudiant

Doncs jo, dotze semestres fa que estic per aquí! I possiblement encara m'hi trobareu bastants anys més, perquè quan acabi Ciències Empresarials aniré fent més enllà, encara que potser més relaxadament. Crec que una de les aportacions més importants de la UOC a la meua vida és que ha incorporat la formació continuada entre els meus valors.

Recordo que quan m'hi vaig matricular per primer cop, cap a l'octubre del 1998, anava, com qui diu, de "sobrat". Feia anys que treballava de comptable però no tenia cap mena de títol. Formació autodidacta i per rutina. Volia matricular-me a la universitat per tenir un títol del que ja segur que sabia per la pràctica. Doncs bé. D'allò, res de res. En Tomàs, el tutor, ja m'ho va advertir. Vaig aprendre que quan més saps és quan més saps que no saps res. De seguida em vaig adonar que anava molt, però que molt, errat, i alhora també em vaig adonar que, encara

més important que un títol, de la UOC, en podia treure coneixement. Ara em considero potser més llest, perquè en sé una mica, bastant, més sobre el meu context professional, però més important encara, perquè sóc coneixedor de tot el que encara em resta per saber. I també sé que és amb constància i continuïtat que ho puc anar assolint per dur-ho posteriorment a la pràctica diària en la meva feina de comptable, enriquint la tasca diària amb aportacions de valor afegit, coneixedores de què es parla, en definitiva, aportant coneixement a l'organització.

Dit d'una altra manera, ara el títol és important, però no és la raó que jo estigui matriculat a la UOC. Hi ha quelcom de més important, que és l'enriquiment, malauradament no econòmic, però sí tant professional com personal.

La llàstima és que hagi arribat massa tard, o potser vaig néixer jo massa aviat. Ara el més difícil, més que els continguts dels mòduls, és fer-ho compatible amb la vida familiar. Compatibilitzar els estudis amb poder pujar feliços un parell de criatures, ara d'onze i set anys, a qui considero que ja he robat prou hores de gaudir del seu pare. És la part més difícil, i l'única per la qual renunciaria a continuar estudiant si calgués. Evidentment, també és mercès a la comprensió i la tolerància de la meva dona que jo continuo estudiant. Cada cop que trec una bona nota ho celebrem com si l'haguéssim tret tots dos. L'esforç és dels dos. Si ella no es carregués amb el gruix de les feixugues tasques familiars, seria difícil continuar una carrera, malgrat les facilitats de la UOC quant a temps i espai. És realment un treball d'equip fer compatible la formació continuada amb la família. I si dins l'equip familiar alguna tasca té més mèrit que una altra, no és pas la meva qui guanya.

Després de tots aquests esforços, alegries i penes, temps, emocions..., podeu pensar que el títol és l'únic important? Realment, no.

Com el Barça és més que un club, la UOC significa per a molts de nosaltres més que una universitat.

Cristina Moreno Ruiz
Estudiant

Mai m'hauria imaginat que arribaria fins aquí, només em resten tres semestres per acabar!

Quan vaig començar, ningú donava un duro perquè jo acabés, casada, treballant, amb dos nens, però ben mirat es van equivocar tots i aquí estic, enganxada a estudiar, perquè quan acabi Empresariales, seguiré estudiant, ja que estudiar és vida!

**Miquel Àngel Illana
Viñet**
Estudiant

Vaig entrar a formar part de la comunitat UOC l'any 2000. Un gran any per a mi: vaig aprovar oposicions després de bastants intents i vaig conèixer la que ara és la meua parella. Canvi de mil·lenni, canvi de vida!

Han passat vuit quadrimestres de molta feina però també de moltes satisfaccions. Finalment, i després d'una mala experiència a la universitat presencial, m'he sentit realitzat en l'estudi i he après moltíssim, tant en l'àmbit del dret com pel que fa a la informàtica, una altra de les meves passions.

Tot i que només em falten quatre assignatures per acabar la carrera, ja estic pensant a matricular-me en uns altres estudis, aquí a la UOC. Què us puc dir de la nostra universitat? Doncs que és la més moderna i innovadora; que afavoreix la possibilitat d'estudiar a molta gent que potser no ho hauria fet mai, i que té un passat curt però un futur molt i molt llarg i esperançador.

**Àngel Sánchez-Fortún
García**
Estudiant

Bé, ja he acabat. Em llicenciaré en Dret aquest primer quadrimestre del 2005. Han estat set anys, però paga la pena. L'experiència ha estat tan positiva, que no marxaré de la UOC, em reenganxaré a una altra carrera.

Però acabo la llicenciatura un xic decebut. La UOC té un bon model d'aprenentatge i un bon nivell; ho he pogut constatar amb estudiants d'altres universitats presencials. Però té moltes coses a millorar: una d'elles és que l'atenció personalitzada no ha de quedar totalment virtualitzada, és un dels elements que la fan una universitat opaca.

L'altra gran decepció és que no pugui quallar un moviment sòlid d'estudiants que col·laborin en la millora de la universitat. En culpo la UOC, però també, i sobretot, la passivitat dels mateixos estudiants, encara que em guanyi la seva antipatia. Animeu-vos a formar part d'aquest cos social que és la vostra universitat. Els estudiants que vinguin darrere vostre us ho agrairan.

Salutacions i sobretot no defalliu.

**Maria dels Dolors
Vilamitjana Carandell**
Estudiant

Em feia por la virtualitat. A poc a poc, vaig aprendre que les lletres virtuals ajudaven la dita xinesa "Es comença a envellir quan es deixa d'aprendre". I, oh paradoxa! Des de la distància, la finestra oberta del món del saber no té límits.

La finestra, però, m'ha permès llicenciar-me en Humanitats el semestre passat i ara ja estic estudiant la llicenciatura de Psicologia, amb la il·lusió d'abastar una mica més del paisatge del coneixement, sobretot als meus quaranta anys i després de llicenciar-me en Filologia Hispànica, Filologia Catalana i Història a la universitat presencial, presència que abans d'entrar a la UOC creia insubstituïble.

Bernat Xancó Torras

Estudiant

La UOC va ser per a mi la solució per tal de poder fer Empresariales, ja que per les meves dificultats de mobilitat i els horaris de la feina, la universitat presencial era una cosa quasi impossible. M'ha anat força bé. Vaig finalitzar Empresariales i ara començo Dret, a veure com va... Felicitats a la UOC!

Jordi Sánchez Colorado

Estudiant

La primera experiència la tuve como estudiante de un curso de especialización en el 2002. Trabajando en un instituto con horarios siempre diferentes, y con familias mayores a cargo, no era posible asistir a una formación presencial y las primeras experiencias fueron muy positivas. También he utilizado el verano para algún curso concreto. En este momento estoy cursando un máster de *e-learning* y estoy muy satisfecho. Endavant!

David Morales Pubill

Estudiant

Inicié mis estudios en la UOC, allá por el año 1999, y después de mucho esfuerzo conseguí una titulación y me dije que lo dejaba. Poco después me matriculé en un postgrado, y cuando estaba a punto de terminarlo, decidí ampliar la matrícula al máster. Ahora estoy cerca de terminar, y creo que aquí me planto, pero...

El método de estudio de la UOC requiere constancia, pero es efectivo, y además el grado de satisfacción es alto, muy alto, y compensa las noches y los fines de semana frente al ordenador, a solas con las AC.

Con diez años, la UOC ha conseguido que el Campus Virtual sea el reflejo de las universidades del futuro.

María Dolores Sánchez Fernández

Estudiant

Bueno, caramba, me daba un poco de vergüenza escribir unas líneas, participar...

Conocí la UOC en el 2001 pero, por diversas causas, no me llegó la información suficientemente rápido y ampliada, y tuve que esperar un semestre para matricularme, en el 2002.

La experiencia ha sido y está siendo muy buena, he aprendido mucho, no sólo lo que es la carrera en sí, sino también en cuanto a navegación, búsqueda de recursos y demás. Esto mismo me ha llevado su tiempo, pero al mismo tiempo he aprendido mucho más.

Y no sólo eso, tener “compis” virtuales ha sido fantástico (ya que no entendía cómo gente se podía tener tal afecto de forma virtual y lo he podido experimentar). Lo que me ha llevado a tener grandes compañeros, tanto virtuales, como finalmente a conocer a algunos presencialmente, que aunque nos veamos presencialmente de seis en seis meses, seguimos en contacto y nos comentamos cosas.

En principio sólo tenía pensado realizar la diplomatura de Ciencias Empresariales, pero me fui “enganchando” al mundo, como digo yo, NO del estudio sino del APRENDER; no me gusta estudiar pero sí aprender, buscar cosas nuevas, nuevos conocimientos, etc. Y en estos momentos estoy intentando acabar ADE e ITM... y bueno, muchos compañeros me preguntan... ¿vas a seguir? Esto quedará en suspenso para que no se sepa tanto en mis relatos, y como comentaba un compañero: 2010... ya veremos, ¡je, je!

Un placer conoceros a todos, y a seguir. El saber no ocupa lugar, pero... sí que vacía el bolsillo...

ADDICCIÓ

**Mònica-Marta Moyano
Prieto**
Estudiant

Va ser l'octubre de 1999 quan vaig decidir sol·licitar l'accés a la llicenciatura de Filologia Catalana a la UOC. Cada dimecres i divendres, quan anava a estudiar xinès a l'Escola Oficial de Barcelona, passava per davant la porta del Centre de Suport de Drassanes. Un dia hi vaig entrar i, després de demanar informació sobre la llicenciatura, em vaig arriscar a inscriure-m'hi, sense saber com aniria tot plegat. El primer semestre, com tothom, vaig patir una mica pel Campus Virtual; després, a poc a poc, la mateixa estructura del Campus s'anà modificant fins a arribar a ser el que és ara. Realment, en aquests cinc anys que fa que començà la meva relació amb la UOC, els estudis i el format de presentació han anat millorant progressivament. Estic a punt de tornar-me una addicta a l'estudi!

Manuel José Portillo Casares
Estudiant

Para los que pasamos hace mucho tiempo los cuarenta, que en su momento nos dedicamos a otras cosas, pero siempre teníamos dentro esa espinita, que nos costaba trabajo reconocer que nos equivocamos al no continuar, y que habíamos intentando tantas y tantas historias paralelas...

La UOC ha sido nuestra particular piedra filosofal: nos ha permitido estudiar y trabajar, compaginar nuestra vida familiar y el reto de alcanzar nuestra meta particular; conocer compañeros, profesores, situaciones que te abren tu horizonte... y las ventanas dejan de ser cuadradas, para adoptar las formas más oportunas en cada momento.

SATISFACCIÓ

Dolors Castro Castro
Estudiant

El proper mes de gener-febrer faré les darreres proves de validació i la presentació del meu TFC.

Encara no m'ho crec. A principis de l'any 2001 em voltava pel cap tornar a estudiar. Presencial, UNED i una cosa nova que em sonava tota futurista i que es deia UOC es barallaven al meu cervell. Vaig trucar a la UOC després d'haver consultat la pàgina a Internet (tot just l'estrenava!!!), i de seguida vaig rebre la documentació. A l'abril "pluges mil" i també MIC, l'aventura començava. Compaginar feina, filla, casa i estudis no ha estat fàcil, però sí gratificant, molt gratificant. L'any 2005 formaré part (si tot va com està previst) dels graduats UOC. Em sento feliç i satisfeta per la feina feta, la gent coneguda (virtualment i real) i tot allò après, que no ha estat poc. Em queden dos mesos per acabar, però ja penso què faré després. La UOC "enganxa"!!!

Bona sort a tots i totes en aquesta aventura!

Ester Sabaté Quinquillá
Estudiant

La UOC va ser per a mi l'oportunitat d'ampliar els meus estudis des de casa i sense deixar la feina; l'oportunitat d'entrar a formar part d'una societat de la informació que emergeix i de comprovar que la universitat no era aquella institució arcaica que m'havia decebut en la meua primera experiència universitària.

Van ser uns anys intensos, però va valer la pena. De vegades trobo a faltar aquelles PAC que em donaven tant neguit, però tanta satisfacció en haver-les resolt... Penso que hi tornaré. Espero que sigui aviat.

**José María Marcos
Espinosa**
Estudiant

Tras algunos contactos personales con otros centros de formación que seguían también metodologías *e-learning* tuve un primer conocimiento de la UOC en 1999 al evaluarla como posible socio en un proyecto de creación de una comunidad virtual y de gestión del conocimiento para empleados en Correos y Telégrafos.

Nuevamente, en 2003, me encontré con la UOC como socio en el desarrollo de un proyecto de formación *on line* para los correos europeos, el proyecto PostAcademy, en uno de cuyos cursos piloto tuve la ocasión de participar como consultor.

Finalmente, en marzo de 2004, me incorporé a la comunidad UOC como estudiante de los Estudios de Asia Oriental y únicamente entonces descubrí el potencial real de esta universidad, su papel en la preparación de sus alumnos, no sólo desde el punto de vista académico, sino frente a las demandas de la sociedad de la información.

No quiero parecer únicamente laudatorio, porque todo es obviamente mejorable, pero me encuentro realmente satisfecho de mis contactos sucesivos con esta comunidad de aprendizaje.

Por cierto, a pesar de algunas tímidas iniciativas, es difícil conseguir superar de vez en cuando la virtualidad con contactos lúdicos presenciales entre los miembros de la comunidad... seguiremos intentándolo para llevarnos tras nuestro paso por la UOC no sólo conocimientos sino buenos amigos.

SACRIFICI

**Maria Asuncion Mayor
Civit**
Graduada

Recordo la primera publicitat de la UOC: una plana sencera de *La Vanguardia*, a la dreta. Començava amb Humanitats, Econòmiques, Dret i no sé què més. “La universitat a distància diferent”, deien. I cap allà vaig anar, de cap, sense pensar-m’ho, a l’edifici de la Cambra de Comerç de Barcelona, a formalitzar la matrícula. Vaig sortir-ne tan contenta que la Diagonal m’era petita!

Després la realitat es va anar imposant: els misteris del ciberespai, familiaritzar-me amb el Campus Virtual... i també els primers èxits, seguits de molts més. Les trobades amb la gent a qui finalment “posaves” la cara i la veu,

els consultors, els exàmens, alguna decepció, moltes satisfaccions. I el temps passava i un semestre seguia l'altre, i quan vaig mirar enrere no em podia creure que hagués caminat tot aquell camí.

No dic que tot hagi estat senzill, de cap manera. Dic que l'esforç ha valgut la pena, que tornaria a fer-lo mil vegades. Sacrificis? Sí que n'hi ha hagut, molts i de molts ordres. Caps de setmana davant l'ordinador? Molts també, més dels que puc comptar. Però era un repte i l'he assolit, i ara tinc moltes més portes obertes de les que tenia abans.

“Anys i anys, per molts anys, UOC!”

**Jordi Gonzalez
Espinar**
Estudiant

Recordo que jo era un dels pocs internautes que hi havia per Catalunya. Recordo que vaig veure un tríptic sobre una universitat que començava a treballar i que feia tots els cursos per Internet. Recordo que vaig dir que el dia que fessin Informàtica m'hi apuntaria.

Varen passar els anys i me'n vaig oblidar. Internet va esdevenir normal i un dia un amic em va dir: “Per què no fas Informàtica a la UOC? És compatible amb la feina”. I vaig aprendre que de vegades t'han de recordar el que ja saps.

I ara sóc aquí i he de reconèixer que no es regalen els aprovats pel fet que et donin els apunts. Trobo que el nivell d'exigència és més alt que en altres universitats i que algun dia compararan i veuran que els estudiants de la UOC surten molt ben preparats perquè és gent sense por de treballar.

Joan Gallart Fornós
Graduat

Era un 20 de juliol del 2001, havia previst començar la UOC el dia 2. Aterrava de les vacances d'aquell estiu i no podeu saber què em vaig trobar...! El meu primer contacte amb la UOC va ser aquest, l'endarreriment de quasi tres setmanes i la difícil i complicada posada al dia. Aquesta primera experiència em va condicionar molt el fet d'agafar-me els estudis amb seriositat i rigor.

Sergi Jimenez Torres
Estudiant d'Empresarials

Jo estudiava a la UAB, i cap al setembre del 1999, vaig aconseguir una bona feina que m'impedia, per horari, continuar amb els meus estudis presencials; aleshores vaig descobrir la UOC i vaig matricular-m'hi fent trasllat d'expedient. L'experiència, genial. I quan ho dius a algú

ja et miren d'una altra manera, com dient "i com t'ho fas?...", al temps que diuen "jo no podria...". Però si vols, pots fer-ho. Gràcies.

Carles Salgado Salgado
Estudiant

Al 1997 vaig decidir començar a estudiar una carrera que em pogués facilitar un salt qualitatiu dintre de la companyia on treballava. En aquests moments no tenia la possibilitat d'assolir-ho perquè la plaça estava coberta, però vaig decidir anticipar-me i començar a estudiar.

Avui puc dir que els esforços han donat el seu fruit. Tinc la plaça que buscava i l'estic exercint amb mètode gràcies a tot el que he après a la UOC.

Hèctor Rubio Marín
Estudiant

Per a mi, triar la UOC va ser una de les millors decisions que he fet en la meua vida. Recorde que jo intentava combinar els meus estudis presencials amb la feina en una consultora informàtica. De bojos.

Passaven els semestres i tot estancat. A punt d'abandonar massa vegades. I un primer dia de curs, vaig anar a l'aula on teníem la classe de presentació d'una assignatura d'eixes on s'arregluen alumnes de massa promocions.

Jo venia directament d'un client, amb maletí, corbata i vestit. Quan la gent em veié arribar, pensà "Un professor" i se n'anaren a seure ben formalets. El silenci que hi havia quan vaig entrar a l'aula em digué ben a les clares que jo ja no pintava res allà.

Vaig anar tot d'una des d'Alacant fins a Tortosa. Encara recorde la sensació de llibertat a la tornada, amb la finestreta baixada i el convenciment que havia passat pàgina. Ara anava de bo.

D'aleshores ençà, molta força de voluntat, milions de PAC, exàmens i proves diverses. Tantes nits i caps de setmana dedicats a la UOC que ni ho recorde. Treball i esforç ben invertits.

I ara? Un bon grapat d'amics fets al camí, un objectiu personal llargament esperat que arribarà d'ací a divuit dies, el proper 10 de gener de 2005. Ah! I unes paraules que tenia moltes ganes de veure al meu campus: treball de final de carrera.

Ho tornaria a fer. Potser ho tornaré a fer aviat. Noves metes amb la UOC. Sé que aviat tornaré a Tortosa.

Glòria Grau Grau

Gestió

Feia temps que volia estudiar Empresariales i no trobava el moment ni la universitat per fer-ho perquè havia de compaginar-ho amb la feina i la UNED no em feia el pes. Un dia vaig sentir un anunci de la UOC per la ràdio i m'hi vaig animar. El meu primer examen el vaig fer a Reus, embarassada de set mesos, i el vaig superar amb matrícula d'honor. Aquest estiu va fer dos anys que vaig acabar i a hores d'ara encara no m'ho puc creure.

Ramon Lopez Sauce

Estudiant

Era un diumenge de febrer del 2000. Tot llegint *La Vanguardia*, vaig descobrir que finalment trobava la manera de ser universitari, amb tots els compromisos socials que això comporta. Mai havia deixat de reciclar-me professionalment, però per circumstàncies de la vida, no havia pogut accedir als estudis universitaris. El tríptic publicitari de la UOC –que encara conservo– que oferia la prova d'accés a majors de vint-i-cinc anys em va fer somniar. Però quan vaig rebre el material, vaig tocar de peus a terra, quina feina!!! Haig de reconèixer que va ser un any dur, compaginant la responsabilitat laboral amb la il·lusió universitària, però finalment, tots els esforços van ser recompensats amb la fita assolida. Ja era membre de la comunitat universitària.

Ara, cada vegada que supero una prova de validació recordo aquells moments i en gaudeixo, perquè penso, i amb orgull, que me'ls mereixo.

Finalment voldria manifestar que gràcies a la UOC, en situacions laborals conflictives i de vegades decebedores, aquests moments d'estudi i de relació universitària amb d'altres companys m'han ajudat a superar-les.

Un consultor em va dir: "Hi ha hagut generacions que han estudiat per tenir un treball per a tota la vida, ara a nosaltres ens cal estudiar tota la vida per tenir un treball". Crec que podem estar-hi tots d'acord.

L'esforç, a banda de ser gratificant, val la pena, de debò.

Fran

Estudiant

Llevo sólo dos semestres en la UOC y conozco muy poco, por tanto, de la historia de esta universidad. Ahora ya estoy más adaptado al ritmo (intenso) de estudio y conozco a más compañeros, y puedo decir que en general la experiencia está valiendo la pena, pero al principio eso de reincorporarse a la vida de estudiante, después de tantos años sin estudiar, se me hizo algo cuesta arriba...

A ver cómo lo llevo pasados otros diez años! ;~)

EROTISME

**Joan Ramon Riera
Alemany**
Estudiant

Estiu 2003, l'estiu eròtic

L'estiu del 2003 la UOC a través del portal Lletra va obrir una sèrie de fòrums de debat per recomanar lectures estivals.

Em va semblar una bona iniciativa, però no hi havia gaires intervencions i per animar el "*cotarro*" vaig pensar fer una consulta sobre literatura eròtica en català i vaig fer un parell de recomanacions "picants".

L'èxit va ser total, l'eroticisme va despertar en una vintena d'intervencions que recomanaven llibres del gènere, fins al punt que vam sortir al diari electrònic *Vilaweb*.

La notícia de *Vilaweb* encara la podeu llegir a:

http://nosaltres.vilaweb.com/info/vilaweb/cerca_u.noticia?p_idint=100000728140

CURIOSITAT

**Lucía Suárez
Rodríguez**
Graduada en
Psicopedagoga i estudiant
de postgrau

También yo conocí la UOC cuando en el 1997, en un viaje a Barcelona, al pasar por delante de la Universidad en la avenida del Tibidabo, un amigo me dijo: mira, esa es la UOC, la universidad virtual. Cuando me explicó en qué consistía, a la vez que me produjo una gran curiosidad y atracción, sentí que estaba lejos de mi alcance, no sólo porque en aquel entonces sólo existía la catalana, sino también porque no imaginaba que yo pudiera manejar las herramientas tecnológicas hasta el punto de poder realizar una carrera a través de ellas.

Pero en el año 2000, buceando en la red y en las ofertas universitarias me encontré con que la UOC iniciaba la andadura en lengua castellana con las carreras de Psicopedagogía y Ciencias Empresariales, creo que me lo pensé dos días, al tercero me matriculé, aunque al principio con prudencia, por un lado con un cierto recelo al modelo y por otro a mi capacidad en el manejo del mismo. Aquel primer semestre de la UOC, éramos unas doscientas personas entre las dos carreras y bueno, la experiencia, ¡extraordinaria! Aún recuerdo aquella primera KDD en la plaza Mayor (junto a la estatua del caballo) cuando, la noche

antes de la jornada de presentación, fuimos reconociéndonos unos a otros por la foto del Campus.

Como pasa con todo, la UOC ha cambiado, nosotros, los que hemos pasado o seguimos estando en ella, también hemos cambiado, un@s nos hemos licenciado, otr@s seguimos estudiando, pero lo que no se puede cambiar son los recuerdos ni lo que todos y todas hemos conseguido en nuestro paso por la UOC.

Uf, podría seguir hablando un largo rato, pero aquí nos enseñaron que no es bueno enviar mensajes muy largos.

José Carlos
Estudiant

Me acabo de matricular en la UOC (en Ciencias Empresariales) y parece que esto de cursar estudios universitarios de forma virtual puede ser una experiencia muy interesante y estimulante. Hace unos años dejé “colgada” la carrera (había empezado a estudiar en la universidad presencial) por motivos profesionales y finalmente he decidido continuar y por algunos amigos, he conocido la UOC.

Todavía no ha empezado el curso pero tengo muchas ganas de hacerlo. Espero encontrar muchos amigos en la UOC y poder compartir experiencias con todos vosotros.

Hasta pronto.

**Alberto Benito
Peregrina**
Consultor i doctorat

El primer contacto que tuve con la UOC fue en febrero de 1999. La conocí por casualidad a través de una referencia en un artículo de periódico. Me picó la curiosidad y visité su web. ¡Caramba, aquello era muy interesante y tenía muy buena “pinta”!

Por motivos personales y profesionales, entonces no pude profundizar más mi relación con la UOC. ¡Ya me hubiera gustado! De vez en cuando visitaba su web y estaba al tanto de las novedades que se iban produciendo.

En mayo del 2000 vi que buscaban gente para hacer labores de consultor en Empresariales. Cuando leí los requisitos pensé que los habían redactado pensando exclusivamente en mí porque se adaptaba totalmente a mi perfil: experiencia profesional, experiencia docente, interés por las nuevas tecnologías... La UOC me estaba diciendo “Alberto, ven conmigo”. No pude resistirme, claro.

Luego vinieron los trámites de rigor, entrevista con Josep María Batalla, reunión en Madrid, reunión en Barcelona... Cada cosa nueva que descubría era un motivo más para afianzar mi relación con la UOC.

En septiembre del 2002 comencé el doctorado en la UOC. Una experiencia irreplicable que necesitaría varias horas para describir.

Creo que seré una de las personas que más alumnos ha traído a la UOC de manera informal por la vía del “boca a oreja”. De memoria, calculo que unas cincuenta o sesenta. Algunas de ellas, de la manera más insospechada y surrealista: en un hipermercado, mientras compraba un ordenador portátil; en la sala de espera de un aeropuerto; mientras estaba rellenando un parte de accidente de coche con la persona que me acababa de dar un golpe; a la camarera de un bar de copas... cualquier sitio es bueno para contar las maravillas de la UOC. Si alguna vez dan un premio al mejor prescriptor o difusor de la UOC, seguro que me considerarán como candidato.

COMPLAENÇA

**Marta Navarro
Nogueras**
Estudiant

La meva història a la UOC comença a finals de 2002, quan decideixo fer el segon cicle de Documentació. Ja portava temps donant-li voltes al cap que no em podia quedar només amb la diplomatura en Biblioteconomia, i no em veia capaç de compatibilitzar els estudis presencials amb la feina, així que vaig provar sort a la UOC. I m’hi vaig sentir tan bé que m’hi he quedat. Ja porto quatre semestres d’estudis i de bones amistats (qui ho diria, així, tan virtual!).

Raúl
Estudiant de postgrau

Yo estoy matriculado en el posgrado de Dirección de Marketing y hasta ahora me va muy bien. Había oído hablar de la UOC y de la formación virtual, y realmente se han cubierto mis expectativas.

Jorge Bronet
Responsable de la Seu
UOC de Madrid

Julio del 2000, año de nuestro Señor, momento en el que me incorporé a esta interesante iniciativa educativa.

Uf, tengo la sensación de que haya transcurrido todo un milenio. Se han sucedido rápidamente muchas vivencias e importantes hechos desde entonces.

En esa fecha, inaugurábamos el primer centro de la UOC en Madrid, una apuesta por acercar un nuevo

modelo pedagógico de educación superior basado en el uso intensivo de las TIC a la sociedad y ciudadanía española, un hito en la joven pero intensa historia de nuestra universidad.

Recuerdo que por aquellos primeros días debíamos explicar, sin remedio, a todos aquellos que se interesaban por una opción universitaria diferente, antes que nada, qué era Internet, para pasar a describir nuestro método de aprendizaje. ¡Qué complicado se hacía!, de verdad. Algunos de nosotros ni tan siquiera podíamos imaginar las innumerables posibilidades que la Red de redes iba a abrir o su impacto sobre las maneras de hacer tradicionales y usos habituales.

Parece mentira, tan sólo han transcurrido cuatro años y todo ha cambiado sustancialmente, es una locura. Hoy ya no recibimos la demanda de explicar esta tecnología y nuestro asesoramiento se concentra en la forma de estudio que proponemos y las recomendaciones personalizadas según cada caso concreto.

Con Internet ha sucedido algo similar a lo ocurrido con los teléfonos móviles, algunos no concebimos nuestras vidas sin ellos y parece que siempre hayan existido, cuando son herramientas de comunicación recién nacidas.

Éramos la especie desconocida, el bicho raro del sistema universitario. Ahora son muchas las universidades y centros educativos españoles que tienen como objetivo estratégico y prioridad la incorporación paulatina de las TIC en sus modos de enseñar. Nos convertimos hace muy poco, así, en punto de mira o centro de atención para el cambio y el desarrollo educativo.

Pero antes de que esto ocurriera, tuvimos que enfrentarnos a otra gran batalla: la idea de rivalidad entre calidad y metodologías de aprendizaje no presenciales con la utilización de Internet. Actualmente, se empieza a abandonar la incorrecta noción que enfrenta la excelencia a la formación virtual.

Todavía existe otro frente abierto. Hablo de la comprensión del coste de la formación *on-line*. Detrás de ella, encontramos un equipo profesional muy numeroso, personas de carne y hueso (personal de gestión, personal docente colaborador, profesorado propio, direcciones de programas y de estudios, miembros del Consejo de Gobierno y autores), instalaciones en cinco comunidades autónomas, en España, y varias fuera de ella, además de una inversión de envergadura en tecno-

logía punta. Aunque este enemigo tiene los días contados, el entorno empieza a verlos. De hecho, son muchas las instituciones educativas de prestigio que han puesto en marcha iniciativas de teleformación que generan considerables pérdidas.

Muchas veces intento imaginarme el futuro cercano y puedo concluir sinceramente que no sé cómo será el mundo dentro de otros cuatro años pero si continúan avanzando los cambios con tanta velocidad será muy distinto, ni mejor ni peor, diferente. De lo que sí puedo estar seguro es de que nuestra universidad seguirá mutando y avanzando permanentemente para ayudar a la sociedad a superar sus próximos retos. Para ello contamos, sin ningún lugar a dudas y como lo hemos hecho hasta ahora, con la opinión, las aportaciones y la participación de todos los agentes de nuestra comunidad universitaria, especialmente los estudiantes.

VIRTUALITAT

Ismael Peña López
Director del Campus for
Peace

Viure la virtualitat

El més difícil de treballar a la UOC és haver de traduir tot allò que passa al teu voltant en llenguatge virtual. El que per a altres universitats és el més habitual, el que és normal, per a la UOC es converteix molts cops en tot un *tour de force* on la imaginació és al poder. Tant és del tema que es parli.

Un tema estrella són les beques de mobilitat, és a dir, beques perquè la gent d'una universitat segueixi un curs a una altra universitat: i els pagarem els desplaçaments, l'habitatge i els àpats? Molt bé, però, per al que vol estudiar a la UOC, quins desplaçaments, habitatges i àpats li pagarem?

En qüestions de cooperació al desenvolupament el tema ratlla, de vegades, el surrealisme. No, no, en principi, els voluntaris de la UOC no aniran a tal o tal altre país: la idea és que facin voluntariat des de casa [?] Sí, sí, des de casa i a través d'un campus virtual, amb la sola ajuda del correu electrònic, una aula, un grup de treball. Hi ha qui encara no creu que l'*e-learning* pugui aportar res al desenvolupament dels països menys avançats.

De vegades, però, passa al revés. Recordo una reunió entre universitats per parlar de temes d'ecologia i reciclatge: "Ah, tu ets el representant de la UOC? No ets real, no? Ets un holograma i tots et veiem però en realitat no ets aquí".

Sí, sí, la veritat és que la proporció de gent que conec sense haver-los vist mai cara a cara comença a ser preocupant.

AGRAÏMENT

Anton Ayats Molist

Estudiant

A la meva tutora, Laura Borràs.

No sóc graduat UOC i ni tan sols he aprovat encara un sol crèdit, però li dec molt a la UOC i més encara, a la Laura. Mai ho he expressat.

Gràcies a ella vaig entendre que la UOC és gran, molt gran, com diuen per allà. Transmet un no sé què que reconforta, és propera a tu i t'enamora.

El gener del 1999 m'operaven d'urgència d'un despreniment de retina sever. Feia dos mesos que havia iniciat Filologia Catalana. No vaig poder continuar, però la Laura va estar molt propera a mi. No sóc gaire bo amb compensacions i agraïments, i avui saldo el deute.

Han passat cinc anys ja i avui torno a ser estudiant UOC i sabeu... RES M'OMPLE MÉS D'ORGULL.

Gràcies, Laura.

Gemma Gras Samitier

Estudiant

Vaig començar Psicopedagogia l'any 2000 una mica espantada perquè mai havia sigut amiga dels ordinadors. Si tot va bé, el proper semestre finalitzaré els estudis.

Durant aquests anys a la "uni" he conegut un munt de gent gràcies als fòrums i he pogut gaudir dels avantatges que ens ofereix la UOC.

Agraeixo l'esforç a tot el professorat perquè han sabut transmetre'm uns coneixements que han pogut enriquir el meu camp professional i personal, i a tota la gent que cada dia fa possible que el Campus sigui un espai de trobada.

FELICITATS A TOTES I TOTS!

Juan Ramirez Cruz

Estudiant

Mi experiencia en la UOC es algo impensable, a pesar de que estudiar Derecho era mi ilusión. He de decir que vivo aquí en Reus, actualmente, y que siempre he estado en Cataluña, aunque soy de origen peruano. Estudiar en la UOC es lo mejor que me puede haber sucedido. Estoy muy contento, es mi segundo semestre en DRET y espero compartir el final de mi carrera con todos vosotros.

Mucha vida para la UOC, para su personal y para el inventor de este sistema de formación universitaria.

Saludos.

Nuri Jover Mallol

Estudiant

Estic estudiant a la UOC des de l'any 1998. Si tot va bé, aquest proper semestre acabaré la carrera. Encara que hi ha hagut moments molt durs, només puc dir que estudiar a la UOC és un plaer.

Volia aprofitar aquesta oportunitat per donar-li les gràcies a la Maria Ribera Sancho (la meva primera tutora que ja no treballa a la UOC) per la seva implicació i ajuda cap a tots els seus tutorats.

Lucy Mejía Calderón

Estudiant

Bueno, soy colombiana y no conozco España, ni he ido nunca a Europa. Yo soy estudiante de la UOC desde el año 2000, he vivido parte de los cambios, respeto el trabajo de los equipos de las diferentes disciplinas en la UOC, pues sigue siendo en este momento uno de los mejores, si no el mejor, campus virtuales en habla hispana. Muy humana a través del contacto con las tutoras. Gracias a la gente de la UOC, a la visión del rector que hace de la tarea de crecimiento de la universidad virtual una labor perfectible día a día. Dios les bendiga.

Pin Iglesias Rato

Estudiant

Sospecho que la UOC se ha adelantado unos cuantos años a lo que será el procedimiento normal de formación universitaria, tanto por el aprovechamiento ejemplar de las nuevas tecnologías como por el sistema utilizado, cuya eficacia académica y justicia evaluativa contrastan con otros métodos tradicionales.

Mi más entusiasta felicitación y agradecimiento a quienes han hecho posible la creación de la UOC.

**Joaquín Domingo
Vaquero**
Estudiant

Cuando me matriculé hace tres años para acabar mis estudios no sabía de lo que yo sería capaz de hacer ni de lo exigente que podría resultar. Ahora, cuando puede que termine mi carrera en menos de un mes, sólo puedo dar las gracias a todos los que han hecho posible que estemos aquí, contando nuestras experiencias y pudiendo decir que gracias a la UOC hemos aumentado nuestros conocimientos en nuestras materias, en el manejo de las TIC pero sobre todo hemos ganado en autoestima sintiéndonos capaces de cualquier cosa y afrontando con más ánimo nuestro futuro profesional y personal. Veo el futuro con más ilusión y esperando que a partir de este momento los madrugones sean sólo por el niño que estamos esperando mi mujer y yo.

**Raquel Alicia Actis-
Dato Martínez**
Estudiant

La UOC significa para mí la posibilidad de realizar mis estudios de Derecho con métodos directamente encaminados al aprendizaje y la comprensión de los tipos jurídicos y no centrados exclusivamente en el dogma y la teoría como ocurre con otras universidades a distancia.

La UOC me ayudó asimismo a tomar más estrecho contacto con las nuevas tecnologías y a utilizarlas en las tareas intelectuales.

En el aniversario de la UOC no puedo menos que decir: gracias por existir.

**José María Foces
Morán**
Estudiant

Éste es mi quinto semestre en la UOC, estoy estudiando Informática y me siento contento y agradecido. Estudiar en la UOC me ha servido para formarme, no sólo técnicamente sino también en mi habilidad de reconocer mis limitaciones y animarme a continuar a partir de ellas.

Entre los aspectos de la UOC que me resultan llamativos y estimulantes, me gustaría resaltar el hecho de contar con un rector con una trayectoria académica tan brillante y larga. El rector Ferraté es un visionario y un constructor incansable. ¡Un ejemplo para todos!

Os deseo que vuestro paso por aquí sea como mínimo tan inspirador como el mío y que tengáis acierto en vuestros estudios.

**Margarita Álvarez
Montes**
Estudiant

La UOC no sólo nos sirve como espacio de estudio y aprendizaje continuo, es algo más, es un lugar de encuentro, de diálogo, de tolerancia, en el que cada día todos aprendemos un poco más, no sólo sobre las materias que

cursamos, sino sobre las personas y sobre nosotros mismos, sobre nuestra capacidad, disciplina, responsabilidad, a convivir, a trabajar en equipo...

Gracias a todos los que hacen posible el Campus, juntos hemos logrado estos diez años de historia que son sólo el comienzo del camino.

¡Felicidades a todos!

DINAMISME

**Joan Antoni Ferreres
Mesguer**
Estudiant

Quinze anys després d'acabar els meus primers estudis universitaris, d'ésser un home polifacètic (tenir un negoci propi, fer classes...), de tenir fills i dona, i uns pares que necessiten la meva ajuda, i de no tenir Internet a casa (que això també compta), vaig decidir provar de tornar a estudiar.

La meva alegria va ésser quan vaig veure que "encara serveixo" i que, gràcies al mètode d'avaluació continuada de la UOC, res no és impossible.

Després de tres anys que em vaig matricular, enguany em llicencio.

Gràcies a la UOC per posar els mitjans, a Déu per donar-me la voluntat i a la meva dona per tota la resta.

Ànims per als que comenceu o voleu començar, endavant!!!

SUPPORT

Marta García Roig
Estudiant

Al juny de 2003 vaig començar la meva aventura per aquesta universitat tan singular. Al principi tenia molta por de no adaptar-m'hi i de sentir-me sola, però per sorpresa meva no ha resultat pas ser així.

Particularment m'ha canviat la vida i estic tenint l'oportunitat de poder realitzar un somni, que d'altra manera hauria sigut impossible.

He conegut persones encantadores: estudiants, consultors, personal de secretaria, del centre de suport, d'informàtica... que m'han ajudat i m'ajuden. A tots els he d'agrair molt i aprofito aquest espai per fer-ho.

Algun dia em graduaré, però l'experiència que estic tenint en aquest campus no l'oblidaré mai.

Gràcies, UOC.

Patri Barbarà Ester

Estudiant

Aquest semestre acabo Empresarials i en els vuit semestres que he estat a la UOC em sembla que, excepte en els dos últims, he dit que deixava la carrera a mig semestre cada cop. Sort que sempre he tingut algú al costat...

**Diana Gloria Ceballos
Fernández**

Estudiant

Fermo parte del presente de esta universidad de la cual me siento orgullosa.

Me matriculé en Ciencias Empresariales y éste es mi segundo semestre y quiero adherirme a la celebración de los diez años de historia.

Puedo explicarles que tengo las mismas ilusiones que el día que me matriculé y más. No me ha decepcionado, al contrario. Me siento bien estudiando y nunca estoy sola, aunque sean las tres de la mañana, siempre hay alguien ahí.

Estoy encantada con mis compañeros, algunos han dejado de ser virtuales y se han convertido en reales. Entre todos nos apoyamos en las horas bajas y en los proyectos.

Quizás resulte repetitiva y aburrida, pero para mí, es lo más lindo que me ha pasado en los últimos tiempos. Me hace sentir bien y eso se proyecta en la vida laboral, familiar y social.

Un deseo: que entre los proyectos de la Universidad, se pueda vislumbrar la posibilidad de que algún día pueda instalarse también en mi país, Argentina.

Ciò Munté

Estudiant

Quan vaig conèixer la UOC se'm van obrir les portes d'uns estudis que feia anys que volia fer però que les circumstàncies laborals i personals no em deixaven.

Em feia por que no m'agradés, que em sentís sola davant la màquina, davant els llibres i les PAC, però no ha estat així. Una de les coses que més m'ha impressionat d'aquest sistema d'estudi és que no m'he sentit sola en cap moment, sinó acompanyada sempre de tots els qui, amb mi, s'endinsaven en el camí de la filologia.

Només em falta un any i he de dir que ha estat un plaer.

**Maria del Mar Verde
Vázquez**

Estudiant

Tota la meva colla d'amics i amigues de la facultat d'Empresarials ens vam matricular a la UOC per cursar ADE; al principi estàvem una miqueta perduts però a

poc a poc vam començar a engegar motors i avui dia tots estem graduats en ADE. És molt bonic conèixer gent maca en la primera universitat i després poder continuar compartint moments d'estudi amb ells i elles, és com si haguéssim fet un pacte d'estudiar tots el mateix, sembla increïble però és cert. També cal dir que hem conegut molta gent a través de la UOC i que s'han incorporat al grup.

Molts petons i fins aviat.

VALENTIA

Marcos Lara González

Estudiant

Vaig descobrir la UOC a través d'un company de feina a mitjans de 1999. La idea em va conquerir de seguida: era la manera de finalitzar els meus estudis de Dret que, malgrat haver completat el primer cicle en una universitat presencial, havia donat ja per definitivament abandonats perquè em dedicava a una professió amb horaris difícils, i aleshores em trobava treballant molt lluny de casa. Una altra dificultat afegida era que ni tan sols disposava d'ordinador i sabia ben poca cosa d'informàtica i d'Internet.

El gener de 2000 vaig començar la meva segona etapa d'estudiant. A poc a poc (els inicis van ser difícils per allò de no tenir la informàtica gaire per la mà), malgrat haver passat per alguns entrebancs personals (canvis de feina, d'estat civil, de residència, etc.), de manera progressiva vaig anant aprovant assignatures i m'omple d'orgull dir-vos que ara ja tinc el final de la llicenciatura a l'abast de la mà. Ha estat tota una proesa.

Us he de dir que a la UOC sempre m'he trobat molt a gust. Mai de la vida m'hauria vist amb cor de finalitzar una carrera tan dura com és la de Dret en una universitat sense les particularitats de la UOC. Matricular-m'hi aquella tardor de 1999 va ser una decisió valenta, potser una de les més encertades que he pres mai.

Gràcies i salutacions a tothom.

NOSTÀLGIA

José Juan Gómez
Estudiant

Jo vaig decidir estudiar a la UOC per poder estudiar una carrera universitària sense anar-me'n de l'illa (Eivissa).

Bé, sóc una mica gandul i nostàlgic, però què volem?

**Víctor Sánchez
Palacios**
Estudiant de Dret

Empecé en esto de la UOC en 2001 cuando terminé la otra carrera que cursé en la universidad normal, en la de Castilla-La Mancha para ser más concretos. Desde entonces todo me ha ido más o menos bien, sólo me ha quedado una asignatura en estos años y estoy casi para terminar mi carrera ya. El modelo de estudios creo que está muy bien enfocado, mucho más práctico que el que se desarrolla en la universidad normal, donde sólo se cogen apuntes y se hacen exámenes.

Espero que termine todo bien y por ahora puedo decirlo que lo de estudiar en la UOC ha sido todo un acierto.

A veces se hace raro decir a la gente que estudias por Internet, pero cada vez va siendo algo más normal, con la ventaja del horario flexible. Eso sí, echo de menos las juergas universitarias –ja, ja, ja, ja– y la rubia que se sentaba al lado –je, je, je, je. Por lo demás, todo un acierto.

PERSEVERANÇA

**Santiago
Abengoechea Beisti**
Graduat

Conocí la UOC por medio de un anuncio en la prensa. Enseguida comprendí que al no ser presencial, era precisamente lo que necesitaba para poder estudiar Derecho, que era mi segunda vocación. Soy médico especialista en oftalmología, con treinta años de ejercicio profesional.

A pesar de mi edad, el trabajo, mi familia con tres hijos, etc., empecé con gran ilusión. Encontré a una gran tutora como Anna Rovira y grandes profesores como Lourdes Salomó. He de reconocer que sólo uno en toda la carrera, no dio la talla para ser profesor de la UOC, pero el Civil V se superó gracias a que en mi escalera viven un catedrático de Civil de la UB y una juez.

Actualmente he terminado la carrera y puedo decir que se puede hacer mucho bien a personas con pocos recursos y que no tienen quien les asesore.

Animo a todos a que perseveren, que nunca es tarde para hacer algo positivo y que la UOC es el medio ideal para conseguirlo.

**Miguel Angel Méndez
Gil**
Gestió

Després d'uns quinze anys d'abandonar la universitat presencial, vaig decidir que volia fer alguna carrera. Durant cinc o sis ocasions vaig ser rebutjat per la meua nota de PAAU de vint anys abans. Finalment vaig poder entrar, vaig treballar molt a gust i ja he acabat, ja estic graduat. Molta sort i bona feina.

Joan Muniesa Rubio
Estudiant

Vaig començar els meus estudis d'Enginyeria Tècnica en Informàtica de Sistemes el segon "semestre" de l'any 1999. Recordo que, encara que la navegació pel Campus era senzilla, em costava una mica arribar als continguts que cercava.

Encara no he acabat la carrera però no em queda gaire. La vaig començar amb un amic però aquest es va cansar al primer semestre i jo em vaig desanimar força, ja que de sobte em vaig trobar sol.

No obstant això, vaig continuar i ja han passat uns quants anys. De fet, he animat altra gent (com el meu germà Víctor d'Humanitats!) a estudiar a la UOC.

Ànims als que comencen i molta sort als que han acabat!
Salutacions.

**Ana Betlem Pons
Sans**
Estudiant

No pensava enviar cap relat però ara estava pensant entorn del tema d'educació a les Illes i crec que pot ser il·lustratiu de com ens trobem i sentim a voltes. Jo havia acabat Magisteri i tenia ganes de continuar estudiant però com que era de Menorca, volia estudiar des de Menorca, no des de Mallorca. A Mallorca em van dir que a distància només podia fer les "assignatures pont". Llavors vaig fer les "pont" des de Menorca i l'any següent vaig descobrir la UOC. Record que era ben al principi i no es tenia clar si es podia estudiar a la UOC sent de Menorca. Sabia que la Conselleria de les Illes havia fet un pacte amb la UOC, però no sabia si es podia. Després de moltes telefonades vaig esbrinar que podia estudiar a través de la UOC. Vaig anar un dia a Barcelona i em vaig

matricular de quatre assignatures. Com que en aquell moment vivia al camp i la xarxa era de telèfon rural i no em permetia la connexió a Internet, ho vaig deixar. Després d'uns anys vaig rebre una carta on se m'animava a tornar a començar. Ho vaig fer. Ara, si no hi ha novetat, just em queden les pràctiques de Psicopedagogia per a poder acabar la llicenciatura de Psicopedagogia. Ara fa dos anys que es pot estudiar Psicopedagogia des de Menorca i la UIB s'ha descentralitzat bastant, amb la qual cosa ha millorat molt l'oferta. Així i tot, la UOC està prenent força entre la gent de l'illa, ja que és una eina que ens permet rompre les dificultats de la insularitat.

Josep Calm Masó

Estudiant

Era pel setembre del 1996 quan vaig començar Psicopedagogia a la UOC i ara som al curs 2004-2005, primer trimestre, i acabo de fer la darrera assignatura –el Pràcticum II. Són vuit anys d'estudiant (dec ser el més vell usoso –tot un rècord!). Estic content d'haver estat a la UOC perquè m'ha permès reciclar-me al meu ritme (per això vaig fer Psicopedagogia, per reciclar-me, ja que sóc pedagog). Això sí, una mica car sí que m'ha costat, aquest reciclatge. Vull felicitar la iniciativa de la UOC, que vaig seguir des dels seus inicis com a vertadera alternativa per a les persones que vivim lluny dels centres universitaris; iniciativa del segle XX per al segle XXI.

Luis Manuel Tirado

Garcia

Gestió

Em quedava un curs pendent d'Administració i Direcció d'Empreses que, per incompatibilitat amb la feina, no havia pogut fer, i amb la UOC finalment ho he aconseguit. Us animo a treballar força i amb constància, ja que és l'únic secret per assolir els vostres reptes personals.

Salutacions.

Josep M. Aiximeno

Chinchilla

Estudiant

La UOC em serveix per compaginar estudis i feina. També m'ha servit per poder fer allò que de més jove no vaig acabar, Dret, és un treball de pencaire i de molta dedicació, però sincerament crec que val la pena. He conegut gent força maca de manera virtual, encara que espero i desitjo conèixer alguns dels companys de forma personal.

Roberto Getino De La Mano
Estudiant

En el año 1998 conocí la UOC en un viaje de trabajo que realicé a Barcelona. Coincidí en una conferencia sobre energía con una persona que me dijo que estando en un pueblo del Valle de Aran estudiaba derecho.

Llamé a la UOC, pero por entonces, sólo se impartía enseñanza en Cataluña.

Navegando por Internet hace cuatro años, en el año 2000, me volví a topar con la UOC, esta vez llamé y me matriculé de Derecho.

La experiencia hasta el momento es positiva. Si todo se me da bien, me licenciaré el próximo año. El método es bueno, eso sí, hay que estudiar todos los días, aquí no se regala nada.

En fin, como alguno de los comentarios que he leído, si hace cuatro años me dicen que podía estar licenciado en Derecho, con un trabajo y una familia, no me lo hubiera creído, sin embargo, este sueño puede hacerse realidad relativamente pronto...

Ignacio Tremiño Gómez
Estudiant

Yo no tengo ningún relato especial, salvo que para mí reencontrarme con los estudios ha sido maravilloso. Dejé de estudiar hace quince años por un accidente de coche con lesiones definitivas (estoy en silla de ruedas). Lo mejor que me ha podido pasar en el último año es estudiar en la UOC, y eso que mi trabajo me supone estar desde las 8.30 horas hasta las 21.00 horas ocupado.

Creo que la UOC es una oportunidad de oro para los que tenemos esa asignatura pendiente (nunca mejor dicho) y que en mi caso se unía el problema de la falta de tiempo por el trabajo y la movilidad reducida de la silla de ruedas (aunque viajo más que el baúl de la Piquer).

Bueno, pues esa es mi experiencia. Saludos a todos los compañeros y a los profesionales que hacen que esto funcione.

REALITZACIÓ

Joana Finch Salamanca
Estudiant

Me acuerdo de que me matriculé en la UOC para acabar la carrera que empecé en 1987 en la UB.

Era el 14 de diciembre de 2001 y caía una tromba de nieve que casi me hizo volver a casa sin matricularme.

Iba con mi coche por la autopista pensando: ¿merece la pena arriesgarse a tener un accidente por conseguir un sueño? Ahora puedo decir que sí. Me queda menos de la mitad de la carrera y le he cogido tanto gusto a estudiar desde casa, que cuando acabe con Ciencias Empresariales seguiré con ADE o Investigación y Técnicas de Mercado.

Jordi Ferré Gorriz

Estudiant

Fou a Florència l'any 2001, mentre treballava en el laboratori d'una empresa farmacèutica i vivia amb la meua companya, la Marta, que vaig veure que no únicament de ciència viu l'home. Entre tant d'art i tantes impressionants vivències durant aquells sis mesos, l'ambient florentí i la Marta –estudiant en aquells moments d'Empresarials– em van impulsar a complir un dels meus somnis des de petit, és a dir, estudiar Història i Filosofia.

Auguri amici!

Alexandra Damas Casadevall

Estudiant

Sembla que va ser ahir quan vaig començar a estudiar a la UOC, en canvi, ja fa més de tres anys... qui ho diria!

Gràcies a la UOC, estic estudiant la carrera que sempre havia somiat fer i que per qüestions personals i laborals no la vaig poder fer en el seu moment. Milers de gràcies!!!!

Fins ara estic molt contenta de formar part de la UOC. Una de les coses que més agraeixo d'ella són les amistats que he pogut fer, com molt bé deia l'Abel Robledo en el seu relat (una abraçada, Abel, ben forta!).

En fi, desitjo que la UOC pugui celebrar molts més anys i jo poder-ho veure!!!!

Carne Moreno Gavara

Estudiant

La meua experiència a la UOC, puc dir que no només ha estat positiva, sinó que m'ha ajudat a madurar i m'ha acompanyat en els darrers anys, essent testimoni d'etapes molt felices i d'altres malauradament poc afortunades. En totes elles la UOC i jo hem estat juntes, i quan dic la UOC, em refereixo al continu aprenentatge, a tenir la sort de conèixer gent molt especial, gent que ha passat a formar part del cercle personal més íntim.

Mirant enrere, tinc molt present per sobre de tot la il·lusió de cada principi de semestre, la il·lusió compartida amb els companys, i a mesura que avançaven els semestres, la il·lusió per veure realitzat un somni aconseguit. Evidentment, fer el pas de matricular-se en qualsevol car-

ra universitària comporta tot un seguit d'experiències molt enriquidores. Aquestes experiències es succeeixen, una rere l'altra, i tret dels nervis d'entregar les PAC a temps i de superar les PV...;-), de negatiu, no hi ha res més. Què hi ha millor que sentir-se satisfet per tots els coneixements que s'adquireixen al llarg de la UOC? Què hi ha millor que veure com professionalment s'obren unes portes inimaginables? Què hi ha millor que estar envoltada de companys, consultors i tutors, amb afinitats i objectius molt similars, que et fan sentir molt i molt a gust.

Només puc dir que formar part de la UOC ha estat, és i continuarà essent, una de les millors experiències de la meua vida.

Una abraçada a tots.

**Dolors Armengol
Coscollola**
Estudiant

Fa anys, molts anys, quan jo era una noia jove, em vaig trobar amb dos fills i la feina de fer-los créixer i compaginar-ho amb la tasca de mestra. Sempre tenia un somni –el dia que el meu fill petit fes cinquè d'EGB, jo tornaria a la universitat i faria la llicenciatura de Psicologia...–, però el temps va anar passant i cada cop es feia més complicat anar a la UAB, fins que va néixer la UOC. Des del primer moment em va interessar, el temps implacable ha anat passant i, si tot va bé, el juny proper faré realitat el somni de fa vint-i-cinc anys.

Felicitats a la UOC i aquells que amb ella hem pogut fer realitat algun dels nostres anhels.

Asunción Sanz Mirón
Estudiant

Vaig començar el setembre de 2001. Tothom al meu voltant creia que ho deixaria (actualment tinc cinquanta-sis anys), però... he acabat, i aquest primer quadrimestre em llicenciaré en Ciències del Treball.

Tot i l'esforç, els resultats són fortament positius a tots els nivells i, estudiant a la UOC, he aconseguit que un "somni" es converteixi en una veritable realitat.

**Patro Lorenzo
Bernabé**
Estudiant

Vaig començar a estudiar Ciències Empresarials de manera presencial a la UPF de Mataró en règim nocturn, ja que treballa. Suposa un gran esforç anar-hi, prestar atenció després de la jornada laboral, prendre apunts i tornar a casa cansada, sense saber ben bé si tot el que t'han explicat ho has rumiat prou.

Una amiga, companya ara, em va explicar el sistema de la UOC i, tot i que al principi no n'estava gaire convençuda, vaig decidir fer el salt.

Tens el apunts des del principi, t'ho organitzes a la teva manera, si fas PAC APRENS dia a dia... Això és verídric. Aprenem TOTS cada dia perquè ens esforcem per anar cap endavant, encara que és més difícil. Perquè ho és, no ens enganyem. Encara que tinguis els apunts i puguis consultar, de vegades et sents (jo em sento) una mica sola i perduda.

Però quan veus que els resultats van sortint bé i queda menys, penses: "Vinga, va, que només queda validar". I valides... quina satisfacció, oi? Els exàmens, pel que m'han dit, són més difícils, és clar, perquè no has superat l'avaluació continuada.

Des d'aquí encoratjo tothom a continuar amb els seus somnis, que es facin realitat.

Teresa González Espina
Estudiant de Dret

En mi caso, conocí la UOC a través de un reportaje de televisión. Éste es mi tercer semestre como estudiante de Derecho, y debo decir que gracias a esta universidad estoy cumpliendo con un sueño que me rondaba hace ya algunos años, pero que no había puesto en práctica por no encontrar ni tiempo ni medios adecuados para mi caso particular.

Estoy muy satisfecha con el método y creo que estoy aprendiendo mucho. Me siento apoyada, tanto por los consultores como por mis compañeros, y creo que el tiempo que le estoy dedicando merece la pena. No quiero decir con esto que no haya cosas que no puedan mejorarse. Como se constata de hacer un recorrido por los diez años de funcionamiento de esta universidad, todo es susceptible de mejorarse y siempre se puede avanzar un poquito más. Pero creo que el camino que ha iniciado la UOC es el adecuado, y todos podemos poner nuestro granito de arena para que siga avanzando.

Imma Pujol Pratdesaba
Estudiant de Filologia Catalana

Estudiar a la UOC ha suposat poder fer aquella carrera que sempre havia somniat, aquella carrera que en un primer moment no vaig poder fer, i tot i algun entrebanc i gràcies al suport incondicional de la meva tutora, la Laura Borràs, crec que podré acabar, un any o altre: Filologia Catalana.

**M. Carmen Bañuelos
Madera**
Gestió

Trabajaba en una empresa privada en el año 2001 y ésta me ofreció la oportunidad de estudiar un máster o lo que quisiera para reciclar mis conocimientos. Contaba con dos licenciaturas de procedencia de la universidad presencial desde hacía una docena de años. Así que, como no tenía tiempo de asistir a clases y tampoco me apetecía después de una jornada laboral amplia y siempre viajando, descubrí la UOC tras averiguar como se estudiaba de una forma alternativa que no fuera presencial sino virtual y *on line*. Elegí Ciencias del Trabajo y me puse manos a la obra. Descubrí el encanto de estudiar *on line* y el rigor y la disciplina que exige la enseñanza virtual. Estudié y profundicé muy duramente en los cinco semestres en los que estuve matriculada y conseguí terminar con éxito. Completar mi formación en la UOC me ha permitido optar a trabajar en la Administración pública y además cumplir mi sueño adicional de ser profesora asociada en la universidad presencial.

También tengo que referenciar que much@s compañer@s se quedaron en el camino y otr@s continúan estando ahí, aunque he de decir que siempre quedará en mí el recuerdo tangible de su paso por la experiencia estudiantil en la UOC.

Hasta siempre, UOC.

**Rebeca Gosens
Martínez**
Estudiant

Cuando empecé en el 1994 a estudiar la diplomatura de Empresariales en Logroño, me parecía imposible terminar la carrera, de hecho la tuve que dejar abandonada unos años por ser incompatible con mi trabajo y mi vida familiar. Pero en el año 2002 llegó la solución para mí, me matriculé en la UOC. Ya hacía un par de años que la conocía y me costó bastante dar el paso de matricularme, suponía para mí un nuevo reto que no podía dejar a medias. Ahora ya sólo me quedan dos años y medio para terminar la carrera y casi me parece imposible... todo un sueño hecho realidad.

Estoy convencida de que la universidad virtual será el futuro para muchas personas y para muchas universidades. De hecho, algunas ya plantean la posibilidad de hacer algunas asignaturas virtuales.

En fin, muchas gracias a la UOC por la gran oportunidad de terminar mis estudios.

ORGULL

José Antonio Saborido Couso
Estudiant

Vaig començar a la UOC al febrer del 2000 la llicenciatura de Dret. A hores d'ara, si aprovo les assignatures d'aquest semestre, només em quedaran tres assignatures per a llicenciar-me. Estic orgullós de formar part d'aquesta universitat i li agraeixo enormement l'oportunitat que m'ha donat de treure'm una carrera universitària. Senzillament fantàstic.

Raúl Jiménez Vizueté
Estudiant

Vaig decidir començar a estudiar quan veia els meus amics que començaven a anar a la universitat i jo m'estancava al treball.

Al dia d'avui n'estic superorgullós i sóc jo el que animo els altres. La UOC m'està formant a tots els nivells i li estic molt agraït..., i això que encara porto la meitat! :-)

Carlos Álvarez-Ossorio F.
Consultor

Soy consultor de las licenciaturas en Derecho y Ciencias del Trabajo de la UOC desde septiembre de 2001. Cuando vi el anuncio en la prensa, pensé en no presentarme. Ahora creo que es una de las decisiones más acertadas que he tomado. Me enorgullece participar en una universidad pionera en una nueva forma de comprender el conocimiento universal, es decir, la universidad.

Antonio Hernández Gomariz
Estudiant

En 2001 dimití de mi cargo de concejal en mi ciudad, después de seis años (una legislatura y media) por decisión propia debido a problemas personales.

Como nunca me liberé durante mi etapa política y trabajaba durante el día en mi puesto de trabajo y por las noches en el Ayuntamiento hasta altas horas de la madrugada, decidí que la costumbre de "trasnochar" la podía emplear en mí mismo, y decidí matricularme en la UOC.

Yo mismo era escéptico acerca de mis posibilidades de acabar mis estudios cuando empecé. Después de tantos años sin estudiar, me parecía imposible, la verdad.

Ahora, prácticamente estoy finalizándolos, y realmente, creo que el esfuerzo ha merecido la pena y que esta experiencia universitaria me ha permitido demostrarme y demostrar que, con esfuerzo, tesón y sobre todo ayuda por parte de la UOC, es posible obtener un título

universitari y más aún, participar de esta comunidad que tan amable y cordialmente me acogió.

Gracias por ayudarme a hacer mi sueño realidad.

INSPIRACIÓ

Núria Fuertes Nieto

Estudiant

A trenc d'auba guspirava un somni per una nova proposta, una mena de delir d'un projecte insòlit. Un cant idíl·lic? Un cant d'infants?

Tot seguit, la voràgine. Certament el temps es triplicà i heus ací que els lletraferits vam trobar un vell somni cercat.

Per molts anys!

Feliciano Nogueira

Vidal

Estudiant

El filósofo y matemático alemán Leibniz (Leipzig, 1646-Hannover, 1716) dijo: "Las bibliotecas acabarán siendo ciudades".

El estudiante que ahora les escribe (1963-*sine die*) dice: "Las universidades acabarán siendo como la UOC".

CONVENCIMENT

Joan Josep Rodríguez

Parera

Estudiant

Quan vaig sentir parlar de la UOC per primera vegada, vaig sentir com una mena de presagi. En pensar-hi, trobava tota una odissea fer uns estudis universitaris per Internet, admirant aquells que s'havien llançat a aquesta aventura. Uns anys més tard, l'abril-maig de 2001, vaig decidir fer el pas i matricular-me a Dret, estudis que feia molt temps havia hagut de deixar per motius d'incompatibilitat d'horaris amb la feina. Casat i amb dos fills, desenvolupant una feina de responsabilitat i sense tenir ni idea d'Internet, ja que ni a casa ni a l'oficina hi tenia accés, com a molt el correu electrònic, vaig agafar el timó i vaig començar a navegar pel Campus, per la Biblioteca Virtual, cercant en les bases de dades jurídiques... tot un repte i a la vegada un gran descobriment per a mi.

Han passat més de tres anys, si Déu vol i amb l'ajut de la meva família, dintre d'un any hauré assolit una fita que veia impossible i que gràcies a la UOC podré fer reali-

tat: llicenciar-me en Dret. Des d'ací aprofito per agrair i felicitar una vegada més tota la gent de la UOC, tant personal docent com companys, pel seu esperit motivador i solidari que tant els caracteritza, mèrit que es multiplica en ser l'escenari el món de la Xarxa. Realment, on hi ha fe i sentiments no hi ha distàncies.

Em sento molt orgullós de pertànyer a aquesta gran comunitat.

Per molts anys!!!

**Rosana Tormo
Cabanes**
Estudiant

Compañer@s, ¿qué os puedo decir de esta universidad tan fantástica? Mi experiencia empieza este mismo año, y me temo que nunca acabará. La verdad, después de hacer cursos a distancia de todo tipo, me planteé la necesidad de cursar un máster. Problema: ¿dónde? Imposible trabajar y estudiar –pensaba. Pero un buen día, un compañero de trabajo de mi hermano le habló de la UOC. Sin más, decidí hacer una visita a la web. Y aquí estoy. Sinceramente, confío en la UOC. No me ha fallado, estoy muy motivada e ilusionada con este proyecto; y cuando lo termine seguiré estudiando... La UOC es sensacional, y la gente que hay en ella es genial. Además me satisface ver que profesores de la universidad donde estudié la diplomatura andan por aquí. Eso me da una gran satisfacción, y me convence cada día más de que en la UOC no hay engaños. Esto es una universidad a distancia ¡¡¡como Dios manda!!! Feliz año a todos, y feliz estancia en la UOC.

EXPERIÈNCIA

Sergio Cancelo Lobo
Responsable de la Seu
UOC de Sevilla i estudiant

Mi historia comenzó en julio del 2000, pero, vamos, que si me hubiesen dicho que comenzó en el 1996 también me lo creo porque da la impresión de que llevo aquí toda una vida; vamos, que la UOC y el colegio, al que vas cuando eres chico, son muy similares en mi vida. Vida que comenzó..., pues podríamos decir como Benito y Compañía. Benito era yo, el que estaba perdido, el que tenía que empezar a familiarizarse con ideas como campus virtual, asincronía, PEC, GES... La compañía por aquellos tiempos era poca, tanto que en la oficina de

Sevilla estaba yo y yo, y luego, vía virtual, tenía a los compañeros de Barcelona, que tampoco es que me ganasen en número. De aquí a ahora ha ocurrido de todo: marejadas, fuertes marejadas, tiempo soleado, alguna tormenta, tiempo para ir a la playa y disfrutar..., vamos, que Maldonado no se hubiese aburrido dando el tiempo en la UOC, y el Benito y Compañía, cada vez más compañía, han tenido trabajo por delante, duro, del bueno y del no tan bueno, pero sobre todo apasionado y gratificante, de éstos en los que el gotelé al lado de un picasso queda de perlas. Claro, que al final te quedan las anécdotas, como aquellas que cuentan los abuelos a sus nietos: te acuerdas de cuando a las sesiones informativas venían cinco y a uno se le ocurría preguntar al final de la misma si necesitaba ordenador para estudiar en la UOC (será cachondo, qué guasa hay en Sevilla)..., de cuando la primera persona que informamos vino a la oficina y se encontró el teclado encima de la torre, el pintor en el despacho, el trompo intentándose mezclar en la conversación... o de cuando decías que llamabas de la UOC y te confundían con el WOP, el Te quiero Televisión... no, oiga, no soy la televisión digital sino la UOC –la Universidad Virtual.

Ya veis, ahora encima soy trabajador y estudiante... Todo gira alrededor de la UOC.

Rosa Gloria González

Graduada en Ciències del Treball

Un paseo por las nubes

Mi paso por la UOC ha sido como un paseo por las nubes, con días de sol y días de tormentas, con días de nubes de algodón y con días de nubarrones que parecían que no iban a escampar.

Siempre he intentado buscar lo positivo de las cosas, de las situaciones, de lo que me haya tocado vivir y yo mismo he hecho con mi trayectoria en esta universidad. Ha habido cosas buenas y cosas no tan buenas, pero me quedo con las positivas, las otras, simplemente son cosas no tan buenas que han quedado en el olvido.

Mi experiencia en la UOC podría compararla como la primera vez que subes a un tobogán cuando eres pequeño, llegas toda ilusionada al patio de columpios, te diriges convencida al tobogán, está en el centro, llama la atención, pero al mismo tiempo te da respeto, te impone.

Mientras caminas hacia él te preguntas: ¿lo conseguiré?, ¿seré capaz de alcanzar la cima del tobogán y llegar a buen fin sin caerme?

Sigues caminando, te detienes ante el primer peldaño: ¿lo subo? Algo en tu interior te anima a agarrarte con fuerza a la barandilla y subir, sigues asustada pero cada vez más ilusionada, ante ti una nueva experiencia.

Subes los peldaños, despacio pero sin pausa, pisando bien, intentando no volver atrás, sin darte cuenta ya estás en la cima, primer camino recorrido, primeros obstáculos vencidos.

Mientras subía los peldaños, se han acercado otros que también quieren subir, que también quieren probar, que han probado y quieren seguir probando, hay comentarios, te ayudan, te animan, te aconsejan, te explican...

Ahora ya estás en la cima, la vista es fantástica, no quieres bajar, no quieres perderte nada, los cinco sentidos intentan grabarlo todo, un nuevo mundo ante tus ojos, nuevas experiencias... ¡ay!, resbalón, caída libre, te agarras para amortiguar el golpe, te pones de pie y, decidida, vuelves hacia los peldaños, ¡quieres volver a subir a la cima!

Comencé esta andadura sin saber muy bien en qué universidad me matriculaba, sabía que ofertaban lo que yo buscaba y que me permitía estudiar sin tener que acudir a unas clases presenciales, cosa que me era imposible con trabajo, familia, etc.

Recuerdo las primeras semanas, entraba en el Campus, veía banderitas, me agobiaba verlas moviéndose, no quería perderme nada: paseos por las aulas, visitas a los compañeros en el foro, presentación, conocer a los consultores, las primeras PEC, todavía recuerdo la alegría de mi primera nota, ¡me supo a matrícula de honor!

Poco a poco me fui haciendo al medio, empecé a pasearme por los pasillos de la "Uni" con más confianza, comencé a charlar con los compañeros, aumentando el grupo de conocidos, ¡qué maravilla, conocer personas de tantos sitios diferentes! Haré aquí un pequeño paréntesis para unas anécdotas sobre lo que me pasó con algunos compañeros.

Al irnos presentando en los foros, iba mirando de dónde eran y me llamó la atención un joven que puso "de Tenerife", pues tenía el mismo nombre que mi hijo – Jorge Pérez Pérez–; no tenía todavía foto, pero como vi que éramos de la misma isla, me animé a enviarle un *e-mail*; el nombre me sonaba y, vaya si me sonaba, habíamos sido compañeros en la diplomatura de Turismo, de la misma promoción, él fue delegado de curso y era el

compañero que me facilitaba los apuntes de las clases que perdía (en esa época estaba embarazada), razón tienen los que dicen que el mundo es un pañuelo. Somos los dos primeros licenciados en Ciencias del Trabajo de Canarias por la UOC.

En mi primer semestre también conocí a un compañero de Tenerife, y después de semanas compartiendo Campus nos enteramos de que los dos éramos además compañeros de trabajo, ¡trabajamos en la misma empresa! Para que después digan que el Campus Virtual es frío.

En otra ocasión, andaba yo por el Campus cuando me llegó un aviso de invitación a conversar. Como nunca ha funcionado ese apartado, miré el *e-mail* de la persona que me invitaba y le dejé un aviso por si necesitaba algo urgente, para que me lo hiciera llegar vía *e-mail*; mi querida Sebi (M.ª Eusebia), resultó que no sólo éramos las dos tinerfeñas (me invitó a conversar por tener el nombre igual al de su hija), sino que vivíamos en el mismo barrio y nos conocíamos a través de nuestras familias. ¡Cuántas noches juntas con las PEC de Técnicas cuantitativas! Y a través de ella conocí a Pedro Pérez García, otro vecino del barrio y sufridor también de Técnicas.

Y así, poco a poco, fui pasando los semestres (para mí, trimestres, por más que he contado, nunca me salen los seis meses) hasta licenciarme dos años después del primer contacto con la UOC. Y mientras, la lucha por conseguir un día más de exámenes en Tenerife; mi lucha para que no cerraran, sin previo aviso, dos asignaturas que necesitaba para licenciarme; la gran batalla sobre la homologación de nuestra licenciatura –creo que ha sido el mayor movimiento que ha tenido ningún foro general en la UOC: somos la primera promoción y nos movimos para no vernos con unas asignaturas aprobadas y sin una homologación de las mismas–; nuestra orla gracias al trabajo desinteresado de compañeros como Juan José Vázquez Jiménez que lo organizaron todo a la perfección; los consultores, de todo ha habido, como en la viña del Señor, unos buenos y otros no tanto, unos “buenísimos” y otros menos, en serio, que también, como en la presencial, nos fijábamos en las fotos, si hasta deseábamos que vinieran a cuidarnos en los exámenes; nuestro acto de graduación, el 8 de mayo del presente, en la Casa de América de Madrid, un día precioso, recoger el fruto de meses de trabajo, y además, durante unas horas, compar-

tir con los compañeros que sólo conocíamos por una foto, encontramos después de tantas horas de estudio, tantas noches “pecando” (así llamamos al trabajo de hacer las PEC), un recuerdo para guardar en el corazón.

Me gustaría mencionar aquí a mi estimado José Manuel Otero Ferreiro, compañero de Lugo, Tercer Premio Nacional Fin de Carrera del Ministerio de Educación (primero y único hasta la fecha a un alumno de la UOC); esos *e-mails* de ánimos que nos enviábamos mutuamente, esas explicaciones de las PEC.

Me siento orgullosa de pertenecer al grupo de graduados de la UOC, de formar parte de la historia de esta universidad, de las vivencias que durante estos años he tenido en ella.

Me ha gustado tanto el “paseo por las nubes de la UOC” y la subida al tobogán que me he reenganchado.

¿Será verdad que la UOC crea adicción?, o ¿será el matar las banderitas? No lo sé, sé que me permite realizar una de mis aficiones: estudiar.

AUDÀCIA

Abel Robledo Tierno

Estudiant

Corria la primavera de l'any 2001, quan vaig pensar en la bogeria d'apuntar-me a la UOC. No ho tenia gaire clar, però m'hi vaig atrevir.

Quan el dia 13 de maig de 2001 vaig anar a matricular-me, anava amb el cap ple de dubtes, però segur i disposat a arribar fins al final.

Ara som a dia 3 de desembre i estic *agobiat* amb les PAC i les pràctiques. Em queda el 52% de la carrera. He conegut gent que s'ha graduat i això em dona ànims.

Del que estic més satisfet d'aquests anys, ha sigut de la pila de gent meravellosa que he conegut: la Marta, la Neus, la Laura, el David C., el Xavi P., la MAG, la Rosa, el Gonzalo, la Maria Jesús, l'Olga, el Miquel, el Xavi V., la Mireia, la Lúdia, la Lurdes, la Judith, el Josep, el Sergi, el grup de l'ADENC i tanta i tanta gent amb qui hem compartit tants sopars, pollastrades, cinemes, vacances de setmana santa en vaixell i vacances en cases de colònies, “*findes* uoquis”, ponts de Tots Sants a Rupit...

A tots, moltes gràcies per ser aquí. Heu fet possible el meu èxit a la UOC.

Alicia Asef Rujana

Llicenciada en
Psicopedagogia

Soy psicopedagoga y tenía muchos deseos de hacer la licenciatura, pero en mi lugar de origen no tenía la carrera y tampoco me era posible hacerlo en forma presencial porque los tiempos no daban para asistir a clase. Decido llamar por teléfono a la UOC desde mi país y una persona muy atenta me dijo que era el último día de matriculación y el primer año que se dictaba la licenciatura en español.

César Falcón Magaña

Estudiant

La primera vez que leí algo sobre la UOC fue en un foro de negocios llamado *firstuesdaybarcelona* de nueva economía, durante la burbuja del mercado de las empresas punto com.

Pasado un tiempo, decidí cambiarme a la UOC. Este año espero acabar mi diplomatura de Empresariales.

INICIATIVA

Vanesa Amat Castells

Estudiant

Després de tres semestres d'estudis a la UOC puc dir que em satisfà el fet de formar part d'aquest col·lectiu universitari.

Malgrat els ja deu anys d'existència d'aquesta universitat, quan vaig començar els meus estudis d'Humanitats en sabia ben poca cosa, però va ser des de l'anunci a la premsa d'una nova seu a Vic, la meva ciutat, que vaig prendre la decisió de matricular-m'hi.

Acabats els estudis de mestra, necessitava obrir nous horitzons i ampliar el camp de coneixement. Ara crec que fou una decisió encertada.

AMISTAT

Yolanda Martínez

Puentes
Graduada

La meva experiència, com la de molts altres en aquest món virtual, és una barreja de sensacions. Fa pràcticament un any que vaig acabar els meus estudis a la UOC, i encara torno enrere per recordar-ho amb un gran somriure.

Vaig començar gràcies als ànims de la meua amiga Ruth, també graduada a la UOC (un petó, Ruth).

En el transcurs de la carrera, va néixer el meu fill Gabriel, el qual molta gent va conèixer perquè un altre amic d'estudis, el Xavi Puig, a través del fòrum "Bojos per fer amics" va enviar la foto.

Cal dir que des del fòrum "Bojos per fer amics", on la gent entra i surt, segons les circumstàncies de la vida, ;-), guardo també molts bons records de totes les sortides al cinema, excursions, sortides de cap de setmana... Des d'aquí molts petons a tots i vull dir-vos que molt sovint penso en aquests moments que m'han marcat pel pas per aquesta universitat virtual.

En resum: una experiència molt positiva que recomano a tothom.

Felicitats pels deu anys.

**Montserrat Vallès
Flores**
Estudiant

El que més recordo és la primera trobada..., jo perduda pels passadissos i pensant: "però què fas ací?". Llavors vaig conèixer els que en l'actualitat són bons amics.

Tots reien dient: "casada, dos fills i treure's una carrera..., t'agobiaràs i ho deixaràs...". Doncs, ni m'he agobiat ni ho penso deixar, estic *disfrutant* com mai d'aprendre coses noves, de conèixer nova gent... I de conservar aquells que em van "rescatar" dels passadissos de l'Autònoma. Encara avui, quan hi ha una trobada, la broma és quedar als passadissos, perquè allà de segur que em troben. Però ara ja no penso: "què fas ací?".

Felicito la tutora i els consultors que he tingut, sempre m'han empès endavant i han estat al meu costat quan els he necessitat.

**Asun García
Rodríguez**
Estudiant de
Psicopedagogia

Son ya cuatro años... ¡madre mía, cómo pasa el tiempo! Me incorporé a la UOC en julio del 2000, cuando comenzó el proyecto en castellano. Entonces éramos muy poquitos. Creo recordar que estábamos sólo estudiantes de Psicopedagogía, Empresariales y los de acceso para mayores de veinticinco años.

Se puede decir que el ambiente era muy "familiar" y como tal, había de todo: ratos para la risa, para los mosqueos, para intercambiar ideas (qué foros más estupendos), para vernos... ¡qué buenos ratos pasamos en las

Jornadas de Madrid y qué buen@s amig@s a lo largo de estos semestres!

Ahora somos más. Muchos más. El ambiente no es el mismo, la participación es menor, todo está más “despersonalizado”. Pero creo que sigue siendo un proyecto estudiando para todo el que como yo, intenta compaginar trabajo y estudio. Por eso, merece la pena intentar que entre todos el proyecto permanezca y mejore.

Mireia
Estudiant

Llevaba muchos años intentando completar una carrera universitaria, pero la verdad es que la familia, el trabajo y los horarios de la facultad no me lo ponían nada fácil.

Ahora llevo unos semestres matriculada en la UOC y voy progresando. La verdad es que tampoco es fácil, pero puedo organizar mi tiempo de estudio, marcar mis objetivos y centrar todos mis esfuerzos en los estudios. Pero para mí, esto no es lo más importante que he encontrado en esta universidad. Nunca lo hubiera dicho, pero el verdadero apoyo para sacar cada PEC y cada asignatura lo he encontrado en las compañeras y compañeros. Sin duda, tengo muchos amigos aquí en la UOC, mucha gente con quien compartir y mucha gente a la que agradecer cada apoyo y cada aliento.

Gracias.

RÀBIA

**M. Pilar Marlés
Sánchez**
Estudiant

La meva història a la UOC ha sigut des del principi un cúmul de problemes.

1. Desconnexions del Campus impeding el seguiment de l'avaluació continuada, velocitat lenta, inseguretat en la xarxa, gravació d'arxius incorrectes, impossibilitat de carregar pàgines del Campus o d'enviar un *e-mail*, i el bar que gaire bé mai funciona.

2. Material que arriba ple de defectes, i amb annexos de més de trenta pàgines d'errades per corregir.

3. Trameses que en molts casos han arribat tard, fent més curt el període docent del que ja ho és.

4. L'assistència d'Ajuda Informàtica, el 902 20 50 50, és dolenta. No donen respostes en el termini màxim de

vint-i-quatre hores, hi he hagut de trucar més de tres cops per una sola incidència, per arreglar un problema senzill et fan carregar de nou programes o fins i tot formatar l'ordinador. Les trucades, només en aquest número de telèfon, m'han costat fins a 8.000 pessetes en una sola factura. L'ajuda informàtica del Campus m'ha demanat el nom d'usuari i la contrasenya per arreglar un problema tècnic, han fet desaparèixer missatges del llistat d'incidències i han fet respostes tipus sense resoldre el problema.

5. He intentat posar queixes al departament de Línia Oberta, departament creat per a això, l'haig de classificar en descripcions que ells mateixos han fet i que no s'ajusten al problema. No hi ha un registre de queixes on pugui consultar el que he gravat i, per tant, quan m'envien la queixa, ja no saps del que et parlen. No et diuen qui és el responsable en la matèria i, finalment, no et resolen la qüestió.

6. A la biblioteca hi ha pocs ordinadors, es permet l'entrada a estudiants de la resta de les universitats, i no es respecta l'ordre de les llistes de reserva.

7. Les classes de les trobades presencials no es publiquen al web fins a última hora o a última hora les canvien. Els professors no expliquen el mateix en els diferents horaris i et perds aclariments del contingut de l'assignatura.

8. He tingut problemes amb els consultors perquè no resolen amb eficàcia problemes per accedir al material web, o no es posen en contacte amb els responsables tècnics i ens prenen el poc temps que tenim per a la confecció de les PAC.

9. Els tutors es passen llargues temporades sense dir res i, quan ho fan, resulta que el comptador de missatges d'entrada no canvia, no els consultes perquè et pensen que no hi ha res, i perds la informació que molts cops té data de caducitat. He perdut la possibilitat de fer l'avaluació continuada de Dret mercantil I per problemes tècnics, i ni el tutor ni el consultor m'han donat el nom de la responsable de l'assignatura quan el necessitava.

10. Al Club UOC vaig pagar la quota el mes de març, i fa més de sis mesos que no m'envien cap activitat. L'última va ser la visita al Laberint d'Horta a mitjans de juny.

11. He posat en coneixement dels responsables, quan els coneixia, aquests problemes, difícils de recollir en un sol document, però he obtingut respostes que lluny de

resoldre'ls, els han allargat més i m'han respost fent responsables dels problemes altres departaments, sense transferir-los al lloc adient.

12. He enviat missatges al rector, però en intentar enviar-los-hi s'han bloquejat i s'ha perdut tot el text, i en els que he pogut enviar, la resposta ha estat que em dirigits a Línia Oberta, el departament de queixes, sense obtenir una solució. He intentat anar a veure'l i el seu gabinet m'ho ha impedit.

En definitiva, que no hi ha una cosa que funcioni bé i que si tiro endavant, és per la voluntat d'estudiar que cada semestre haig de posar, però no he pogut fer l'examen final d'una assignatura que en l'avaluació continuada tenia de mitjana una A perquè el tutor no s'ha adreçat al responsable quan havia de fer-ho, i perquè no m'han permès fer l'examen en la data que m'havia donat el responsable d'estudis d'Economia i Empresa.

IL·LUSIÓ

Yolanda Burgos Vena

Estudiant

Estoy muy contenta de estar estudiando en la UOC. Yo siempre había querido tener estudios universitarios, pero mis padres no se podían permitir mantenerme estudiando en la universidad, por lo que tuve que ponerme a trabajar para contribuir en casa justo cuando acabé la formación profesional. Me puse a trabajar en una gestoría, y ya que mi anhelo era poder sacarme una carrera, una compañera y yo nos animamos a apuntarnos a la universidad presencial, pero por nuestro horario sólo podíamos asistir una hora y media de clases por la tarde y nadie nos pasaba los apuntes, así que lo abandonamos al acabar el primer cuatrimestre. Era estresante salir a las ocho de trabajar e ir conduciendo con el coche como locas para sólo perder media hora de clase como mucho. Me supo muy mal tener que renunciar a la universidad, pero así es la vida.

Poco tiempo después, leí un anuncio en la prensa sobre una nueva universidad a distancia por Internet, justo el mismo año de su creación, y daba a conocer las especialidades universitarias que ofrecía por esos tiempos, entre ellas Ciencias Empresariales, que es la que estoy cursando actualmente. Se me iluminaron los ojos, ya que la esperanza volvió a mí de pensar que finalmente sí que

podría acabar estudiando más adelante una carrera universitaria a pesar de los horarios. Así que, gracias a la UOC, he conseguido quitarme la espinita que tenía clavada.

Sabina Llaveró
Subirats
Estudiant

Vaig començar a estudiar Filologia Catalana a la UdG. Era un pal anar a classe! M'havia de llevar molt d'hora per agafar el tren. Quan vaig acabar el primer cicle vaig pensar que em calia un canvi. M'encantava la llengua i la literatura, però veia que era una carrera sense gaire futur, amb poques sortides. Per casualitat, un dia em van parlar de la UOC i "vaig veure la llum": no m'hauria de llevar aviat per agafar el tren! I sí, sí, vaig canviar-me d'universitat i de carrera! Iestic encantada d'estudiar Documentació a la UOC. El que m'ha sorprès molt és que la majoria de gent que estudia a distància és gent que ja té una carrera i n'estudia una segona, gent que treballa i amb família... Doncs jo sóc un cas aïllat: no tinc una feina fixa, estic estudiant la meva primera carrera i no tinc fills. A vegades, quan explico que faig sis assignatures, altres estudiants de la UOC em diuen que si estic boja, però és clar, són circumstàncies diferents! Tinc unes ganes immenses d'acabar la carrera i trobar una feina en una biblioteca o en un arxiu. I després, amb calma, acabaré la meva primera carrera, Filologia, i passaré a ser l'estàndard d'estudiant a la UOC. :)

Marta Vinardell
Maristany
Estudiant de
Psicopedagogia

Porto uns quants semestres i us puc dir que estic molt satisfeta dels meus estudis tan accessibles i amb la informació al 99,99% visual; la UOC és una gran oportunitat per a les persones amb hipoacúsia o sordesa, que en una universitat presencial no ho tindrien tan accessible.

Mercè Casademont
Colomer
Estudiant

Des del primer dia que es va parlar de la UOC que hi vaig veure un món infinit de possibilitats. Com la Marta Vinardell, sóc una persona que vaig haver de conèixer la UOC per poder tenir un expedient brillant: no sentint-hi, et "perds" quantitat de material, això sense parlar de la sort de poder compaginar feina-família-estudis.

Vaig decidir-me definitivament l'any 1998 i no he modificat la meva presentació oficial: encara continuo amb la il·lusió intacta, malgrat alguns petits problemes derivats del que podríem dir-ne: "morir d'èxit" de la UOC. En faig tanta propaganda que he aconseguit que

tres persones del meu entorn s'hi apuntin i ja faci alguns semestres que hi són!

És més, si supero les tres a què m'he apuntat aquest semestre.... només me'n queden dues per acabar Empresarials, i ja estic planejant seguir amb ADE o Ciències del Treball.

I això no és tot, ja que la comunicació virtual no ha estat impediment per fer noves coneixences i noves amistats duradores.

D'aquí deu anys més, encara podreu comptar amb mi!

**Montserrat Farró
Valcárcel**
Estudiant

Començaré el meu cinquè semestre a la UOC. Sóc mestra i em van venir ganes d'ampliar els meus coneixements amb alguna carrera relacionada amb la meua feina. Una companya em va parlar de la UOC i aquí estic, estudiant Psicopedagogia.

Per a mi ha estat la millor manera de compaginar casa, família, feina i estudis. Com, si no! M'he trobat molt a gust amb els grups de treball i, encara que hi ha dies en què la feina s'acumula, estic d'acord amb el que ha dit una companya: la UOC té quelcom que t'enganxa. Per cert, he "encomanat" el meu entusiasme a més gent!

Em sento molt orgullosa de formar part de la comunitat UOC.

Andreu Agustin Lopez
Estudiant

Durant tres anys vaig intentar entrar a la UOC i no ho vaig aconseguir, però no desistia de l'intent, i al setembre del 1997 vaig començar a estudiar a la UOC (a l'abril-maig em veia amb el meu tutor). En part em va fer molta il·lusió, ja que era el que feia anys que perseguia; però alhora havia de planificar com ho faria, ja que acabava de sortir d'una baixa de nou mesos per un accident de trànsit i la mobilitat del braç no era d'un 75%. Al setembre començava a treballar a "Barcelona Comarques" com a mestre, com a substitut. Això feia que el cap de setmana quedés bastant acotat per poder estudiar i que havia d'intentar esforçar-me a fer-ho al llarg de la setmana. Entremig hi havia les oposicions, la qual cosa em va obligar a prendre fins al juny del 2002 (any que vaig aprovar les oposicions) la decisió de dedicar un semestre a la UOC i l'altre a preparar oposicions. Això fa que en aquests moments estigui en la recta final de la carrera.

Han sigut anys d'esforços, mals de caps, mals moments, però ara que estic a punt d'acabar reconec que ha valgut la pena d'embrancar-me en aquesta aventura.

**Antònia Tous
Velázquez**
Estudiant

Aquest és el tercer semestre que faré a la UOC; vaig començar gràcies a la meua parella, que em va incitar a estudiar una carrera. No sabia quina escollir i on estudiar-la. Vaig estar mirant la UNED i la UOC, les que m'oferien poder estudiar a distància i fer les proves dins l'illa. També vaig mirar quina era més compatible amb el meu treball, els plans d'estudis que tenien cada una, etc. Al final em vaig decantar per la UOC, ja que era la que tenia uns plans d'estudis més moderns, dinàmics, flexibles, etc. i compatibles, sobretot, amb la meua feina.

Creia que no aconseguiria treure el primer semestre cap endavant, perquè feia uns quants anys que no estudiava, des d'FP2 i un mòdul que vaig fer, però el temps ha donat la raó al meu xicot, és el tercer semestre que faré i aquí segueixo, "a peu de fila", i obtenint bones notes. Aquests resultats són els que em donen més coratge per continuar estudiant. Ho faig com una formigueta, a poc a poc, de tres en tres.

Emma Segura Oms
Estudiant

La meua il·lusió era diplomar-me en Ciències Empresarials. La meua realitat era un contracte laboral en una assessoria a jornada partida, classes particulars d'EGB a l'hora baixa i set hores feina els dissabtes en un taller de planxadora. Als vint-i-dos anys ja vivia sola; les obligacions laborals m'absorbien els horaris de la universitat presencial, on només vaig poder assistir a les dues primeres classes. Donava voltes i més voltes al tema. Havia de trobar alguna manera d'aconseguir el meu objectiu. Érem a la dècada dels noranta. Encuriosida amb la irrupció de les noves tecnologies i les xarxes digitals, vaig descobrir la UOC: la universitat que s'adapta a les particularitats dels seus estudiants. He anat matriculant-me d'assignatures i superant-les amb la dedicació que requereix.

Era la meua fita, el meu projecte, la meua il·lusió. Em queien comentaris una mica mesquins: "però si acabaràs als trenta anys!"; "però si comences als vint-i-tres, on vas a parar! Si és edat d'acabar!"

Tinc trenta anys, la setmana passada vaig formalitzar la meua sol·licitud del títol de diplomada. És una de les

millors coses que he fet a la meua vida. I m'he quedat enganxada a la UOC, fins al punt que he decidit matricular-me del segon cicle d'ADE.

Continuarà...

Teresa Martín Zamora
Consultora

Para mí éste ha sido un proyecto ilusionante desde siempre. Comencé a dar clase en la UOC hace tres años. Entonces tenía mis hijos muy pequeños. Trabajar desde casa, sin horarios, sin jefes, a tu ritmo, en lo que me gustaba... ¡El sueño! Los alumnos son estupendos, motivados, ilusionados, dispuestos a participar, a debatir, a intercambiar experiencias en el "Foro"... La calidad es magnífica, los materiales, la documentación, etc. Entonces éramos menos consultores y al menos una vez al año no reuníamos, comprobar lo maravillosa que es la gente que trabaja y estudia aquí personalmente era estupendo. Este mundo virtual aporta calidez y apoyo.

M.ª Belén López Martínez
Estudiant

Oí hablar de la UOC por medio de una amiga catalana que era consultora pero el problema consistía en que aún no había estudios en castellano. Fue en el año 2000, cuando comencé la rama iberoamericana, cuando me matriculé en Psicología y desde entonces estoy estudiando con la ilusión de que el año que viene pueda acabar mi licenciatura.

La verdad es que si no hubiese sido por la posibilidad de poder estudiar a mi ritmo y desde casa, posiblemente no habría podido realizar los estudios que comencé hace muchos años y que tuve que dejar. Era un reto para mí poder acabar lo que un día comencé. Saludos.

SOLIDARITAT

Núria Jaumot Pascual
Graduada en
Psicopedagogia

Ara ja no sóc estudiant de la UOC. Aquest novembre passat, acabat de passar, vaig recollir el pseudotítol que ens van donar (ja ens arribarà el de veritat). Han estat tres anys una mica estressants, especialment amb el Pràcticum II, tot s'ha de dir.

Vivia a Madrid, i com que no sabia quant de temps m'hi quedaria, no tenia sentit estudiar una carrera pre-

sencialment. El primer cop em vaig presentar a les proves de validació a la seu de la UOC de Madrid, sense saber que es feien a la llibreria catalana de vora la Puerta de Alcalá... Hi vaig arribar tard, el que vigilava les proves no parava de parlar pel mòbil, en una assignatura no sabia que havia de portar les PAC... Gairebé llenço per la borda un semestre de treball!

Ser estudiant de la UOC m'ha proporcionat experiències que no em podia imaginar. Entre els i les estudiants de la UOC hi ha una solidaritat curiosa. Em vaig trobar que havia de lliurar una PAC estant al mig de la muntanya sense connexió per cap lloc. Al final vaig anar a un hotel i vaig començar a explicar el meu problema a la recepcionista, que simplement em va fer passar darrere el taulell i em va dir: "Tranquil·la, ja sé de què va, jo també sóc víctima de la UOC". I vaig poder lliurar la PAC sense retard!

Ser estudiant de la UOC em va permetre conèixer una miqueta més un company de la feina molt i molt tímid. Fèiem carreres diferents, però teníem la complicitat dels que passen pel mateix "calvari". Ja no hi és, ni a la feina ni a la UOC. Li va quedar el projecte de final de carrera per acabar. Si el món fos just, hauríem estat plegats a la graduació al novembre. La terrible malaltia no ho ha permès. El món, que no és just, ha perdut una persona meravellosa.

SENTIMENTS

**Josep Grau
Valldosera**
Graduat-Gestió

Recordo amb emoció, a finals del 1997, la trucada del tutor donant-me la benvinguda a la UOC i recordant-me el dia de l'entrevista, o les nombroses trobades presencials – que eren gairebé com anar d'excursió– i sentir-me acompanyat en les penes i fatigues pels mateixos companys de sempre, i per la "massa" creixent d'estudiants, moltes vegades anònima però no per això menys visible (és molt fàcil distingir a l'Autònoma qui és estudiant de la UOC i qui no...).

D'altra banda, em complau molt que la majoria d'aportacions dels companys apuntin als sentiments i no pas al coneixement, i que la UOC sigui, a més del que ha de ser –una universitat que crea i gestiona coneixement entre els seus membres–, un grup de persones sensibles

que construeixen una comunitat forta i amb personalitat pròpia.

Perquè què seria un cap sense un cor que li dóna vida? Ben poca cosa, certament.

Moltes felicitats a tots plegats per haver complert deu anys amb la UOC!

**José Manuel Aguilera
Luque**
Consultor

Qui m'havia de dir quan vaig començar a la UOC, allà pel setembre de l'any 1996, que avui estaria recordant ja deu anys d'història..., com passa el temps... Tinc molts records primer com a estudiant de Psicopedagogia i ara com a consultor de Multimèdia i comunicació, però si n'he de triar algun, em quedo, sens dubte, amb el vessant humà que hi ha en aquesta universitat. Estic pensant en la Maria, la Xus, el Jordi, l'Àngels, la Mercè, el Josep Maria... Ai, quines batalletes vam passar, quantes PAC vam lliurar, quins nervis als exàmens –llavors eren presencials..., res de proves de validació–, però per damunt de tot:

Que bé que ens ho vam passar!

LLENGÜES

Carlos Calvo Muñoz
Graduat en Documentació

Después de siete años desde que terminé mi diplomatura en Biblioteconomía, oí a un compañero decir que se podía estudiar el segundo ciclo de Documentación *online...*, y no me lo creí del todo.

Cuando empecé mi andadura en la UOC, allá en el 1999, pensé que no sería capaz de entender y estudiar en catalán... pero cuál fue mi sorpresa cuando, semestre a semestre, conseguía comprender casi al 100% los debates y mensajes de profesores y compañeros, ¡¡y sacar buenas notas incluso!! Os prometo que “nunca” utilicé un diccionario... y eso que me propuse comprarlo cuando iba a empezar a estudiar en la UOC.

La experiencia ha sido muy satisfactoria y he animado a muchas otras personas a que continúen su formación en la UOC, ya que para la mayoría de las personas que trabajamos es la única manera de poder cursar unos estudios universitarios.

Ánimo a todos aquellos que empezáis a estudiar y felicidades a todos los que habéis terminado ya... y, por

supuesto, enhorabuena a la UOC por acercar la “formación continua” al mundo de los trabajadores.

Saludos cordiales.

**Marta Sanchez
Fernandez**
Estudiant

Aburrida en Bruselas del frío, la falta de sol, la nostalgia de mi isla y desconectada de mi profesión, de repente un anuncio de la UOC en el Instituto Cervantes.

Un año viviendo entre Vilanova y Sitges, ¿será suficiente para estudiar Psicología en catalán?

Con un poco de miedo, la matrícula en septiembre del 2001, y un nuevo mundo que se abre: estupendos profesores, inmejorables compañeros, buen material y vuelta al mundo de la universidad.

Creando adeptos en Bélgica y Luxemburgo. Y ahora, de regreso en Tenerife, sigo en la UOC, que para mí ya es mi universidad, por todo lo que me ha dado, por llegar a mi vida en uno de los peores momentos.

A todos aquellos que hacéis posible esto, gracias.

OMNIPRESENCIA

**M. Cinta Sanz
Bellmunt**
Postgraduada en
Periodisme Digital

Eren les acaballes de l'any 2000 quan les noves tecnologies de la informació feien passos fermes per implantar-se en la nostra vida quotidiana. En aquells moments jo ja treballava al Gabinet de Comunicació de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona i hi havia propostes immediates relacionades amb el món virtual. No sé com vaig veure que la UOC impulsava la primera edició del postgrau en Periodisme Digital, que em va atreure des del primer moment. M'ho vaig pensar molt, però finalment m'hi vaig apuntar. Em semblava que era bo per a la meva formació, tenia l'atractiu de ser un llenguatge molt nou, tot estava per fer i era un món per descobrir. Professionalment, era un repte nou i amb aplicacions molt ràpides.

Resident a Tarragona, des de mitjan anys noranta havia sentit parlar molt d'Internet i de les transformacions socials, laborals, econòmiques... que la Xarxa comportaria. En aquesta ciutat, l'any 1995 s'estrenava Tinet, la primera xarxa ciutadana de l'Estat espanyol. Veia sovint Manel Sanromà, un entusiasta d'Internet i promo-

tor de Tinet, i tot el que explicava en relació amb aquest mitjà de comunicació em semblava fascinant. Així que tot aquest entorn em va engrescar a matricular-m'hi.

Vam ser la primera promoció i, com succeeix sempre en una primera experiència, el camí no va ser fàcil, el postgrau es va allargar més del previst i tots vam aprendre a organitzar-nos sobre la marxa. En tot cas, va ser una experiència fantàstica: hi havia molt d'interès per part dels professors i entre els companys ens ajudàvem moltíssim. Era impressionant estar fent una pràctica a les tantes de la nit d'un cap de setmana o un dia de festa i que et sorgís un dubte: no hi havia problema, posaves un missatge i de seguida et contestava algú. Senties la classe molt a prop teu, tot i que mai ens vèiem, només per anar a sopar o de copes algun dia, perquè es va crear bon ambient.

Em va semblar magnífic el sistema de treball: anar al teu ritme, amb unes mínimes pautes, que és obvi que han d'existir quan comparteixes una activitat de grup. Tot depenia molt de tu: que anessis mirant què penjaven, que fossis responsable en la teva organització... Ara bé, per mi va ser una manera d'estudiar captivadora i assequible: no havia d'estar pendent de ser a classe a tal hora, destinava temps al postgrau en funció de la meva disponibilitat, sempre tenies algú que t'atenia o t'ajudava... Mai et senties sola: a la Xarxa sempre hi havia algú. Va ser una nova manera d'aprendre que em va resultar molt gratificant.

IDENTIFICACIÓ

Marià Cano Santos
Estudiant

Ho confesso: tinc trenta-cinc anys i m'agrada aprendre coses noves. Sóc un *uocker*...

Vaig ingressar a la UOC el curs 2002-2003 als estudis d'Informàtica. Feia temps que la idea me rondava pel cap i en més d'una ocasió havia recomanat al meu alumnat de batxillerat l'opció universitària d'estudis a distància. Finalment vaig decidir provar-ho jo mateix i veure què passava.

Ara, després de dos anys, me sento totalment integrat en l'entorn virtual així com identificat amb la filosofia de treball de la UOC. Hi he trobat la qualitat docent, el rigor

acadèmic i l'ambient d'estudi que necessito per compatibilitzar-ho amb la meua vida laboral i familiar.

Decididament, si la UOC no existís, caldria inventar-la :-))

Felicitats, UOC, i per molts anys!

Albert Avila Cabrito

Estudiant

Era un pensament que m'anava venint al cap cada vegada que complia anys, a partir dels vint-i-cinc sabia que podia fer l'accés a la universitat però no em decidia! Fins i tot estava a punt de caure en el desànim i en la conformitat, en l'acceptació total que no podria fer de gran el que no havia fet quan em tocava! Quan el meu cosí, consultor de la UOC, me n'explicà el funcionament, no vaig dubtar-ho! Automàticament la meua autoestima es va multiplicar per cent. Corria l'any 1999 (sembla ahir), ara em queden catorze assignatures per acabar la carrera de Psicologia! No puc entendre el procés de construcció de la meua identitat sense la UOC, no puc portar un ritme de vida quotidià que no tingui alguna cosa a veure amb la UOC... No puc connectar-me a Internet, sense abans passar per la pàgina de la UOC!

LA FAMÍLIA

**Teresa Rojas
Casademunt**

Estudiant

Tinc trenta-dos anys i sempre havia volgut estudiar a la universitat. Em semblava, però, que podia no estar preparada i que, potser, no ho aconseguiria. L'any passat vaig decidir fer el curs d'accés i... ara ja sóc estudiant de Turisme. Tinc poc temps, entre la feina i la vida personal, però em sorprenç a mi mateixa estudiant a la nit i buscant qualsevol moment per revisar els temaris. Estic aprenent, i molt! I cada nou estudi m'acosta més a la fita. La meua experiència m'ajuda a assimilar els conceptes, i l'edat em fa estudiar amb paciència i amb harmonia. El meu marit també estudia a la UOC. Estem esperant un fill d'ETIÒPIA, que ens arribarà en dos anys. Volem aprofitar aquest impàs per treure'ns la carrera. Ell quasi acaba i jo quasi començo!! Però ens animem molt l'un a l'altre. El fet d'estudiar tots dos també és molt engrescador, i competim a veure qui presenta abans les PAC o qui espera a

l'últim moment. Ens agrada molt la UOC i l'experiència és molt positiva.

**Rosa Maria Navés
Soldevila**
Gestió

En Jaume, el meu company, em volia matricular de totes totes a un curs sobre disseny de webs, o alguna cosa semblant. El cas és que primer es va matricular ell a Tècniques de Mercat..., i aquest pròxim mes ja farà el quart semestre. Per cert, em vaig matricular de Psicologia, i he de dir que m'agrada de valent. Particularment, ara, les meves "tabarres" són més entusiastes. També he de dir que els nostres fills, la Cel, i el Lluc, tenen una certa gelosia cap a la UOC, per què deu ser...

**Maria Pilar Baches
Noriego**
Estudiant

Empecé a estudiar Ciencias Empresariales en la UdL. Soy la pequeña de tres hermanos, y la única que había decidido seguir estudiando, por lo que mis padres pusieron toda la carne en el asador. El primer año, fue un auténtico desastre, así que decidí buscar trabajo e intentar compaginar ambas cosas. Tuve la suerte de encontrar trabajo, pero no me era fácil compaginarlo con las clases presenciales. Un compañero de trabajo me comentó que había una nueva universidad no presencial, y que trabajaba en entorno virtual, así que en el segundo semestre del año 1998, comencé mi aventura en la UOC. La UOC me ha permitido terminar Ciencias Empresariales, y agradecerles así a mis padres el esfuerzo que hicieron para que pudiera seguir estudiando. Ahora, continúo con ADE. Gracias UOC y ¡muchas felicidades!

**M.ª José Magaz
Marcos**
Estudiant

Mi historia es que los estudios en la UOC me están sirviendo para conocer más a las personas y conocerme a mi misma. Mi gran emoción ha sido poder volver a estudiar y desde casa, cómodamente, y sobre todo ir de vez en cuando a la Universidad Autónoma, que es la Universidad en donde estudié una parte de mi carrera, Filología Hispánica. También disfruto cuando he de ir a la *trobada* pues llevo a mis dos hijos, de siete y de nueve años, que se lo pasan de maravilla en la ludoteca.

Para mí, estudiar es una gran pasión.

David Caules Ticoulat

Estudiant

Pràcticament m'acabo de matricular del segon cicle d'ADE i ja estic escrivint la meva petita història. Som de Menorca i enguany tot just he acabat d'estudiar Empresariales a la Seu de la UIB a Menorca. Per continuar els meus estudis des de l'illa només podia escollir entre la UNED i la UOC.

Com que la meva mare i la meva germana estan estudiant a la UOC, jo també m'he decidit sense pensar-m'ho dues vegades...

Sort a tothom!!!

Alba Roca Plans

Estudiant

Quan vaig deixar d'estudiar Dret a la UB, ma mare em va parlar de la UOC. Me'n parlava com si parlés d'un invent revolucionari. Ha estat una mica una revolució, una nova forma d'aprendre i d'obrir-me un món de possibilitats.

M.ª Magdalena Vidal Mas

Estudiant

Conocí la UOC en el año 2001 cuando mi hijo se estaba planteando dónde realizar sus estudios, bien en la UIB o en otra universidad.

Al final se decidió por una universidad presencial, pero como la idea de la UOC me entusiasmó, realicé durante este curso 2001-2002 un curso de posgrado.

Actualmente quien está realizando un curso de posgrado en la UOC es mi hijo y yo sigo enganchada a la UOC, siendo mi tercer semestre en Empresariales.

Yolanda Arranz Donaire

Estudiant d'ADE i diplomada en Ciències Empresarials

Llegué a la UOC en octubre de 2000, matriculándome en la primera promoción de la UOC iberoamericana. Han pasado casi cinco años y espero en breve obtener mi licenciatura.

La UOC me ha permitido compatibilizar estudios y trabajo, pero, lo que es más importante, mis dos hijos pequeños han nacido mientras estudiaba y siempre me he sentido motivada y apoyada para compaginar todas estas tareas.

Patri Barbarà Ester

Estudiant

Fa pocs mesos que em vaig casar i sabeu com ho vaig fer per buscar la data? Fent una consulta a Secretaria per veure si em podien dir més o menys quan serien els exà-

mens d'aquell semestre i donar-me unes setmanes de marge per acabar els preparatius...

**Mateo González
González**
Estudiant

Conocí la UOC gracias a mi hermano, que tenía compañeros de estudio asistiendo a la universidad presencial y, a la vez, en la UOC. Tras visitar la web y acabar de convencerme, me matriculé para poder así llevar mis estudios de música junto con otra carrera, y creo que fue el mayor acierto de mi vida. No sólo estoy estudiando lo que yo quiero sin tener que renunciar a una de las dos carreras sino que estoy adquiriendo una formación adicional en las TIC que hoy en día es básica.

Por otro lado, en las primeras pruebas de validación y en la jornada de Santiago, he hecho amigos con los que me veo habitualmente y con los que comparto mis experiencias en esta universidad.

En resumen, la solución ideal para mí.

M.ª Gloria Riera Mas
Estudiant

Era allá por febrero de 2001, tenía ganas de hacer algo más, mis hijos habían levantado el vuelo y vivían a 1.200 kilómetros de nosotros, mi marido no llegaba a casa hasta tarde... el trabajo del colegio y las actividades personales no me ocupaban todo el tiempo.

Leyendo la revista de educación *Escuela Española* vi el anuncio de la UOC, llamé a Sevilla preguntando, me comentó Sergio Cancelo que mis escasos conocimientos de informática eran suficientes... (¡¡vaya encerrona, Sergio!!) Y decidí matricularme.

Cuando comencé, me di cuenta de que no tenía la más mínima idea... bajar documentos, clicar, copiar... me sonaba todo a chino... Gracias a la ayuda de mis compañeros de Psicopedagogía, a los de Informática y a mis hijos y nuera, que la tenía de "profe" *on line*, salí adelante, y ahora estoy a un semestre de licenciarme y ¡encantada con la experiencia!

Como en la televisión, se la he recomendado a varios amig@s.

En este tiempo, además de muchas PEC y exámenes presenciales, he pasado muy buenos ratos, conocido a consultores fenomenales y hecho estupendos amigos que, espero, perduren al terminar.

¡Gracias a todos!

Cristina Cortázar

Titulada

Hace cuatro años, cuando me matriculé por primera vez en la UOC, no me podía imaginar lo que significaría para mí, años después. En estos años, en los que también he pasado por momentos de fatiga (algunas asignaturas son duras, otras requieren mucho tiempo y algunas hasta las tuve que repetir), he aprendido a utilizar nuevas herramientas como Internet, he ampliado mi campo de competencias y he conocido a gente interesante con la que aún mantengo contacto virtual.

Mi familia, a la que también deberían darle un título de reconocimiento por la paciencia que han tenido, me ha apoyado en todo momento. ¡¡¡Mi marido hasta se está planteando estudiar un máster en la UOC!!!

En definitiva, esto de la UOC es un gran descubrimiento y una posibilidad para muchas personas que, como yo, sólo podemos estudiar con este método virtual.

EL MÓN

**Angelina Trilla
Sánchez**

Gestió

Jo era a Luxemburg l'any 1999, quan em vaig matricular a la UOC per estudiar Filologia Catalana i vaig anar a una primera trobada informativa a Brussel·les. Després vaig repetir el viatge cap a la capital belga moltes vegades, cada cop que tenia exàmens o proves presencials. En aquests anys d'estudis (ara he fet una pausa mentre em reinstal·lo a Barcelona) he conegut gent meravellosa, implicada en el coneixement i molt oberta cap als altres. D'entrada, he connectat de meravella amb la meva tutora (petons, Carme!) i després he passat moments preciosos compartint dubtes amb els consultors. La virtualitat és més real que mai, vull dir que la calor humana o intel·lectual arriba pel ciberespai gairebé millor que en directe. Gràcies, UOC! (Torno pel febrer)

**Francesc Vallverdú
Bayés**

Professor

Passejava per Shangai, fa uns mesos, cap a mitjans del mes de juny de 2004, amb en Francesc i en Lluís, dos companys de feina a la universitat, quan ens vam creuar amb un grup que parlava en català. La sorpresa en sentir-los ens va fer aturar i enraonar una estona. Ens explicàvem el que fèiem uns i altres per aquelles terres. La sorpresa va ser gran quan un d'ells ens diu que està estudiant Humanitats a la UOC, i fins i tot comenta que està

encantat! Sincerament he de dir que en incorporar-me a la UOC com a professor, d'això ja fa més de sis anys si no em falla la memòria, mai hauria imaginat que una situació com aquesta seria podria ser una realitat.

Francisco Gómez Benítez
Estudiant

Siempre me ha impulsado la necesidad de seguir formándome y me ha ilusionado tener una licenciatura universitaria. Cuando conocí la UOC me cuestionaba si sería capaz de estudiar en un entorno virtual, significaba cambiar totalmente el concepto de estudio que tenía hasta ahora (era un mundo desconocido). También tenía claro que con la jornada laboral que tengo era imposible estudiar en una universidad presencial.

La UOC para mí es la universidad que me está permitiendo: recuperar la vida de estudiante, cumplir mi ilusión (estoy en el ecuador de Ciencias del Trabajo), desarrollar mi capacidad de aprendizaje y seguir sorprendiéndome con el método de estudio virtual.

Gracias, UOC, y a todos los que hacen posible este proyecto.

Ana Carolina Escoto Ortiz
Estudiant de Psicologia Social

La virtualidad: posibilidad de estudios para personas del extranjero.

La UOC ha significado en mi caso particular una posibilidad de continuidad de estudios superiores, de especialización, lo cual me ha permitido participar de una educación más diversificada y permanente a lo largo de la vida, tomando en cuenta mis necesidades personales y cubriendo mis necesidades educativas que no encontraba en la oferta educativa ofrecida por las universidades presenciales de mi país de origen: Honduras.

A lo largo de estos cuatro años de estudios en esta universidad he tenido la posibilidad no sólo de participar de un proceso de aprendizaje virtual, sino me ha brindado la oportunidad de interacción con compañeros de carrera y maestros, con lo cual me ha abierto la posibilidad de un mayor grado de conocimiento derivada de la dinámica propia de la educación virtual.

María José Salguero González
Graduada

Conocí a la UOC en septiembre de 2000, cuando por motivos de trabajo me tuve que trasladar a Chile, la UOC era la única (luego descubrí que también era la mejor) opción que tenía para poder seguir estudiando desde allí.

Durante mis tres años de carrera he podido viajar, estudiando desde Chile, Madrid, Barcelona, Israel... Y siempre siguiendo vinculada a mi universidad y a mis compañeros.

Gracias a la UOC ahora soy diplomada en Ciencias Empresariales.

Me he tomado un tiempo de descanso, pero volveré, seguro que volveré...

**Jorge Antolínez
Martínez**
Estudiant

Hace ya más de seis meses que terminé un programa de posgrado en la UOC. La verdad es que era muy escéptico sobre la educación virtual. Ahora tengo otro concepto. El nivel del curso, los profesores, el excelente material de estudio que te envían, la biblioteca con enlace a bases de datos, magacines y revistas científicas que jamás pensé consultar, además de la organización del Campus Virtual. Ahora pienso continuar estudiando, el problema son los costos: yo gano pesos colombianos y la matrícula son euros.

Para la UOC sólo agradecimientos.

**María Cristina López
De la Madrid**
Estudiant

Cuando conocí a la UOC en julio de 2002, ya trabajaba en entornos virtuales de aprendizaje. Sin embargo, su estructura y metodología han sido un ejemplo para mejorar de continuo mi práctica docente en ese ámbito. He visto cómo han cambiado la plataforma y se han ido adaptando a las necesidades de los usuarios. Así que desde Jalisco, México, agradezco el interés en enriquecer la comunicación con todos nosotros y en brindarnos cada día mejores servicios y atención.

PRUDÈNCIA

Valentín Nieto Pérez
Estudiant

Feia temps que volia estudiar alguna cosa que em pogués ajudar en un futur. M'agrada la informàtica i també l'administració d'empreses, i em vaig decidir per Informàtica de Gestió. Llavors vaig començar a la UNED i, com el meu horari no m'ho permet, no podia assistir a classes entre setmana, i anava a la delegació de la UNED a Canet, i després, quan van deixar de fer Informàtica allà,

vaig anar a Cervera: feia 200 quilòmetres tots els dissabtes entre anar i tornar per anar a classe.

Finalment, la situació no es podia aguantar i em vaig mirar la UOC, i em va convèncer de seguida: aquí la teva feina durant el semestre compta i allà no, el tracte és més just i no t'ho jugues tot a una carta amb un examen.

Porto ja sis semestres a la UOC i me'n queden uns quants més, ja que la meva situació familiar i laboral no em permeten agafar molts compromisos.

I com no, estic molt content del canvi de qualitat total que m'ha donat la vida en l'aspecte acadèmic.

**Gemma Nadal
Moratonas**

Estudiant

Jo em vaig decidir tard: amb trenta anys em vaig plantejar que volia anar a la universitat, vaig fer l'examen per a majors de vint-i-cinc anys i el vaig aprovar. Així que vaig començar a l'Escola d'Empresarials de Sabadell, però ja us ho podeu imaginar: la parella, la feina i la casa..., però s'hi va sumar una cosa més, un fill, i aquí ja vaig veure que continuar estudiant era impossible, així que vaig pensar en la UOC.

I aquí em teniu fent poquetes assignatures cada trimestre però amb la mateixa il·lusió i ganes que el primer dia i convençuda que ben aviat seré diplomada.

**José María Isasi
Fernández**

Estudiant

Conocí la UOC en mayo del 2000, a través de Internet. La idea me parecía fantástica, pero no me fiaba ni un pelo, así que pedí información, me asignaron una tutora de inicio (Fuensanta Anaya, a quien tanto le debo) y estuve todo ese verano investigando en todos los estamentos oficiales la validez y legalidad del proyecto y de las titulaciones ofertadas.

En cuanto me confirmaron en el Ministerio de Educación que, a todos los efectos, era una universidad más, absolutamente legal y capacitada para otorgar títulos con plena validez, no lo dudé más, me matriculé pensando en si sería capaz de hacer la diplomatura en Empresariales, teniendo en cuenta que tenía que compaginar los estudios con el trabajo y con la familia.

Mi mujer me animó muchísimo y me facilitó el estudio, asumiendo una mayor carga de trabajo tanto en casa como con los niños.

Hoy, diez semestres después, estoy a punto de licenciarme en ADE e ITM y ya estoy pensando, teniendo en cuenta Bolonia 2010, en continuar con el doctorado.

La verdad es que la UOC me ha enganchado totalmente. El sistema es francamente bueno, he conseguido aprender muchísimo y lo que es más importante, he conseguido desarrollar una capacidad de trabajo y de organización y optimización del tiempo que ni podía imaginármelo cuando empecé.

Por otra parte, he tenido la oportunidad de conocer a muchísima gente maravillosa, profesores y alumnos, a algunos incluso en persona, que me han llevado en volandas en los momentos difíciles (que ha habido muchos), y que han conseguido emocionarme más de una vez al ver la generosidad de tanta gente que es capaz de echarte una mano y dedicarte unos minutos de un tiempo que casi nadie de los que estudiamos aquí tenemos, cuando las cosas se tuercen y la moral anda por los suelos.

A tod@s ell@s, muchísimas gracias por compartir su tiempo y su esfuerzo conmigo.

**Lucio Santana
González**
Estudiant

He terminado este semestre la carrera de ADE y la verdad, me quedo con ganas de seguir estudiando, pero tengo que intentar ahora demostrar en la vida laboral lo que he aprendido en la UOC.

Esta filosofía de estudio ha sido la mejor experiencia tecnológica que me ha pasado en la vida. ¡Muchas felicidades!

RECOMANACIÓ

Susana Ibañez
Estudiant

La UOC va ser una oportunitat per a continuar estudiant. Fa tres semestres que estic batallant amb la UOC, faig poquetes assignatures i a pas lent, però això no m'atura d'aprendre i continuar fent passos endavant.

Havia provat la presencial... però el temps anava en contra meu.

Un dia, a les classes d'anglès, vaig conèixer la Maria, ella gairebé ja estava a punt de llicenciar-se. Em va parlar tan bé del sistema, del tracte, del temari i de com de satisfeta n'estava que m'hi vaig engrescar i em vaig matricular

de Turisme. Li dono les gràcies de l'entusiasme i la confiança que va posar en mi.

**Carme Boixader
Torrescasana**
Estudiant

Suposo que tots hem passat moments bons i dolents a la UOC. Jo des del curs 2001-2002 que estic cursant la carrera de Ciències Empresarials i espero que aquest semestre sigui l'últim.

Cada vegada m'he posat el llistó més alt, per tal que la diplomatura no fos tan llarga. Però tot i així, cal dir que no és tan virtual com sembla, ja que gràcies a això he conegut molta gent, he pogut continuar els meus estudis, que em pensava que seria un somni sense complir, i he après molt i espero continuar-ho fent.

També cal dir que vaig optar per una universitat virtual perquè, a causa de la meva situació geogràfica, se'm fan una mica difícils els desplaçaments pel seu alt cost i, a més, perquè el fet d'estar treballant m'impossibilitava continuar; i d'altra banda, tot i estudiar virtualment, també he tingut dificultats de connexió, ja que en aquests moments al meu poble encara no hi ha connexió ADSL.

I finalment, espero que siguin molts més els estudiants que escullin aquesta opció, tot i que hi has de dedicar moltes de les estones de temps lliure que tens. Però és una molt bona manera d'aprofitar molt més el temps.

**Esclavi Mariño
Iglesias**

Conocí la UOC por una compañera. Las dos nos matriculamos en una licenciatura porque vimos su compatibilidad con nuestra vida privada y laboral. Para mí fue un gran descubrimiento, un nuevo sistema de estudio que funciona (aprendes), un enorme campus, organizas tú el tiempo de estudio, marcas tu ritmo de aprendizaje, en definitiva, un montón de ventajas.

IMPULSIVITAT

Anna Soliguer Guix
Estudiant

Jo era a classe de ioga i una companya em va dir que feia Psicologia a la UOC i li vaig preguntar que això què era. M'ho va explicar per sobre, però em va picar la curiositat. Vaig entrar a Internet, vaig tenir un impuls i m'hi vaig matricular, encara que jo no tenia cap intenció de

tornar a estudiar. Bé, estic finalitzant el tercer semestre de Turisme i no sé si el dia de demà em servirà per a alguna cosa tot aquest esforç i renúncia, però el dia a dia suposa un enriquiment personal molt gran, una gran satisfacció i una constant superació.

COMPANYIA

Mercedes Ruiz Casas

Estudiant

Conocí la UOC en la feria de AULA de Madrid. Estaba buscando una forma de continuar perfeccionado mi formación sin los problemas añadidos que me ocasionaba hacer compatible el trabajo de maestra, ama de casa y la universidad. Conocía la UNED pero mis breves contactos con ella me parecían muy arduos y solitarios.

Me matriculé sin saber muy bien ni en las asignaturas que me matriculaba ni la metodología que se iba a emplear. Mi experiencia ha sido gratísima, sorprendente y sobre todo tremendamente cálida. ¿Lo mejor? la cercanía de la gran mayoría del profesorado y de muchísimos compañeros. ¿Lo curioso? El “enganche” de la evaluación continua y sus muchos trabajos en grupo. Nunca imaginé que cuando estás a punto de tirar la toalla por el agotamiento del final de trimestre laboral y estudiantil... tengas unas notas y unos compañeros que te ayuden al *sprint* final, a sacar fuerzas no se sabe muy bien de dónde y que... acabes con cenas, no virtuales, tras los exámenes con compañeros de variopintos lugares de nuestra geografía.

EMOTIVITAT

Lola Bañuls Ferrer

Estudiant

Jo vaig fer el primer cicle d'Empresarials a la UNED i la veritat, és una forma d'estudiar molt més austera. Quan va néixer la meva primera filla, Andrea, m'ho vaig deixar i quan va començar l'escola (tenia tres anys), la xiqueta es quedava al menjador i vaig pensar que al migdia (treball jornada partida en una assessoria d'empreses) em quedaven una o dues hores diàries, així que vaig decidir tornar a estudiar i aquesta vegada ho vaig fer a la

UOC, perquè vaig llegir en el diari *Expansión* una publicitat i em va apetir provar-ho.

Avui estic molt contenta i orgullosa, és una forma d'estudiar molt més amena i penso que els consultors són molt més tractables que a la uned. i intenten sempre ajudar-te amb els teus dubtes, des d'ací aconsello a tothom provar-ho.

Fins aviat!

Ens veurem pel campus.

Magda Meix Boira

Estudiant

Estudiar a la UOC, un sistema quasi igual o millor que el real, amb amics, consultors i tutors, on pots, si convé, a part d'estudiar, plorar... una miqueta.

El mèrit està en el vent que t'infla les veles per tirar endavant, i aquest vent sou tots vosaltres, TOTS!!!

**Rosa Serrano
Centelles**

Tutora

Sóc tutora de la UOC a Humanitats des del 1997. He viscut amb alguns alumnes els seus patiments per les noves tecnologies, pel poc temps d'estudi que tenien, per la tria d'assignatures, pels canvis de plans d'estudi... i finalment els he vistos amb la titulació a les mans. Quina joia!

**Angels Fusté
Gamisans**

Estudiant

Vaig començar a estudiar Humanitats el setembre del 1998. He anat superant crèdits i assignatures de mica en mica i he passat pel pla vell i pel nou. De fet, m'ho he pres com un divertiment perquè no sempre és fàcil combinar feina i estudis i, d'altra banda, jo ja tenia una llicenciatura prèvia de Periodisme. Tanmateix, gairebé sense adonar-me'n, ara estic a punt d'acabar la meva segona carrera (amb una mica de sort, ho faré el semestre vinent). Aquests set anys han passat volant, tot i que si miro enrere m'adono de com m'ha canviat la vida en tot aquest temps: m'he casat, he tingut una filla... i tot això, sempre amb els apunts de la UOC voltant per casa... Hi ha hagut moments per a tot: de descoratge, d'avorriment, d'il·lusió, d'estrès, d'esforç... El balanç, però, és altament positiu. Tornaria a començar amb els ulls clucs.

CALIU

Maria Loreto Meix Boira
Gestió

M'apunto a la idea d'expressar les nostres vivències a la UOC. Primerament he de dir que les màquines en general no m'entusiasmen, però el meu lloc de residència va ser un factor de primer ordre a l'hora d'apuntar-me a l'aventura de ser una estudiant més de la UOC.

De fet, hi vaig creure des del moment en què pels mitjans de comunicació en vaig sentir parlar. Penso que té molt de futur una aventura com la nostra i que es pot estendre entre els estudiants de secundària. Crec, sincerament, que amb el temps pot aparèixer una comunitat d'estudiants a altres nivells i no solament en l'àmbit universitari.

Des del 2002 ja no estic estudiant a la UOC però m'hi sento com a casa.

A qui tingui algun dubte, només li puc dir que ho provi i s'apunti a estudiar a la UOC!

Carme Fradera Bosch
Estudiant

Sortosament vaig començar el camí virtual allà l'any 1999 i encara hi sóc, evidentment com a estudiant. Espero acabar els estudis però no desvincular-me mai de la comunitat UOC. He de dir que vaig començar amb molta embranzida i que he pogut fer el camí a poc a poc i gaudir dels coneixements i dels altres estudiants, i sobretot vull destacar el paper dels consultors. Al principi em trobava a les aules amb poques persones i al cap dels anys, la UOC ha sofert, des del meu punt de vista, una allau tant de nous estudis com d'un munt d'estudiants. Potser sí que el caliu era diferent...

CONVICCIÓ

Ángeles Rodríguez Barrios
Estudiant de Documentació

Un buen sistema de enseñanza. Oí hablar de la UOC, pues casi a sus comienzos, pero no fue hasta el segundo semestre del 2003 cuando me matriculé en Documentación, que era mi "asignatura pendiente", y la verdad es que no me arrepiento. Tiene muchas ventajas y sobre todo un buen sistema de enseñanza, estoy aprendiendo mucho por eso, siempre que puedo la recomiendo y de

hecho, gracias a mí, varios compañeros míos se han convertido en estudiantes de la UOC.

**Elisabeth Arévalo
García**
Estudiant

Conocí la UOC estando en Alemania y me pareció la opción ideal para compatibilizar mi trabajo allí con mis estudios en España.

Realicé un curso de posgrado, conocí a gente estu-penda y algunos aún nos reunimos de vez en cuando en Barcelona.

La calidad de la enseñanza impartida en esta universi-dad me parece insuperable; los métodos son muy apro-piados y los profesores aportan una experiencia interesante. Recomiendo esta opción a todos aquellos que tengan problemas de tiempo o poca flexibilidad, pero que quieran seguir formándose como profesionales y, también, como personas.

PASSIÓ

Joan Catalan i Aguilar
UOQUI
Graduat

Quan vaig acabar el COU no vaig poder continuar els estudis universitaris per certs problemes personals i em vaig posar a treballar. L'any 1996 vaig descobrir la UOC, era la meva oportunitat de demostrar-me que ho podia fer; vaig fer la sol·licitud d'accés i la UOC em va denegar l'entrada. Vaig tornar a provar al 1997 i aquest cop sí que vaig poder matricular-me de Ciències Empresarials. Era un nou món, ple de dificultats (connexió, PAC, materials, manca d'hores, la feina, etc.), però vam arribar al final i em vaig graduar al 2002.

Vull fer constar que no ho hauria aconseguit mai sense la meva tutora, l'Esther Subirà, qui creia en mi més que jo mateix, sense els meus companys d'inici (encara quedem per sopar de tant en tant) amb els que compartia penes i alegries, sense la UOC, que va posar els mitjans i el mètode i va donar l'oportunitat d'estudiar a algú que no hauria pogut anar mai a una universitat presencial, ni sense la meva família, que em va donar totes les facilitats per poder-ho fer.

La UOC em va aportar un parell de coses clau, a part de les acadèmiques, la confiança en mi mateix i la passió per l'estudi, que continuo practicant regularment amb tot tipus de cursos. No sóc el mateix que es va matricular

Granotari 1

al 1997. Per això, com que crec que estic en deute, m'agrada col·laborar amb aquesta Universitat Oberta en tot el que puc... una altra forma de no perdre el contacte amb tots vosaltres.

En resum, la UOC m'ha donat grans amics, m'ha donat formació acadèmica, m'ha donat una professió i m'ha ajudat en la formació com a persona; crec que l'objectiu està plenament assolit.

Molts ànims a tots els que comenceu, als que esteu a mitges, als que ja acabeu i als que ja sou graduats/ades, perquè això vostre/nostre no ha fet més que començar...

Pilar Arbonès Arbonès

Estudiant d'ETIS

Sóc mestra i des de feia temps volia estudiar una altra cosa, per *disfrutar*, posar-me algun repte i estar al dia. Havia estat mirant la possibilitat de la UNED o tornar-me a matricular en cursos normals universitaris però era complicat fer-ho tot, la feina, la família i els estudis. Vaig descobrir la UOC mitjançant un company de feina i se'm va obrir un món nou. Ara treballo, estic per la família i *disfruto* estudiant al meu ritme un tema que feia temps que m'apassionava... la informàtica.

SORPRESA

Margalida Gili Alou

Estudiant

Fa uns quants semestres i amb un poc de por vaig començar l'aventura UOC. Em semblava, i encara m'ho sembla, una aventura màgica. O no és màgia això de la Xarxa. Per a la meva sorpresa, em va anar molt bé, mai de la vida havia estat tan bona estudiant, es veu que la manera d'aprendre a la UOC connecta amb el meu estil d'aprenentatge. Ha estat sempre molt enriquidor i m'ha fet créixer com a persona. Gràcies a tots els que ho feu possible cada dia.

Jordi Pérez Muñoz

Estudiant

Mi primera incursión en la Oberta fue en el año 1999 (creo) como invitado. Mi primera sorpresa, el precio, pero sobre todo la duda del sistema de enseñanza y la velocidad de la Red. Terminé por matricularme en el 2003.

VITALITAT

Agnes Vila Catalán
Graduada

Fa quatre anys, em semblava que era una dona “gran” i ara em recordo i em sento tan jove!

Quan vaig acabar Magisteri (fa mil anys) volia seguir estudiant, la música em semblava que havia de ser el meu camí... però la feina, els fills i potser una vocació equivocada, van acabar per omplir-me totes i cadascuna de les hores.

Quan el petit tenia quatre anys, em vaig començar a adonar que començava a tenir temps, podia llegir novel·les, brodar, muntar una petita coral..., i amb el temps, les ganes... Quan vaig conèixer la UOC, se'm van obrir totes les portes: podia seguir estudiant sense deixar de treballar o atendre els fills com es mereixien, seguir amb la coral, muntar exposicions i saraus a l'escola i dedicar-me una estoneta cada dia per a mi... un gran descobriment!

Però no tot són flors i violes. Al principi era massa exigent amb mi mateixa, si no treia una A en les activitats em sentia malament, l'*agobio* dels exàmens, ja que buscava les matrícules d'honor per demostrar a casa que no perdia el temps! Per sort, últimament s'havien suavitzat amb l'invent de l'avaluació contínua i ja no em calia demostrar res a ningú... Després, la malaltia del meu fill... alts i baixos, que amb UOC o sense m'haurien fet mal de totes formes...

Però hi havia els premis a la creació virtual, els fòrums, els debats, els companys i les companyes animant, compartint... quanta vida!!

Gràcies a la UOC, ara tinc uns nous estudis, nous amics, no estic mai sola i gaudeixo amb les noves tecnologies... I si tot va bé, penso seguir amb el doctorat, trigui el que trigui, perquè em representa seguir “connectada” amb la vida.

**Xavier Garí de
Barbara**
Estudiant

En 1994 yo estaba finalizando mi carrera universitaria en una universidad presencial de Barcelona; gozaba con el estudio, y deseaba seguir ampliando y complementando mi formación superior en adelante. Entonces descubrí la UOC. Mi padre comenzó a trabajar para ella desde aquel curso inicial 1994-1995 en los cursos de acceso y también en numerosos talleres sobre

técnicas de estudio y preparación de exámenes. Internet llegó a casa con la UOC, y juntos fuimos descubriendo el mundo de la virtualidad y el correo electrónico. Yo ya era consciente de que se trataba de un cambio profundo, tanto como cuando debió llegar el teléfono a casa de mis abuelos, o la televisión a casa de mis padres. Con la UOC descubrimos juntos la revolución de nuestros días, la de las tecnologías de la información y la comunicación, y aprendimos la dinámica del Campus Virtual: cómo enviar correos electrónicos, hacer adjunciones, entender las funciones de los tableros, foros, buzones, relacionarnos desde la virtualidad, etc., todo un mundo por descubrir.

Al comenzar yo mi etapa laboral, se me hacía más difícil continuar con mis estudios presenciales de tercer ciclo; si bien conseguí finalizar estudios de posgrado y comenzar con mi doctorado, estaba decidido a continuar mis estudios en la UOC un día u otro. Este año he comenzado, con gran ilusión, el Máster Internacional en Resolución de Conflictos, que hacía tiempo que quería estudiar, como complemento a mi formación y dedicación a la cultura de la paz, y está siendo una experiencia sumamente positiva, edificante y enriquecedora; no tenía otra opción si quería continuar trabajando y formándome.

Por otra parte, como profesor de Ciencias Sociales es fundamental la formación continuada, y en este sentido la UOC me ofrece tres titulaciones que son muy atractivas para mí y complementarias para mi trabajo: Psicología, Derecho y Ciencias Políticas. Mi experiencia está siendo hoy muy positiva, porque con el sistema virtual potencio al máximo mi tiempo disponible al estudio durante el día o la noche, festivos y vacaciones y días de trabajo; el sistema de estudio se adapta a la perfección a mis obligaciones laborales y familiares, y disfruto del estudio y el aprendizaje de una manera intensa y diferente a la presencial. Se trata, sin duda, de un modelo de aprendizaje totalmente adaptado a mis necesidades, y manteniendo un nivel de exigencia elevado.

Espero y deseo que mi vinculación como estudiante de la UOC siga con nuevas formas. Tengo con la UOC un trozo importante de mi memoria familiar y también de mi formación, y cómo no, de mis ilusiones futuras.

TEMOR

**Martín Navarro
Herrera**
Estudiant

Si hace cinco años me hubieran hablado de cumplir mi sueño de terminar la carrera de Derecho en una universidad a través de INTERNET, compatibilizándolo con mi trabajo, y desde mi domicilio, aún estaría resonando mi carcajada; algunas veces me cuesta trabajo creer que va a ser verdad que voy a completar mi formación; y me asusta pensar que pueda haber razones ajenas que me lo impidan.

Me he habituado tanto a este ritmo de estudio que algunas veces me da por pensar que el proyecto UOC, en su división iberoamericana, el que está financiado por Planeta, no fuese rentable económicamente y pensarán sus responsables que no merece la pena seguir adelante, porque no existiese viabilidad económica o por cualquier otra causa; y esto me asusta, porque tendría que volver a empezar de nuevo en otra universidad, convalidar y olvidarme de un sistema de evaluación continua que tan buenos resultados me ha dado; de verdad, deseo que este proyecto se haga imperecedero en el tiempo

DECISIÓ

Jaume Biosca Freixa
Estudiant

Fa anys vaig estudiar Empresarials a la UAB, i no ho vaig acabar. Aleshores, al cap d'un temps treballant, vaig veure que havia d'acabar la carrera, i aquí estic!

Manuela Asto Roldán
Estudiant

Me casé y tuve dos niñas. Ahora ya están entrando en la adolescencia, todo el día estudian y yo sola en casa con mi esposo..., así que pensé "un día se harán mayores y se marcharán de casa", y entonces decidí continuar estudiando y realizarme como persona. Ahora estoy en la UOC, estoy muy contenta y me agrada el método de estudio, es cuando más estoy aprendiendo en mi vida.

**Enrique González
Cortina**
Estudiant de Ciències
Empresarials

Yo llevo poco tiempo en la UOC, con éste es el segundo semestre, pero sabía de su existencia porque un familiar mío ya estuvo matriculado en el año 1995. Para mí ha sido un descubrimiento agradable, que me ha

puesto las pilas y me ha sacado de la rutina y la monotonía en la que vivía, y ante todo he podido engancharme al mundo actual de las nuevas tecnologías. Estoy haciendo Empresariales, y espero terminarla, y disfrutando mucho sobre todo con las asignaturas de Economía. Un saludo para todos.

ENTUSIASME

**Rosa Maria Pijuan
Sirvent**
Estudiant

Va ser l'any 2000; els meus fills ja eren una mica grans i a mi sempre m'havia quedat el desig de seguir estudiant. Quan vaig llegir el pla d'estudis d'Humanitats, segon cicle, em vaig engrescar del tot, i en això ja porto cinc semestres, treballant, amb nens, etc. No és fàcil, però sí que compensa al màxim.

**Maria Cirera
Plancheria**
Estudiant

Vaig pensar d'estudiar a la UOC després d'acabar els meus estudis d'ADE. Vaig adonar-me que necessitava continuar sent alumna durant uns quants anys més.

DIFICULTATS

**Meritxell Pujagut
Grau**
Antiga alumna de Dret

El meu inici a la UOC no podia ser pitjor. El mateix dia que vaig quedar amb la meva tutora, Sra. Teresa Padrós, a les 16.00 hores del dia 30 de juny de 1998, cap a les 12.00 del mateix dia, em deien a l'hospital on treballa que el meu pare tenia càncer d'estómac i que probablement no se'n sortiria. Quan la Teresa em va aconsellar que, ja que treballava, em matriculés de dues assignatures i jo vaig optar per les sis, em va mirar com dient "aquesta està bojal!", però dins meu només pensava "sí el pare se'n surt, amb la il·lusió que li fa que sigui llicenciada en Dret, doncs, fantàstic, i si no se'n surt, necessito temps per pensar en una altra cosa...". Bé, em vaig matricular de les sis assignatures i el meu pare se'n va sortir: li varen extirpar dues tercers parts de l'estómac i un ronyó (tenia dos càncers diferents). Quan ja començava a aixecar el cap, a la

mare, al novembre del 1998, li diagnosticuen el càncer de mama més maligne que hi ha. Jo només tenia una consigna: treballar, portar als metges als meus pares i estudiar Dret com una boja... Tant i tant m'hi vaig esforçar que ho vaig aprovar tot, però hi va haver un problema: em vaig oblidar de menjar i al gener del 1999 em diagnosticaven una anorèxia de la qual no em vaig recuperar fins al 2000. La meua consigna continuava sent: estudiar, treballar i estar pels pares. Bé, el primer semestre del 1999 i l'any 2000 no els tinc en compte perquè jo i ells estàvem malalts, però vaig continuar i en quatre anys em vaig treure la llicenciatura de Dret. En l'actualitat els meus pares estan lliures del càncer (al meu pare li varen donar l'alta l'any passat i la meua mare ha de continuar amb les mamografies perquè és el que està establert pels metges) i jo m'he recuperat de la meua anorèxia. Al juny del 2003 vaig acabar la llicenciatura de Dret i al setembre els meus pares varen celebrar-ho amb mi a l'acte que va tenir lloc a Sabadell, del qual m'agradaria enviar-vos una fotografia.

Així que ja sóc llicenciada en Dret i ara, després d'un any de descans, preparo les oposicions per a fiscal de l'Estat, que és el que he volgut ser tota la meua vida.

Res més. Aquesta és la meua història a la UOC, que va començar molt malament i finalment ha acabat molt bé, i jo, feliç de poder tenir els meus pares al meu costat. Gràcies a tots!

**Jesús Quintana
Fernández**
>25, GMMD

Pos yo llegué... a finales de abril de 2001, aún tenía veintitrés años, el >25 estaba en el Campus, y estudiábamos Ciencias Sociales y Ciencias de la Observación (una mezcla de Ciencias Naturales, Física y Química).

En el tema académico, la UOC me lo ha dado todo. Es una buena opción para los que como yo, queremos estudiar y trabajar. Por eso, como es una buena idea, algunos seguimos luchando para que funcione mejor.

Justo Figueroa Pastor
Estudiant

Conocí la UOC a través de mis antiguos compañeros de la Escuela de Graduados Sociales de Valencia, pero en el momento en el que me propusieron iniciar los estudios de segundo ciclo no era un buen momento laboral para mí.

Dos años después, en abril de 2003, sufrí un accidente de tráfico (yendo en moto, un coche se me llevó por delante), como quedé bastante mal y me encontré

con muchas horas de rehabilitación, pero también en casa, decidí matricularme. En esta situación tan particular, estudiar en la UOC fue abrir una ventana a muchas cosas, pero también compensar el enorme esfuerzo físico de la rehabilitación.

Ahora curso mi tercer semestre, y si todo va bien, espero acabar el semestre que viene.

Un saludo.

**Maria Neus Falsina
Rojas**
Gestió

Jo vaig començar el març del 1998. Primer vaig fer Empresarials i ara em queden dos semestres per acabar ADE. Al llarg d'aquests anys, m'han passat moltes coses bones i alguna de dolenta.

Ara puc dir que haver estudiat m'ha comportat un fort sacrifici per a mi i el meu fill, però a canvi he obtingut una estabilitat, coneixements i probablement el més important, sentir-me capaç de lluitar pel que faci falta.

IMPACIÈNCIA

Montse Camps Font
Gestió

Volia continuar els meus estudis i les universitats presencials no m'oferien el que necessitava: horaris adaptats a les persones amb horaris laborals força ajustats.

Algú em va parlar de la UOC i vaig anar a veure què m'oferien. Recordo que fins que em van dir que m'acceptaven van ser uns dies difícils.

FELICITAT

Antoni Alamany Soler
Estudiant d'Humanitats

L'any 1956, amb catorze anys i acabada la primera revàlida, havia d'escollir entre fer lletres o ciències a cinquè de batxillerat. El meu pare m'ho va preguntar i vaig escollir lletres. Em va dir que amb lletres no em guanyaria la vida i em va matricular a ciències. En aquells temps i amb catorze anys, no es podia discutir gaire les decisions paternes. Un cop acabat el batxillerat, vaig escollir la branca de Química i uns anys més tard, vaig acabar els

estudis amb alguna altra especialització de la branca de ciències (Micobiologia i Fermentacions).

Al llarg de la meua vida professional, a poc a poc, però cada cop més, he anat decantant-me cap a càrrecs propers a les lletres (la vocació sempre és a dins teu). Avui i gràcies a la UOC, on estic cursant la llicenciatura d'Humanitats, estic immers en un viatge que em permetrà aconseguir aquella llunyana fita dels catorze anys. Vaig començar l'any 1998 als cinquanta-cinc anys, i avui, ja amb seixanta-dos, he depassat els 160 crèdits, més de la meitat del camí. Per a mi la UOC m'ha ajudat a omplir una mica més el got de totes aquelles coses que al llarg de la vida t'ajuden a ser feliç.

Si no passa res, he calculat que amb l'ajut d'una ja cada cop més propera jubilació, l'any 2009 hauré acabat els estudis.

M'agradaria molt que el meu pare hi hagués set present. A ell també l'hi hauria agradat.

AUTOAFIRMACIÓ

Mone Boguñá Fisas

Estudiant

Avui m'he despertat amb ganes de xerrera.

Em dic Montse però a casa em diuen Mone, i m'he estimat més fer servir aquest diminutiu donada la quantitat de Montses que hi ha per aquests indrets...

Vaig néixer a Valladolid, de casualitat, ja que els meus pares, sent catalans, van viure a diferents indrets. Som vuit germans: dues canàries, tres catalans i tres de Valladolid. Vàrem tornar a Barcelona quan jo tenia cinc anys i fins al 1979 vaig viure allà.

Estic casada de moment (fa vint-i-cinc anys) i tenim tres fills, de vint-i-cinc (els va fer ahir), vint-i-dos i vint anys. Visc a Terrassa (de moment) també des de fa vint-i-sis anys.

Al 1972 vaig començar Periodisme a la UAB, però el fet del franquisme em va fer perdre les ganes, no sense haver *disfrutat* un any de la gespa del campus, els cafè-fòrums que ens muntàvem al bar i de les proves esportives que ens oferien els "grisos". L'any següent vaig començar Econòmiques a la Central, però a part dels grisos, una constant en la vida de tot estudiant de pro, ho vaig trobar bastant avorrit, més quan ho compartia amb una feina d'auxiliar administrativa en un banc.

És per això, i per influència d'una amiga que estudiava Infermeria i del Dr. Gannon (una sèrie de televisió), que em vaig decidir a provar sort amb el món dels hospitals.

Vaig estudiar Infermeria a l'Hospital del Mar, i per veure si trobava feina, compatible amb els estudis i les pràctiques, vaig estudiar Secretaria Mèdica. Però quan estudiava segon, vaig pensar: "millor proves si t'agrada de veritat això dels hospitals", i vaig buscar feina d'auxiliar d'infermeria, i després d'escampar currículums, vaig trobar-la a Mútua de Terrassa en el torn de nit.

A Mútua em vaig quedar dotze anys, ja que en finalitzar els estudis em van oferir una plaça d'infermera de nit a Intensus.

Tanmateix, vaig trobar, o em va trobar, el meu home. Un cirurgià que no s'assemblava al Dr. Gannon sinó que el millorava. *Morenazo* de Jaén i que amb pijama verd estava "*para comérselo*".

Quan vaig fer els trenta, i els meus fills eren petits, vaig pensar que havia de canviar de feina per evitar les guàrdies de dies festius i poder *disfrutar* més d'ells. I aprofitant la meva formació caòtica, em vaig passar al món de la gestió sanitària.

Em vaig acomiadar de Mútua i vaig fer una diplomatura d'un any a Esade en Gestió Hospitalària, i un altre cop a buscar feina. La vaig trobar a l'Hospitalet a l'Hospital de la Creu Roja, on estic com a responsable dels subministraments (compres) des d'aleshores.

Des de fa quatre anys, el meu hospital es va unir a un altre (Dos de Maig) i hem anat creixent amb quatre ABS (centres d'atenció primària), un centre sociosanitari i una residència, i ara mateix sóc responsable del departament que dona servei logístic a tots ells.

La psicologia sempre m'ha agradat, i m'he format en àrees específiques per a les meves feines: d'infermeria, maneig de l'estrès, formació a grups (diabètics), habilitats empàtiques...; per a l'àrea de compres, comunicació persuasiva, tècniques d'anàlisi transaccional, PNL, negociació...

Aquests setze anys al món de la gestió, i més aquests quatre últims, m'han fet veure la necessitat de cuidar-se un mateix i la poca cultura que tenim els "executius" que no disposem de formació específica ni d'eines per afrontar els canvis ni la pressió, i crec que he vist el meu futur.

Quan sigui gran, d'aquí quatre anys (si és possible i si no, seran més) vull, aprofitant la meva experiència en la jungla, dedicar-me al *coaching* d'executius (entrenadora

de persones que estan sotmeses a grans tensions i que no se n'adonen fins que peten).

M'ha sortit quasi un llibre.

Gràcies per escoltar-me, ja us havia avisat que m'he aixecat xerraire.

Ricard Làzaro Medina

Gestió

Em vaig matricular a la UOC l'estiu del 1997 i estudiant al meu aire, compaginant-ho amb el treball i amb una altra carrera presencial, he acabat el juny del 2004.

Estic molt content d'haver estudiat a la UOC, m'han posat al dia de tot, més encara tractant-se de la carrera d'Humanitats, que també recomano vivament, on es fa una mica de tot. Els professors, tots molt bé, molts d'ells dels millors de Catalunya en la seva especialitat, i n'he tingut també d'estrangers.

De jove vaig estudiar Ciències Químiques a la UB, però ho vaig haver de deixar a mig fer tercer de carrera. Curiosament, les lletres s'han adaptat més a les noves tecnologies de comunicació que no pas les ciències. I també va molt bé tenir estudis dels dos camps, per tenir una visió més global i equilibrada.

Jo també m'uneixo a les felicitacions pels deu anys de la UOC, i espero que ens puguem veure pel vint-i-cinquè aniversari i per molts de nosaltres potser també per les noces d'or del cinquantè!

Isabel María Llanos López

Estudiant

Sólo puedo estar agradecida a quien me habló por primera vez de la UOC y de su sistema de enseñanza. Este será mi sexto (y espero que último) semestre. Si no hubiese conocido esta posibilidad de estudio, probablemente hubiese acabado desistiendo (estaba matriculada en otro centro). Aún exigiendo mucha dedicación, considero que con la evaluación continuada los conocimientos quedan más asentados y, sobre todo, que a la hora de compatibilizar la vida profesional y personal es todo mucho más fácil, no te juegas todo el esfuerzo a una carta en un examen.

También he de hacer referencia a las grandes personas que pueblan esta web, tanto alumnos como profesores (estos últimos con una gran implicación en las particulares circunstancias de cada uno). He hecho valiosas y sinceras amistades, y ese ha sido el mejor regalo que he podido llevarme. También la confianza en mi misma

que me ha devuelto el ir consiguiendo pequeños logros transformados en resultados académicos.

Sinceramente, gracias.

Conxita Seuba Casas

Estudiant

Sempre m'havia agradat estudiar, se'm donava bé però les circumstàncies no acompanyaven. Així que quan la UOC va iniciar Turisme, tot i estar molt temptada pel Dret, no ho vaig dubtar. Des de juliol-setembre de 2002 sóc una "uoqui" i n'estic molt orgullosa, he millorat l'autoestima i he tingut la sort de coincidir amb gent molt maca: companys, consultors, tutora i directora. Em sento acompanyada sempre que vull i el temps que li dedico és útil, profitós. El que he après ho he pogut portar a la pràctica, amb èxit. Ara inicio una nova etapa en la meua vida i torno a reemprendre els estudis amb il·lusió i ganes. Gràcies a tots els que feu possible la UOC: els de dalt, els de baix, els del mig, i molt especialment a tota la gent de Turisme.

A tots: felix desè aniversari!

**María Jiménez
Cazorla**

Estudiant

Bé, jo vaig decidir estudiar a la UOC per demostrar-me a mi mateixa que podia fer alguna cosa més que cuidar de la meua família i treballar dintre i fora de casa.

He donat prioritat a alguns aspectes importants per a la meua vida, com ara estudiar a la UOC, m'he adonat que estava realment rovellada i ara, a poc a poc, vaig desrovellant-me.

Tot i així, continuo dedicant-me alegrement, juntament amb el meu marit, a cuidar de la meua casa i família.

INTEMPORALITAT

**M. Teresa Canal
Baulenas**

Estudiant

Tinc cinquanta-cinc anys. Vaig començar Psicologia cap als anys setanta, però era un rotllo, havies de fer dos anys de comuns de Filosofia i Lletres, i fins a tercer curs no feies res de Psicologia. Ho vaig deixar, però sempre em va quedar el cuquet, i quan vaig descobrir la UOC, m'hi vaig llençar i aquí estic, no sé si ho acabaré mai, però per mi és una gran experiència. Una curiositat: en aquesta

casa de l'avinguda del Tibidabo, seu de la UOC, hi vaig viure tres anys, quan era un internat de religiosos.

Anna López Gómez

Estudiant

Jo vaig decantar-me per fer l'ETIG per la UOC pel mateix que un bon grapat dels meus companys, per la facilitat de poder compaginar el treball i la carrera.

Si he de dir la veritat, no sé quants semestres fa que estic a la UOC, però la relació amb tothom és molt bona i la veritat és que no hi ha molta diferència amb la presencial.

Jo ho recomanaria a tothom, i espero que la UOC, a més del referent que és com a universitat a distància, pugui celebrar els cent anys.

Climent Vilella

Capallera

Estudiant

L'empresa em prejubila i decideixo estudiar. Ho faig a la UOC perquè resumeix la meva afecció a la lectura i a la informàtica. Però com que no hi ha estudis d'Història de l'Art, he de fer Humanitats.

I n'estic molt content.

Després de treballar-hi més de trenta-vuit anys, l'empresa va decidir que ja no em necessitava, que ja em podia quedar a casa. I m'hi vaig quedar. I em vaig trobar enganxat als llibres i a la pantalla de l'ordinador. Se'm va ocórrer que una manera d'aprofitar les dues dèries i, al mateix temps, fer-me passar les ganes d'estudiar que sempre havia tingut i mai havia complert, podria ser la UOC. I no m'ha fallat, però tot i que faig Humanitats, espero que algun dia, si no se m'acaben els torrons, podré fer-hi la llicenciatura d'Història de l'Art, que és el que més m'interessa.

Fran

Estudiant

Esto de la UOC es uno de los mejores inventos para todas las personas que no pudimos finalizar nuestros estudios universitarios cuando éramos "jóvenes".

Si todo va como tengo previsto, el próximo semestre finalizaré la carrera, pero espero poder seguir en contacto con la UOC y con los muchos amigos que he hecho en estos años.

PER MOLTS ANYS

Montserrat Armadans
Fontcuberta
Graduada

Any 2001. Comença l'aventura.

5 de juny del 2001. Cap al Centre de Suport de Sabadell per matricular-me amb el cap ple d'interrogants: llicenciatura de segon cicle acabada de crear (?), universitat virtual (?).

Algú em deia "Benvinguda al Campus Virtual" cada vegada que hi entrava.

Després d'això, tots sabeu què em vaig trobar: trobades d'inici, de síntesi, tutor, consultors, estudiants, bataletes informàtiques i amb Internet, assignatures per no adormir-s'hi, les PAC amb els seus terminis fins a les dotze de la nit, feina i més feina, estudiar i aprendre.

Any 2004. Pensaments anant cap a Bellaterra a fer les proves de validació: "Va, va! Ja es veu el final. És possible! Sí, sí... i quina calor aquest final de juny!".

Breus i concises paraules del rector a l'acte de graduació. Disteses converses entre companys, avui, no virtuals.

Ara, quan entro a la UOC, em diuen: "Benvinguda al Club de Graduats i Amics de la UOC".

Jo hi afegeixo: "Per molts anys!!!!"

Índex

Presentació	3
ELS INICIS	5
L'ATZAR	20
RECORDS	21
ESFORÇ	23
HUMOR	23
REINCIDÈNCIA	25
ADDICCIÓ	30
SATISFACCIÓ	31
SACRIFICI	32
EROTISME	36
CURIOSITAT	36
COMPLAENÇA	38
VIRTUALITAT	40
AGRAÏMENT	41
DINAMISME	44
SUPPORT	44
VALENTIA	46
NOSTÀLGIA	47
PERSEVERANÇA	47
REALITZACIÓ	50
ORGULL	55
INSPIRACIÓ	56
CONVENCIMENT	56
EXPERIÈNCIA	57
AUDÀCIA	61
INICIATIVA	62
AMISTAT	62
RÀBIA	64
IL·LUSIÓ	66
SOLIDARITAT	70
SENTIMENTS	71
LLENGÜES	72
OMNIPRESÈNCIA	73
IDENTIFICACIÓ	74
LA FAMÍLIA	75
EL MÓN	79

Testimonis de UOQUIS

PRUDÈNCIA	81
RECOMANACIÓ	83
IMPULSIVITAT	84
COMPANYIA	85
EMOTIVITAT	85
CALIU	87
CONVICCIÓ	87
PASSIÓ	88
SORPRESA	89
VITALITAT	90
TEMOR	92
DECISIÓ	92
ENTUSIASME	93
DIFICULTATS	93
IMPACIÈNCIA	95
FELICITAT	95
AUTOAFIRMACIÓ	96
INTEMPORALITAT	99
PER MOLTS ANYS	101

Índex d'autors

Abengoechea Beisti, Santiago	47
Actis-Dato Martínez, Raquel Alicia	43
Aguilera Luque, José Manuel	72
Agustin Lopez, Andreu	68
Aiximeno Chinchilla, Josep M.	49
Alamany Soler, Antoni	95
Álvarez Montes, Margarita	43
Álvarez-Ossorio F., Carlos	55
Amat Castells, Vanesa	62
Antolínez Martínez, Jorge	81
Arbonès Arbonès, Pilar	89
Arévalo García, Elisabeth	88
Aris Redó, Núria	16
Armadans Fontcuberta, Montserrat	101
Armengol Coscollola, Dolors	52
Arranz Donaire, Yolanda	77
Asef Rujana, Alicia	62
Asto Roldán, Manuela	92
Avila Cabrito, Albert	75
Ayats Molist, Anton	41
Baches Noriego, María Pilar	76
Bañuelos Madera, M. Carmen	54
Bañuls Ferrer, Lola	85
Barbarà Ester, Patri	45
Barbarà Ester, Patri	77
Benavent i Vallès, Alfred	13
Benito Peregrina, Alberto	37
Biosca Freixa, Jaume	92
Boguñá Fisas, Mone	96
Boixader Torrescasana, Carme	84
Bronet, Jorge	38
Burgos Vena, Yolanda	66
Calm Masó, Josep	49
Calvo Muñoz, Carlos	72
Camps Font, Montse	95
Canal Baulenas, M. Teresa	99
Cancelo Lobo, Sergio	57
Cano Santos, Marià	74
Caparó Pujol, Montserrat	19
Capellà, Sònia	20
Carbonell, Jaume	23
Casademont Colomer, Mercè	67

Testimonis de UOQUIS

Castro Castro, Dolors	31
Catalan i Aguilar, Joan	88
Caules Ticoulat, David	77
Cayuela Nieto, Bernabè	21
Ceballos Fernández, Diana Gloria	45
Cirera Plancheria, Maria	93
Cortázar, Cristina	79
Costa, Júlia	21
Damas Casadevall, Alexandra	51
de Toca de Ciurana, Joaquim	15
Domingo Vaquero, Joaquín	43
Escoto Ortiz, Ana Carolina	80
Esteban Soravilla, Luis	9
Eyre Lorenzo, Jorge	26
Falcón Magaña, César	62
Falsina Rojas, Maria Neus	95
Farró Valcárcel, Montserrat	68
Fernandez Matalí, Ester	12
Ferré Gorriz, Jordi	51
Ferrerres Meseguer, Joan Antoni	44
Figueroa Pastor, Justo	94
Finch Salamanca, Joana	50
Foces Morán, José María	43
Fradera Bosch, Carme	87
Fran	35
Fran	100
Fuentes Agustí, Marta	5
Fuertes Nieto, Núria	56
Fusté Gamisans, Àngels	86
Gallart Fornós, Joan	33
García Rodríguez, Asun	63
García Roig, Marta	44
Garí de Barbara, Xavier	90
Getino De La Mano, Roberto	50
Gili Alou, Margalida	89
Gloria González, Rosa	58
Gómez Benítez, Francisco	80
Gonzalez Espinar, Jordi	33
González Cortina, Enrique	92
González Espina, Teresa	53
González González, Mateo	78
Gosens Martínez, Rebeca	54
Gras Samitier, Gemma	41
Grau Grau, Glòria	35
Grau Valldosera, Josep	71

Granotari 1

Hernández Gomariz, Antonio	55
Ibañez, Susana	83
Iglesias Rato, Pin	42
Illana Viñet, Miquel Àngel	28
Isasi Fernández, José María	82
Jaumot Pascual, Núria	70
Javierre Servet, Daniel	23
Jimenez Torres, Sergi	33
Jiménez Cazorla, María	99
Jiménez Leseduarte, Àngel	25
Jiménez Vizuete, Raúl	55
José Carlos	37
Jover Mallo, Nuri	42
Juan Gómez, José	47
Lara González, Marcos	46
Làzaro Medina, Ricard	98
Llanos López, Isabel María	98
Llavero Subirats, Sabina	67
Lopez Sauce, Ramon	35
López De la Madrid, María Cristina	81
López Gómez, Anna	100
López Martínez, M. ^a Belén	70
Lorenzo Bernabé, Patro	52
Magaz Marcos, M. ^a José	76
Marcos Espinosa, José María	32
Mariño Iglesias, Esclavi	84
Marlés Sánchez, M. Pilar	64
Martín Zamora, Teresa	70
Martínez Puentes, Yolanda	62
Mata Padros, M. Mercè	16
Mayor Civit, Maria Asuncion	32
Meix Boira, Magda	86
Meix Boira, María Loreto	87
Mejía Calderón, Lucy	42
Méndez Gil, Miguel Àngel	48
Mireia	64
Morales Pubill, David	29
Moreno Gavara, Carme	51
Moreno Ruiz, Cristina	27
Moyano Prieto, Mònica-Marta	30
Muniesa Rubio, Joan	48
Munté, Ció	45
Nadal Moratonas, Gemma	82
Navarro Herrera, Martín	92
Navarro Nogueras, Marta	38

Testimonis de UOQUIS

Navés Soldevila, Rosa Maria	76
Nieto Pérez, Valentín	81
Nogueira Vidal, Feliciano	56
Pagès Santacana, Anna	13
Peña López, Ismael	40
Pérez Muñoz, Jordi	89
Pijuan Sirvent, Rosa Maria	93
Piqueras Caro, Martín	13
Plana Bassols, Montse	12
Plana Bassols, Montse	17
Plancheria Coll, Isidre	25
Plens Porta, Jaume	19
Pons Sans, Ana Betlem	48
Portillo Casares, Manuel José	31
Prat García, Jaume	14
Pujagut Grau, Meritxell	93
Pujol Pratdesaba, Imma	53
Quintana Fernández, Jesús	94
Ramirez, Cruz Juan	42
Raúl	38
Riera Alemany, Joan Ramon	36
Riera Mas, M. ^a Gloria	78
Robledo Tierno, Abel	61
Roca Plans, Alba	77
Rodríguez Barrios, Ángeles	87
Rodríguez Bodelón, Núria	16
Rodríguez Parera, Joan Josep	56
Rojas Casademunt, Teresa	75
Rubio Marín, Hèctor	34
Ruiz Casas, Mercedes	85
Sabaté Quinquillá, Ester	31
Saborido Couso, José Antonio	55
Salgado Salgado, Carles	34
Salguero González, María José	80
Sanchez, Xavier	17
Sanchez Fernandez, Marta	73
Sánchez Colorado, Jordi	29
Sánchez Fernández, María Dolores	29
Sánchez Palacios, Víctor	47
Sánchez- Fortún García, Ángel	28
Santana González, Lucio	83
Sanz Bellmunt, M. Cinta	73
Sanz Mirón, Asunción	52
Segura Oms, Emma	69
Serrano Centelles, Rosa	86

Granotari 1

Seuba Casas, Conxita	99
Solanilla Demestre, Laura	15
Soliguer Guix, Anna	84
Suárez Rodríguez, Lucía	36
Tirado Garcia, Luis Manuel	49
Tormo Cabanes, Rosana	57
Tous Velázquez, Antònia	69
Tremiño Gómez, Ignacio	50
Trilla Sánchez, Angelina	79
Vallès Flores, Montserrat	63
Vallverdú Bayés, Francesc	79
Verdalet Gelpí, Francesc Xavier	20
Verde Vázquez, María del Mar	45
Vergés, Albert	15
Vidal Mas, M. ^a Magdalena	77
Vidiella Parera, Joan María	26
Vila Catalán, Agnes	90
Vilamitjana Carandell, Maria dels Dolors	28
Vilella Capallera, Climent	100
Vinardell Maristany, Marta	67
Xancó Torras, Bernat	29

